

DEVRİMCİ İŞÇİ

SAYI 32

29 NİSAN 1987

2- DM

Cezaevlerinde Ölüm Kol Geziyor!

- * Cezaevinde tedavi edilmediği için ölüme terkedilen Muammer Özdemir'i 12 Mart günü kaybettik.
- * Arkadaşımız Ahmet Çetin, cezaevinde hastalandı, iyi bakılmadığı için 16 Mart günü öldü.
- * Elazığ Cezaevinden tahliye olan arkadaşımız Cemşi Kaya tutukluyken yakalandığı hastalık nedeniyle İsveç'te tedavi görüyor.
- * Alınan bilgilere göre, şu anda cezaevlerinde ölüm tehlikesi altında yaşayan 200 tutuklu bulunmaktadır.

MUAMMER'İ ANLAMLI BİR TÖRENLE TÜRKİYE'YE UĞURLADIK

Haberi 4. Sayfada

SOL YENİDEN SAFLAŞMALI MI?

Birlik sorunu son günlerde yeniden güncelleşmeye başlamıştır. Solun birliği, sosyalistlerin birleşmesi için Türkiye'de ve yurtdışında bir dizi adım atılmakta; tartışma ve toplantılar yapılmaktadır. Birlik arayışlarının konusu ve alanı Türkiye olmakla birlikte bu konudaki tartışmaların ve girişimlerin bir benzeri de yurtdışında gündeme gelmektedir. Bu durum, birlik ve saflaşma konusunda doğru bir perspektifin ortaya çıkarılmasını gerekli kılmaktadır. Bu konuda belirleyici alanın Türkiye olduğunu baştan vurgulayarak Birlik-Saflaşma sürecine ilişkin genel bir yaklaşım sunmaya çalışacağız. Yazının son bölümünde ise yurtdışı açısından bu sürecin anlamına değineceğiz.

İçinde bulunduğumuz dönemde, birliği önemli bir ihtiyaç haline getiren çeşitli faktörlerden sözedilebilir: Sol güçlerin ve emekçi kitlelerin bu dönemde daha güçlü birlikler arzu etmelerine sebep olan temel faktörün 12 Eylül sonrası yaşanan yenilgi olduğu şüphe götürmez bir gerçektir.

Devamı 3. Sayfada

GENÇLİK MEYDANLARDA!

Haberi 8. Sayfada

GİZLİ İDAMLARI DURDURMAK MÜMKÜNDÜR!

Muammer Özdemir, Ahmet Çetin, Cemşi Kaya örnekleri ve daha nice olay faşizmin devrimci tutuklulara yönelik tasanlarının ne kadar iğrenç olduğunu göstermektedir. Devrimci tutuklular, her türlü tedaviden bilerek yoksun bırakılarak ölüme ya da çürümeye terkedilmiştir.

"Demokrasiye Geçiş"le birlikte açık idamlardan gizli idam uygulamasına geçilmiştir. Siyasi iktidarın "demokrasinin bir gereği" olarak başvurduğu bu yöntemin süreklilik kazanması halinde onlarca devrimci meclisten karar çıkmasına gerek kalmadan idam edilmiş olacaktır.

Gizli idam politikasını etkisizleştirmek mümkündür. Tutuklu yakınlarının ve tutukluların cezaevindeki sağlık koşullarının düzeltilmesi yönündeki mücadelelerine eğer yurtdışından etkili bir destek sağlanırsa, onlarca arkadaşın hayatının kurtarılması mümkündür. Yurtdışında bu konuya ilişkin etkili ve geniş kapsamlı bir faaliyetin yapılması ve uluslararası bir doktor heyetinin Türkiye cezaevlerine gönderilmesi halinde cezaevlerindeki koşulların nispeten düzelmesi ve hasta olan tutukluların hastahaneye kaldırılması gündeme gelebilecektir. Böylece belki, yeni ölümlerin önüne geçilebilecektir.

Bu konuda herkesi duyarlı olmaya çağırıyoruz.

Eğer uğraşılır ve etkili bir çalışma yapılsa gizli idam uygulamalarını durdurmak mümkündür.

Yurtdışındaki ilerici, demokrat ve devrimci güçler bu imkanı değerlendirmelidirler.

1 MAYIS VE TÜRKİYE İŞÇİ SINIFI

Haberi 14. Sayfada

OĞUZHAN
MÜFTÜOĞLU
VE MELİH
PEKDEMİR'İN
AÇIKLAMALARI

Sayfa 10-11-12'de

Kürt Halkına Yönelik Saldırılar Protesto Edildi

HERNE

*Yoksul, çileli ve dirençli insanların nazlısı,
Bağımsızlık türkülerıyla yankılanıp duran.
En yiğidinden kahramanlıkların timsali
olan KÜRDİSTAN,*

*Dostluk ve kardeşliğin, candaşlığın
Özgürlük hasretiyle bezenen vatani.*

*Yüksek sesle konuşmanın,
18 yaşında genç olmanın,
Yanyana gelmenin, türkü söylemenin
Yasak olduğu KÜRDİSTAN*

*Kürt köylerinde yine nazlı umutlar
Kanlı ağıtlara dökülüyor.
Kadın ve çocuk çığlıkları
Mitrilyöz seslerine eş.
Kana kan diye bağırın generaller
Yine 38'lere, Zilanlara ferman çıkarıp
Ölüm emirleri yağdırıyorlar,
Kürt köylerine, gelinlerine, yaşlılarına
Ve nazlı KÜRDİSTAN'a...*

Evvel nazlıdır Kürdistan. Çünkü yolların her insanı olmayan her türlü uygulamanın denendiği labaratuvarıdır Kürdistan.

Kürdistan'la ilgili şimdiye kadar çıkarılan kanunlara bakacak olursak: *2510 numaralı "mecburi İskân Kanunu" ile kendi vatanında Kürt halkına sürgün politikası dayatılmıştır. Bu kanunla "Türk halkı T.C. kimliği taşıyıp ve askerliğe mecbur edilmiştir.

*2282 Sayılı "Tünceli Kanunu, "Takrirî Sükun Kanunu" ile Kürt halkının islahı istenmiştir.

*2284 Sayılı Tünceli Kanunu'na yapılan bir ekle Kürt halkı T.C. kimliği taşıyıp ve askerliğe mecbur edilmiştir.

*Demirel'in başkanlığı döneminde, 25.01.1967 tarihinde Kürt Dili resmen yasaklanmıştır.

80'den sonra ise bilinen diğer tüm baskı ve asimilasyon politikalarına ek olarak sık sık askeri tatbikatlar yapılarak Kürt halkına gözdağı verilmektedir. Bu tatbikatların kronolojisi ilginçtir:

*11.9.1980-2.10.1980 NATO Ekspres Tatbikatı,

*3.10.1980 General Rafet Günalp Tatbikatı,

*29.01.1981 Hakimiyet Milletindir Tatbikatı,

*9.02.1981 NATO Tatbikatı,

*10.07.1981 Özgürlük veya Ölüm Tatbikatı, (Anlamı, ya Türk olacak-sın ya da öleceksiniz.)

*25.10.1981 Vatan Sana Minnet-tardır Tatbikatı,

*10.02.1982 Kış Tatbikatı,

*Ekim 1982 Diyarbakır ve Tunceli Tatbikatı,

*10.02.1983 Ağrı ve Erzurum Tatbikatı.

...

Bu tür tatbikatlar hala Türkiye Kürdistanı'nda devam etmektedir. Simra yapılan son yığınakla birlikte Kürt halkını Türkleştirmeye yönelik askeri tehdit politikası artık kalıcı hale gelmiştir.

Biz Herne Devrimci İşçi taraftarları olarak bu gerçekleri gözönünde bulundurarak ve Mart 87'deki Irak işlerine yapılan saldırıyı protesto etmek için Herne Belediye Meclisi'ni kadını çocuklu kalabalık bir grup halinde işgal ettik. Bu eylemden rahatsız olan SPD'li belediye başkanı polis getirerek bizi dışarıya atmak istedi. Fakat bizim kararlı tutumumuz karşısında polis zor kullanmak yoluna gitmedi. Belediye başkanının önerisini polis uymadı. Belediye Başkanı'ndan Kürt Sorunu üzerine tartışma ve konuşma talebinde bulunduğuk, talebimiz reddedildi. Bunun üzerine Yeşiller meclisi Kürt Sorunu'nun görüşülmesini isteyen bir önerge verdiler, bu önerge CDU ve SPD'lilerin oylarıyla geri çevrildi. Biz bunun üzerine eyleme devam ettik, konuşmalar ve sloganlarla taleplerimizi bir kere daha dile getirdik. Belediye Meclisi üyeleri ve Belediye Başkanı, eylemimizin devam etmesi karşısında geri adım attılar. CDU, SPD ve Yeşiller'den birer temsilcinin katılacağı Açık Oturum ve tartışma önerimizi kabul ettiler, bunun üzerine eylem son verildi. Açık oturum 27 Nisan tarihinde yapıldı. Eylem Ruhr bölgesi basınında geniş şekilde yer aldı.

Herne Devrimci İşçi

YUNANISTAN

10 Mart Salı günü IRAK ve Faşist Cunta'nın işbirliği sonucunda Irak Kürdistanı'nda yapılan katliamla ilgili olarak Türk ve Kürt Solu'nun yansısı (Cephe dışında) Yunan Solu'ndan da katılanlarla birlikte yaklaşık 400 kişi Türk ve Kürt politik mütecelleri pankartı altında bir protesto yürüyüşü düzenlendi. Yürüyüşten 4 gün önce başlayıp yürüyüş günü sona eren Açık Grevi yapılarak hazırlanan bildiriler dağı-

Herne Devrimci İşçi, Irak Kürdistanı'na yapılan bombalı saldırıyı protesto amacıyla, Herne Belediye Meclisi'ni işgal ettiler. Yaptıkları işgalden bir görüntü...

tıldı. Ayrıca Irak Konsoloslugu'nun önüne de bir siyah çelenkle imza kampanyasında toplanan 2 bin imza bırakıldı.

Yürüyüş Profilo Meydanı'ndan başladı. Konsolosluga kadar ortaklaşa tespit edilen faşist cunta ve Irak Kürdistanı'ndaki katliamla ilgili Yunanca sloganlar atıldı. Konsolosluğun önüne ise daha önceden hazırlanan Amerikan bayrağı, Evren'in, Saddam'ın kuklaları ile bir F-16 uçağının maketi yakıldı. Kürdistan'daki katliamda ölenlerin anısına bir dakikalık saygı duruşu yapılarak, "Kahrolsun Faşizm, Faşist Evren, Faşist Cunta Kürdistan'dan Defol!" gibi Türkiye sloganları atılarak yürüyüş 15 dakikalık oturma eyleminden sonra sona erdi.

Yürüyüş; Devrimci İşçi, Sol-Birlik, Rızgari, TKP-B, TDKP taraftarları, Partizan, İşçinin Yolu, YSK ve Devrimci Sol taraftarları katıldılar.

Yunanistan Devrimci İşçi

STRASBOURG

Kürt halkının sürgüne zorlanması ve Irak'taki Kürt yerleşim bölgelerine yapılan operasyonu protesto amacıyla Strasbourg'ta Avrupa Konseyi önünde bir gösteri yapıldı. Gösteriye Devrimci İşçi taraftarlarının yanı sıra Devrimci Sol ve TKP taraftarları da katıldı. Gösteri sırasında bir heyet Konsey'e girerek Türkiye'de olup-bitenleri anlatıp ve Konsey'den Kürtler'e yapılan baskıların protesto etmesini, Türkiye'deki anti-demokratik uygulamaları kınamasını istedi.

Strasbourg Devrimci İşçi

CHUR

Kürt halkına yapılan saldırıyı protesto için KKDK üyesi arkadaşlarla ve İsviçreli bazı sol gruplarla ortak faaliyet yapmaya çalıştık. Yürüyüş ve miting kararı aldık, fakat Kanton idaresi yürüyüşe izin vermedi. Bunun üzerine bizler de Chur'da ve çevre köylerde bildiriler dağıtarak Kürt halkına yönelik saldırı ve katliamları protesto ettik.

Chur Devrimci İşçi

STUTTGART

Türkiyeli anti-faşist örgütler (Devrimci İşçi, ATIF, DİDF, Bolşevik Partizan) olarak 14 Mart Cumartesi günü, Türk Ordusu'nun Irak'a yaptığı son bombalı saldırıyı; yüzlerce masum insanın öldürülmesini; Kürdistan'da sürdürülen baskı ve operasyonları ve Kürt köylülerinin zorla köylerini terk ederek başka yerlere göç ettirilmesini protesto amacıyla bir yürüyüş yapıldı.

Stuttgart İş ve İşçi Bulma Kurumu'nun önünde başlayan yürüyüşe 500'e yakın anti-faşist insan katıldı. Stuttgart Türk Konsoloslugu önünde yarım saatlik bir miting yapıldı. Konsolosluk önünde bulunan emekçi insanlar mitingi ilgiyle izledi.

Daha sonra yürüyüş normal seyrinde devam ederek şehir merkezinde bir mitingle sona erdi.

Stuttgart Devrimci İşçi

DiĞER EYLEMLER

T.C. Ordusu'nun Kürt yerleşim bölgelerine yaptığı operasyonu protesto amacıyla Avrupa'nın diğer ülkeler ve şehirlerinde de çeşitli eylemler düzenlendi. Aralarında Devrimci İşçi taraftarlarının yanı sıra diğer sol gruplardan arkadaşların da katıldığı bu eylemlerden bize ulaşanlar şöyle: Hollanda-Rotterdam, İsveç-Stockholm, Avusturya-Innsbruck, İsviçre, Almanya-Hamburg, Hannover.

MHP DAVASI:

12 EYLÜL AKLANDI MI?

Bütün kamuoyunun yakından tanınan olduğu ve izlediği 7 yıl yakın süren MHP Davası Nisan ayının ilk haftasında sonuçlandı. Türkiye 11 yıl gözaltı hapsi, MHP kadroları ve ÜGD yöneticileri beraat, 5 idam ve 9 kişiye de ömür boyu hapis cezaları verildi. Bu da açık bir şekilde cuntanın hangi amaç doğrultusunda geldiğini ve MHP Davası'nın göstermelik olarak açıldığını gösteriyor. 7 yıldan bu tarafa sağa ve sola karşı olduğunu, terörün sorumlularından hesap sorulacağını ve demokrasi yanlısı olduğunu vb. söylemler rejim 80'ler öncesi hakim sınıflar tarafından iç savaş ortamı yaratma doğrultusunda örgütlenip siyasi arenaya sürülen, tekellerin sömürü ve baskı politikaları gereğince yurdun dört bir yanına kana bulanan, Kahramanmaraş'ta, Çorum'da, Sivas'ta kitle katliamları düzenleyenler, belediye otobüslerini tarayıp, binlerce devrimci, ilerici ve yurtsever katledilenleri aklamaktadır. Cunta sefleri bununla da kalmayıp, emekçi halkların MHP ve onun işlemiş olduğu cinayetlere karşı duymuş olduğu kinin söndüğünü ve unutulduğunu zannederek, Şahinkaya ve Ersin "Biz zaten basından beri siyasi partilerin yarılmasına karşıydık", Kenan Evren ise "Dava açma geçici de olsa yargılamakta başka yapılacak bir şey

yoktu" diyerek Türkiye'nin kendilerini hoş karşılamasını istemektedirler. 12 Eylül öncesi yaşanan siyasi ortamın sorumlularından ve Türkiye'nin yakın dostu Süleyman Demirel ise Türkiye'nin geçmiş olsun diyerek MHP liderine verilen gözaltında tutma cezasının karşısında ne kadar üzüldüğünü belirtmektedir. Türkiye ise yeniden faşist ideolojiyi yaymak ve yeniden cinayet mangaları oluşturmak için şimdiden yollara düşüp yurdun dört bir yanını dolaşarak kaldığı yerden gelecekte devam etmek için kolları sıvamış durumda...

Şağa ve sola karşı olduğunu söyleyerek kendilerinin tarafsız olduğunu ilan eden Cunta ve onun kukla hükümetleri, suçları sadece faşizme ve faşizmin sorumlularına boyundurmaya yoksul halkın kan güvenliğini sağlayıp onun çıkarını korumak olan ve iyiden güzelden yana olmak olan devrimcileri olağanüstü koşullarda yargılayıp yüzlerini işkencede ve sokak ortasında kurşunlayıp katlederek, onlarcasına darağaçlarına çekerek kamuoyu nezdinde 12 Eylül öncesi yaşanan 'siyasi ortamdaki sorumlu ilan etmektedir. Evet, bugün Türkiye rejim sadece kendi kurumlarında kendilerini aklamaktadır. Türkiye ve rejimin düştüğü kanların acısı ve kini emekçi halkların kalbinde derin bir uğultuyla beklemektedir.

Baştafı 1. Sayfada

SOL YENİDEN SAFLAŞMALI MI?

Devrimci Hareket(ler)in ve Halk Hareketi'nin aynı süreçte yenilimsi olması, faşizmin çok yönlü saldırıları karşısında 80 öncesi yaratılmış bulunan mevzilerde ve mücadele hattında tutunulmaması, politik bozgunun bütün muhalefet odaklarını etkileyip işlevsizleştirilmesi, politik yapıların parçalanması, demokratik ve kitlesel oluşumların dağılması, bütün bir sol hareketin güç ve prestij kaybına uğraması, vb. sonuçlar bu dönemde yoğunlaşan birlik arayışlarının maddi temelini oluşturmaktadır.

Sol grupların kadro ve kitle ilişkilerinde meydana gelen büyük kopmalar, her grubun mevcut rejime karşı tek başına bir şey yapamıyacağı anlamı, (bunu hala anlamayıp; "Biz dimdik ayaktaız, herkes gelsin bize katılsın" diyerek böbürenlerin yanı sıra, "artık hiç bir şey yapılamaz, bağımsız ve özgür bireyler olmak lazım" diyenler var.) bölünme, parçalanma ve dağılmalar, teorik, politik ve örgütsel düzeyde ortaya çıkan kuşku ve güvensizlikler, birlik ihtiyacının subjektif temelini oluşturan bazı sonuçlardır.

Her grubun bir ya da birkaç kez bölünmesi ve bölünmelerin halen devam etmesi, her eğilimin içinden kendini geçişine damga vuran teorilerden şüphe duyarak yeni teoriler aramaya koyulanların ortaya çıkması, "bağımsızlaşan", "özgürleşen" kadro ve militanların neredeyse büyük bir grup olacak sayıya ulaşması gibi sonuçları da subjektif düzeyin unsurları arasında saymak gerekmektedir.

Kürt milliyetçisi bir grubun dışında hiç bir sol akımın siyasi gelişmelerine doğru ya da yanlış temelde şu veya bu şekilde müdahale edememesini yarattığı sıkıntı ile bu sıkıntının yol açtığı çıkışsızlık ve umutsuzluk durumunu da bu tabloya eklemek yararlı olacaktır.

Türkiye Solu'nun burada bazı yanlışları özetlediğimiz bugünkü durumu, sadece birlik arzusunun kuvvetlendirmeye kalmamakta, başka bazı gerçekleri de açığa çıkarmaktadır. Bu gerçeklerden birisini şöyle ifade edebiliriz:

Türkiye Solu, deprem sonrasında kaosunu yaşamakta olup henüz yerini oturmamıştır. Başka bir deyişle, solun haritası henüz tam olarak çizilememiştir.

Bunun anlamı şudur: Sol, bir yandan ayrışıp bölünürken bir yandan da yeniden saflaşacaktır.

Evet, Sol yeniden saflaşacaktır; saflaşmak zorundadır. Birliği ihtiyaç haline getiren şartlar, saflaşmayı da zorunlu kılmaktadır. Böyle olunca, birlik ihtiyacına cevap vermek için yapılan çeşitli girişimlerle saflaşma zorunluluğunun gereği olan adımların içiçe geçiş bir şekilde yaşanacağını söyleyebiliriz.

SOL NİÇİN YENİDEN SAFLAŞMAK ZORUNDADIR?

Bu sorunun cevabını irdelemeye geçmeden önce bu yazıda ele aldığımız birlik ve saflaşma kavramlarının hangi düzeylere ait olduğunu kısaca vurgulayalım.

Bu yazıda geçen Birlik ve saflaşma kavramları esas olarak siyasi düzeye ve bu düzeyin gerektirdiği/zorunlu

kıldığı ideolojik düzeye ait süreçleri tanımlamak üzere kullanılmaktadır. Başka bir deyişle, burada geçen birlik ve saflaşma kavramları eylem birliklerini, gruplar arasındaki işbirliklerini ya da demokratik kitle örgütlerindeki birlikteliği veya Cephe ve ittifak türü birleşmeleri anlatmamakta; bir hareket ya da parti şeklinde somutlaşan siyasal birlik ile bu siyasal birlik için zorunlu olan ideolojik birlik süreçlerini tanımlamaktadır.

Bu kısa açıklamadan sonra, sorumuzu irdelemeye geçebiliriz.

Solun yeniden saflaşmak zorunda oluşunun objektif sebepleri kavranmadan birlik ihtiyacını karşılamak yönünde doğru ve tutarlı adımların atılması mümkün değildir.

Solun yeniden saflaşmaya zorlayan sebepler çeşitlidir. Bir bölümüne yukarıda değindiğimiz bu sebeplere şunları ekleyebiliriz.

**12 Eylül öncesi dönemde solun çok gruplu yapısını besleyen dünya şartlarında değişme meydana gelmiştir.*

Hatırlanacağı üzere Türkiye Solu'nun geniş bir kesimi, ülkemizdeki sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarına göre değil, uluslararası sosyalist hareket saflarındaki yanlışların kutuplaşmasına göre oluşmuş ve kendisini tanımlamıştı. Sovyet/Çin/Arnavutluk ve Avrupa Komünizmi şeklindeki bu kutuplaşmanın ilk iki kutbu, (Sovyet ve Çin/Arnavutluk zıtlığı) Türkiye Solu'nun ideolojik söylemlerine ve politik programlarına büyük ölçüde damgasını vurmuştu. Rotasını Sovyet/Çin kutuplaşmasına göre ayarlayanlardan ÇKP/AEP izleyicileri Çin'deki son gelişmeler nedeniyle ideolojik olarak boşluğa düşmüşlerdir. Ulusal Kurtuluş Savaşları'nın, bağımsızlık mücadelelerinin ve Latin Amerika'daki gerilla mücadelelerinin yarattığı heyecanla da beslenen dünya sosyalist hareketindeki çok kutupluluk bugün eski önemini yitirmiştir. Uluslararası Sosyalist Hareket bugün, genel eğilim olarak, virilistikler törpülenmiş bir bürokratik sosyalizm akımıyla, eski söylemlerinden, bu arada Avrupa Komünizmi iddiasından vazgeçen bir sol liberal-reformist akımdan oluşan iki kutuplu bir dengeye doğru evrim geçirmektedir. Çeşitli ülkelerdeki devrimci gelenek potansiyeli, bu iki ana akımın karşısında bir 3. kutup, dolayısıyla doğru bir yöne doğru kendisini uluslararası düzeyde tanımlayamamıştır.

Özetle, kendilerini öncelikle Türkiye dışındaki gelişmelere ve yanlış kutuplaşmalara göre tanımlayanların bir bölümünün varlık gerekçeleri, ideolojik dayanakları itibarıyla, ortadan kalkmıştır.

**Burjuvazinin ve sağcı-faşist güçlerin, "49 parçaya bölünmüş" diye alay ettiği Türkiye Solu'nun çok gruplu yapısının oluştuğu Türkiye zeminini değişmiş ve değişmektedir.*

12 Eylül öncesindeki Türkiye şartları, suni sebeplerle ve zayıf temellerle dayanan gruplaşmalara hayat hakkı tanıyamamıştı. Sol adına ortaya çıkan herkes, güçlenme zeminini bulabilmekteydi. Aynı geleneğin/egilimin birer parçası olan gruplar aynı ayrı örgütler halinde faaliyet gösterebilmekteydi. Bu gelişmeleri besleyip büyüten Türkiye şartları değişmektedir.

Taşıdığı önem nedeniyle bu konu üzerinde biraz daha durmakta zorluluk vardır.

Büyük toplumsal çalkantıların ve alt-üst oluşların yaşandığı bir ülke olan Türkiye'nin bu özelliğiyle solun büyük alt-üst oluşlara dayanacak yapılanmalara ve bağımsız ve köklü bir

geleniğe sahip olamayışı birleşince ortaya çok sayıda sol grup çıkmaktadır.

Kapitalizmin çarpık ve hızlı gelişiminin sonucunda, burjuvazinin demokratik geleneklerden yoksunluğunun da etkisiyle yaşanan büyük altüst oluş süreçlerinde toplumda gelecek ve yaşam kaygısının yanı sıra ekonomik ve toplumsal konularda değişiklik özlemi, ya da mevcut konumu kaybetme endişesi daha güçlü olmaktadır. Bu kaygılara ve özlere cevap vermek iddiasıyla ortaya çıkan siyasal akımların güç toplayabilmesi için maddi şartları böylece oluşturmuş olmaktadır.

İşte bu durum, sağlam bir yapılanma ve köklü bir gelenek yoksunluğu ile birleşince Türkiye'de gereğinden fazla sol grup ortaya çıkmıştır.

En eski parti olduğu iddia edilen TKP'nin bütün SBKP takipcilerini birleştirmemesi, 70'lerde oluşan Devrimci Hareket'in mücadelesinin kısa bir süre sonra keskinleştiği uğraması, solda Kemalizmin ve küçük burjuva değerlerin etkili olması, yine solda, marksist teorinin çok kaba şekillerde kavranması, entelektüel üretim teorik derinliği ve birikimin küçümsenmesi, bilimsel düşüncenin şeklinin zayıflığı gibi özelliklerden de Türkiye solunun çok gruplu oluşunda önemli etkiler olduğunu işaret etmek gerekmektedir.

Türkiye Solunda, ideolojik-teorik çizgileri ve siyasi program hedefleri bakımından birleşebilecek olanların ayrı ayrı gruplar halinde örgütlenmelerini kolaylaştırıp meşrulaştıran subjektif düzeye ait bu özelliklerin değiştiğini söylemek henüz erkendir. Kendisini, sosyalist, devrimci, komünist vb. sıfatlarla tanımlayanların yukarıda işaret edilen özelliklerinden arınmak yönünde bilinçli bir çaba harcadıkları da şimdilik tartışılmalıdır.

Böyle olmakla birlikte, Uluslararası Sosyalist Hareket saflarında ve Türkiye'de meydana gelen değişimlerin Türkiye Solu'nu yeniden saflaşmaya zorladığı bir gerçektir. Sol, yukarıda işaret ettiğimiz özelliklerini ve kendi subjektif konumunu bu nesnel gerçekliği karşısına dikerek daha ne kadar yaşayabilir; kitlelerdeki ve militanlar arasındaki birlik özleminin karşısına bazı suni yapıları/örgütleri dikerek daha ne kadar direnebilir?

Bu soruların yanıtları zamanla ortaya çıkacaktır. Ne varki bu durum, birlik ve saflaşma konusunda şimdiden doğru bir yaklaşımın ortaya konulup savunulmasına engel teşkil etmemektedir. Yeni bir mücadele döneminin eşliğindeyken bu konuda doğru bir perspektifin oluşturulması zorunludur.

BİRLİK-SAFLAŞMA SÜRECİNDE DOĞRU TUTUM ŞARTTIR

Solun 80 öncesi dönemde alabildiğine bölünmüş olmasının önemli nedenlerinden birisi de, daha önce vurguladığımız özelliklere ek olarak, birlik konusunda; daha genel bir ifadeyle Sosyalist Demokrasi konusunda yanlış bir yaklaşımın benimsenmiş olmasıdır. Bir çok grup ve kişi, Sosyalist Demokrasi perspektifini doğru kavramamıştır. Sosyalist Demokrasi kavramının siyasal ve toplumsal sistem yönünden kavranılması şimdilik bir yana bırakarak, bu kavramın Sol grupların iç ilişkileri ve yapılanmaları yönünden kavranılışını ele aldığımız zaman şunları söylemek zorunludur:

Bir hareket ya da parti çatısı altında birlik olunması mümkün olan görüşlere, (hatta tutumlara), alabildiğince tahammülsüz davranılmıştır. Buna karşılık, farklı fikir ve tutum sahibi olanlar ise, kolaycı yollara saparak, kendilerini ayrı odaklar halinde örgütlemeye yoluna gitmişlerdir. TKP, TİP, TSİP, KİP, TKEP, TKP-B, Özgürlük Yolu (TKSP) gibi grupların, yani bürokratik Sosyalizm yanlılarının geçmişte ve şimdi niçin aynı çatı altında birleşemedikleri gerçekten merak konusudur.

Öte yandan ÇKP ve AEP takipçilerinin geçmişte neden aynı hareket içinde olmadıklarını ve hepsinin altında ayrı ayrı gruplar oluşturduklarını anlamak mümkün değildir. Çin ve Arnavutluk çizgilerinde meydana gelen gelişmeler ve kırdılmalar sunucunda Partizan'ın, HK'nın, Aydınlık'ın, DHB'nin, Halkın Yolu'nun ve diğerlerinin şimdi ne yapacaklarını kara kara düşümlerinin sebebi, kendileri değil midir? Bu grupların bugün birarada tutan nedir acaba? Varlık şartlarında meydana gelen değişimlere gözlerini kapayarak bu gruplar, daha ne kadar kendilerini ve militanlarını kandırabilirler?

Yine, ülkemize 80 sonrası ithal edilen ve kendilerini son yıllar da daha güçlü şekillerde ifade eden Sol liberal gelenek yandaşlarının ve reformist eğilimlerin (Sivill Toplumcuların, dönüşümcülerin, Avrupa Komünistlerinin vb.) niçin aynı platformda birleşemediklerini açıklamak son derece güçtür.

Öte yandan, temelde devrimci teoriyi ve geleneği savunan, dünya Sosyalist hareketindeki yanlışların kutuplaşmasında taraf olmayan, işçi sınıfının, emekçi kitlelerin ve Kürt Ulusunun bağımsız seçeneğini benimsenmeyen, bürokratik ve Sol liberal akımlara eşit derecede karşı olan, militanca ve kararlı bir mücadeleli savunan, emekçi kitlelerin ekonomik, toplumsal, siyasal süreçlerde söz ve karar sahibi olmasını isteyen; fakat tali meselelerde, taktik konularında farklı şeyler düşünen Devrimci grupların ve güçlerin neden bir devrimci hareket içinde birlik olmadıklarını açıklamak mümkün değildir.

Sorular çoğaltılabilir... Türkiye Solu, bilinçli bir saflaşma süreci ve doğru bir birlik politikasıyla bu tabloyu değiştirmek zorundadır. Bürokratik Sol geleneğin savunucuları bir yanda, Sol liberal ve reformist geleneği savunanlar bir yanda, devrimci geleneği, Marksizmin devrimci yorumunu benimsenmeyen bir başka yanda birleşmek ve saflaşmak zorundadırlar.

Türkiye Solu, henüz bu 3 ana eğilimde birleşmemiş, hatta buna kendisini hazırlanmış bile olabilir. Nitekim öyledir de. Ne varki bu günkü fiili duruma bakarak; ideolojik ve toplumsal dayanakları itibarıyla varlık şartları ortadan kalkmış bulunan bazı grupların hala suni nefes alma yöntemleriyle yaşatılmaya çalışılmasından hareketle solun çok parçalı yapısını savunmak doğru bir anlayış olamaz.

Küçük şatoları, (aslında dükkanları) koruma endişesiyle, kariyerist tutku ve hesaplarla, eski örgüt yapılarını aynen yaşatma kaygısıyla hiç kimse ve hiçbir grup hayatın da yattığı bu nesnel eğilimin önüne dikilmemelidir. Gerçeklerin niyet ve hesaplara boyun eğmeyeceği bilinmelidir.

Kendisini Türkiye ve T. Kürdistanı solu saflarında gören herkes, böyle bir saflaşmayı teşvik etmeli, böyle bir saflaşmanın sağlıklı olması için üzerine düşen herşeyi yapmalıdır. Artık, küçük ve dar gruplaşmalara son verilmeli, tali ve taktik meselelerdeki farklılıklar ayrılmak sebebi olmaktan çıkarılmalı, aynı dünya görüşünü ve ideolojik çizgiyi benimsenler bir ve aynı politik hareketin içinde yer almalıdır.

Şüphesiz bu kolay başarılar bir şey değildir. Türkiye Solu'nun eski alışkanlıklarını kısa sürede terk etmesi, kastlanmış yapıların, tayfaların;

aile, aşiret ve tarikat türü örgütlenmelerin hemen dağılması beklenmemelidir. Sol gerçeğe ayak diremede, şartların zorunlu kıldığı büyük birliklere yönelme tutumunda ısrarlı olacağı benzememektedir. Bu bağlamda ayak direnmeleri etkisizleştirecek olan şey, Suni yada Anonim Şirket ve benzeri birlikler kurmak değildir. Boşta kalmış kadroları, geçmişin meşhur şahsiyetlerini, ordusuz kalmış generalleri birleştirecek, ya da THKP-C ile TKP çizgileri arasında kalanları toparlayarak, birlik ihtiyacına cevap verilemez.

Böyle fantezilerden vazgeçilmelidir.

Solun gerçeğe ayak diremesini etkisizleştirecek ve dolayısıyla Sınıflar Mücadelesinin gerektirdiği büyük birliklerin yaratılmasına katkıda bulunacak adımların başında ideolojik mücadele gelecektir. Yeni bir saflaşmanın ve geniş çaplı birleşmelerin sağlıklı olmasının tek yolu ciddi ve kapsamlı bir ideolojik mücadeleden ve bu mücadelenin gerektirdiği adımları sınıf mücadelesi pratiği içinde atmak olacaktır. Bunun devrimciler açısından anlamı şudur: İşçi sınıfının ve emekçi kitlelerin öncülerinin birleştirilmesi ile kitlelerin eylemli birleşme ve mücadelesinin birleştirilmesi bir ve aynı süreçte gerçekleşmelidir.

Soldaki saflaşma eğiliminin ve birlik ihtiyacının sağlıklı sonuçlanması, büyük ölçüde devrimci güçlerin tutumuna bağlı olacaktır. Saflaşma eğiliminin, dolayısıyla birleşme ihtiyacının varabileceği noktaya kadar gelişmesi, bu süreçte doğru bir müdahale ile mümkün olacaktır. Bu noktada asıl sorumluluğun devrimci güçlere düştüğü unutulmamalıdır. Devrimci Güçler bilinçli ve iradi bir çaba harcamazlarsa, sektör ve dar grupçu tutumları terk ederek - aşarak geniş birliklere yönelmezlerse, kadroları ve kitleleri devrimci gelenek ve teorinin ışığında oluşturulan politikalar temelinde ve sınıf mücadelesi pratiği içinde birleştirmek için sabırlı, uzun vadeli bir çaba içine girmezlerse, ideolojik netliğin sağlanması yönündeki çabalarla siyasal gelişmelere müdahale yönündeki adımları birlikte atamazlarsa, saflaşma sürecinin (her eğilim ve akım açısından) baştan sakat geleceği ve hayatın ihtiyaçlarına cevap veremeyen bloklaşmaların oluşacağı, bilinmemelidir. Kolaycı çıkış yollarıyla, dar pratiklerle veya kestirme yöntemlere başvurarak bu sürecin görevleri yerine getirilemez.

İdeolojik Siyasal temelde birliklerin sağlanması çabalarının; doğru temellerdeki saflaşmaların önüne örgütsel biçimlenmeler bir engel olarak çıkılabilmelidir. Saflaşmaların sağlıklı olabilmesi, öncelikle ideolojik-siyasal düzeyin sorunlarında açıklığın ve netliğin sağlanmasıyla bağlıdır. İdeolojik - Siyasal düzeyde açıklık sağlanmadan atılan birlik adımlarının yapay sonuçlar ve örgütlenmeler üreteceği açıktır.

Her grubun, 80 öncesi konumunda durarak önce kendisini her düzeyde tanımlaması, daha sonra ise birleşecek grup ya da güç arayışına çıkması solda büyük saflaşmaların ve birliklerin oluşmasını geciktirmekten başka bir sonuç getirmeyecektir. Her grubun eski konumuyla kendisini tanımlama çabasına yoğunlaştırdığı bu günlerde solun yeniden saflaşmasının ve büyük birliklerin oluşmasının geleceği söylenebilecek olsa da, devrimciler ve Sosyalistler düşün görev, bu gecikmenin önlenmesi için çaba harcamak olmalıdır.

Sonuç olarak söylesek:

Bürokratik Sosyalizm yandaşları, yani modern revizyonizmin günümüz-

Cezaevlerinde Ölüm Kol Geziyor!..

Türkiye cezaevlerinde ölüm kol geziyor...

Son bir kaç ay içinde meydana gelen olaylar, cezaevlerindeki siyasi tutukluların birer-ikişer ölüme terk edildiğini gösteriyor. Muammer Özdemir ve Ahmet Çetin'i geçtiğimiz Mart ayı içinde bir kaç gün arayla ölümleri cezaevlerindeki devrimci tutukluların durumunu yeniden güncelleştirdi. Öte yandan Elazığ cezaevinde tutuklu bulunduğu sırada karaciğer hastalığına yakalanan ve tedavi edilmeden Devrimci Yol taraftarı Cemşi Kaya'nın durumu ciddiye yeni bir boyut getirdi. Arkadaşımız Cemşi Kaya, tahliye olduktan sonra tedavi için Mart ayında İsviçre'ye gelerek hastahane yatırıldı.

Aldığımız bilgilere göre, son dönemde çeşitli cezaevlerinden tahliye olan çok sayıda devrimci tedavi olmak için hastahane hastahane dolaşmaktadır. Ayrıca yine öğrenildiğine göre, şu anda cezaevinde bulunan 200 dolayında siyasi tutuklunun sağlık durumu ciddi şekilde kötüleşmektedir. Çeşitli hastalıklardan rahatsız olan tutuklular, bütün çabalara rağmen ciddi bir sağlık kontrolünden geçirilmemektedir.

GİZLİ İDAM DÖNEMİ BAŞLADI

Bilindiği gibi 12 Eylül rejiminin devrimci-demokrat halk güçlerine yö-

nelik imha ve bastırma politikasının önemli bir unsuru da idam cezasıydı. Darbeden hemen sonra başlatılan idam uygulamaları, 6 Kasım 83'deki Genel Seçimler'den sonra yavaşlamıştı. 1984 sonbaharında Devrimci Yol militanları Hıdır Aslan ve İlyas Has'ın PKK'nın eylemlerine misilleme olarak idam edilmelerinden sonra mahkemelerin verdiği idam kararları meclis komisyonlarında beklemeye alınmıştı. Evren-Özal iktidarı, mecliste bekleyen dosyaları kitlelere ve devrimci güçlere karşı bir tehdit unsuru olarak kullanmaktaydı. Açıkta idam uygulamalarına ara verilmiş olması siyasi iktidara karşı içerde ve dışarda oluşan tepkileri yumuşatmıştı

Ne var ki, cezaevlerinde işkence ve baskımlılık nedeniyle başlayan peşpeşe ölüm olayları, rejimin gizli idam uygulaması politikasına yöneldiğini göstermekteydi. Gerçekten de Türkiye cezaevlerinde halen tutuklu bulunan, ya da 80'den buyana tutuklu olup da son aylarda taliye edilen çok sayıda devrimci ve yurtsever sanki idam ediliyormuşcasına birer-birer ölmeye başlamıştı. Ölenlerin ya da ölüm tehlikesi altında yaşayanların tamamı, ya işkence, ya da baskımsızlık yüzünden hastalanmıştı. 12 Eylül faşizminin devrimcilere düşmanlığı ve halka duyduğu kin o denli azıydı ki, küçük bir kontrole, ya da hastahane tedavi edilerek iyileşebilecek olan tutukluların hepsi ölüme terk edilmişti. Çıkarıldıkları doktorlar tarafından üstün körü muayene edildikleri için, ya da hastahaneye kaldırılmadıkları için bir çok tutuklu kısa süre-

de iyileşebileceği halde iyileşemiyor ve hastalığı giderek artıyordu. Öyle ki, Ahmet Çetin ve Muammer Özdemir örneklerinde olduğu gibi, ölüme sebep olmayacak türden hasta olanlar bile zamanında müdahale edilmediği için bir süre sonra ölmekteydiler. Böbrek rahatsızlığından Afrika'nın en geri ülkesinde bile insanlar tedavi edilebiliyor ve ölümlüne sebep olunmuyorken Türkiye cezaevlerinde bu hastalaktan ölenler oluyordu. Ahmet Çetin bu nedenle ölmüştü.

Tutukluların hiç birisinin ve bu arada ölümcül hastalığa yakalananların ciddi bir sağlık kontrolünden geçirilmemesi bilinçli bir politikadır. Türkiye'deki rejimin uygulamaları, siyasi tutukluların birer-birer ölüme terk edildiğini göstermekte ve kanıtlamaktadır. Anlaşılan Evren-Özal iktidarı devrimci ve yurtsever tutuklulardan gizli idam uygulamasıyla kurtulmaya çalışmaktadır.

MUAMMER İÇİN

Türkülere sığmayan
Sığar mı tabutlara
Hannover'de bir yaralı
Uçmak ister güvercin
Uçmak ister
Uçmak ister
Ülkesine

Yüreklere gömülenin
Toprakta değildir mezarı
H. Nehir

MUAMMER VE AHMET İÇİN!

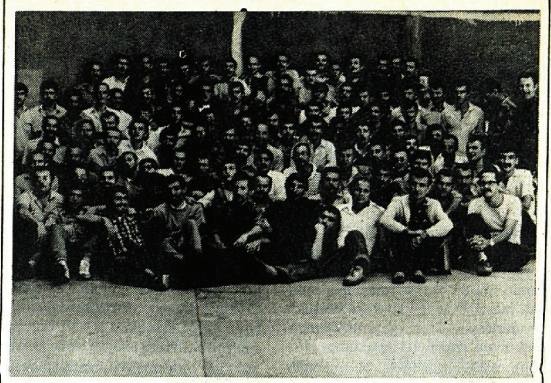
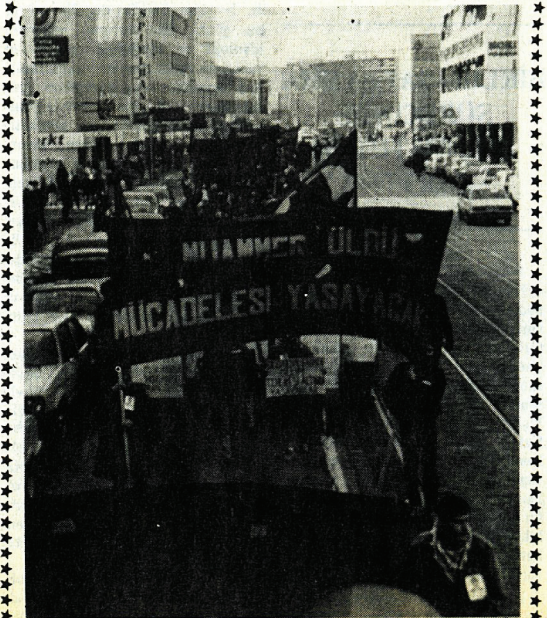
Muammer Özdemir'in cenaze töreninde Devrimci İşçi ve Devrimci Yolcu arkadaşları adına yapılan konuşmanın bir bölümünü yayınıyoruz.

Dostlar, Arkadaşlar,
Muammer Özdemir ve Ahmet Çetin öldüler.

İnsanlar, eğer bir ideal için yaşamıyorlarsa gencecik yaşta baskı ve zulme uğramayı göze almazlar. Gencecik yaşta ölümü bilerek kabullenmezler.

Muammer ve Ahmet genç yaşta, belki de henüz daha gençliklerine bile doymadan ölümü ve zulmü göze aldılar. Çinkü onlar Devrim gibi büyük bir ideale ve davaya inanıyorlardı. İnsanların özgürce yaşamasını, kitlelerin kendileriyle ve ülkeleriyle ilgili her konuda söz ve karar sahibi olmasını istiyorlardı. Halkın kendi demokratik yönetiminin kurulması için mücadele ediyorlardı. İşçi sınıfının ve emekçi kitlelerin bağımsız devrimci seçeneğini geliştirip zafere ulaştırmak için kavga ediyorlardı. Her ikisi de, 70'ler Türkiye'sinde bir devrimcinin yapması gereken şeyler neyse onları yaptılar. Haksızlığa, eşitsizliğe, baskıya, yoksulluğa karşı çıktılar. Halklarımızın faşizme karşı mücadelesinde kararlıca yer aldılar. Egemen sınıfların ve faşist güçlerin ülkemizin her şehrine hakim olma politikalarına karşı tüm devrimci gibi direndiler. Bu direnişlerini 12 Eylül'den sonra da sürdürdüler. Onlar, davalarının haklı, mücadelelerinin meşru olduğunu biliyorlardı.

Kısacası onlar, iyi, güzel, doğru ve haklı bir kavga için neferletiydiler. Devrimci bilincini inançla donatmışlardı, devrimci teorilerini militanlık, fedakarlık ve kararlılıkla beslemişlerdi.

HEPSİ ÖLECEK Mİ?

Ege Bölgesi Devrimci Yol davalarından hüküm giyen tutukluların bir bölümü toplu halde. Aralarında Muammer Özdemir de var. Birçoğu hasta ve eğer ilgilenilmezse yaşamları tehlikede.

CEZAEVLERİNDE ÖLÜM TEHLİKESİ ALTINDA OLANLAR

Türkiye Cezaevlerinde çeşitli hastalıklardan rahatsız olan tutukluların bir bölümünün isimlerini aşağıda yayınıyoruz. Bu liste, sadece bize ulaşan ve belli Cezaevlerini kapsayan isimleri içermektedir. Bu konuda bilgisi olanları ellerindeki isim ve bilgileri Devrimci İşçi'ye iletmeye çağırıyoruz.

Ali Alfath, Nesim Aydın, Mehmet Ali Yılmaz, Hüseyin Cihan, Nurettin Aytuğ, Erdoğan Genç, Sadettin Kahraman, Ali Yağ, Koray Satıroğlu, Mustafa Yalçın, Oğuzhan Müftüoğlu, Cahit Akçam, Şerif Simen, Atilla Kılıç, Zeynel Koracaoğlu, Melih Pekdemir, Necmettin Özdemir, Pamuk Akkız, Murat Özel, Mustafa Çınar, Kemal Çağlar, Arif Kurdişoğlu, Alacatin Çelik, Ertuğrul Güllüoğlu, Abdurrahman Taştan, Ekrem Kılıç, Ahmet Arslanbakan, Hami Özsoy, Ali Asker Uluoğlu, İlhan Kamil Turhan, Ali Kaçar, Cafer Salgın, İbrahim Geçkalan, Hasan Bayrak, Ali Galip Sayılan, Osman Öztürk, Murat Kadioğlu, Süleyman Baş, Selçuk ..., Mehmet Ergün, Bahattin Ercan, Osman Bozkurt, Hüseyin Parlak, Alaadin Çelik, Senol Mergül, Necati Benzer, Kerim Peşkirli, Ertuğrul Güllüoğlu, Ekrem Kılıç, Aslan Aslan, Hami Özsoy, Haydar Öztürk, Süleyman Kaya, İsmet Öztürk, Tahir Amonak, İlhan Kamil Turhan, Erdal Ketenci, Ömer Gümüş, İsmail Ucar, H. İbrahim Önderoğlu, Veyis Akgül, M. Ali Yavuz, Muharrem Kaya, Mustafa Coşkun, Yahya Kemal Çoban, Turan Ulu, A. Şener Yıldırım, Muzaffer Karatas, Nuri Eryüksel, Ahmet Çelik, Suavi Sırdar, Yavuz Akkas, Yedigöller Adigüzel, Cafer Salgın, Azmi Pat, Ramazan Salcan, Yusuf Demir, İbrahim Geçkalan, Ali Can, Murat Polat, Cahit Tunçbilek, Alaadin Dursan, Düzgün Edeş, Paşa Bayoğlu, İbrahim İnci, İlker Demir, Mehmet Gözüpek, Metin Aktekin, Rıdvan Güllüoğlu, Hanefi Güleriyüz, Fatih Kuru, Battal Oğuz, Rafet Erdem, Şemdin Şimşir, Suat Özdamar, Umut Özbe, Alpaslan Özmen, ..., Çelik, Yavuz Deniz, Hasan Bayrak, Turgut Günyadın, Mustafa Karabay, İsmet Çoşak, Ali Güler, Musa Elmas, Erdoğan Akbak, Aslan Canlı, Murat Sever, Necmettin Gökçe, Hulusi Zeybek, Fevzi Yalçın, Hasan Coşar, İbrahim Bingül, Bertal Tosun, Mehmet Kılıç, Ahmet Parlak, Arslan Çağlayan, Sadık Süleyman Öge, Mehmet ..., Emin Beğen, Ali İbrahim Onsoy, Muzaffer Kökalan, Bedir Turunc.

İşte onlara ölümü göze alırken, işte onları en ağır şartlarda bile faşizme boyun eğdirmeyen bu özellikleridir.

Muammer'in, öleceğini bile bile ve serbest bırakılmasına karşılık olarak pısmalık dilekçesini vermesini öneren cezaevi yöneticisinin bu teflifi tereddütsüz reddetmesi ancak onun bilinci ve inancıyla açıklanabilir, anlaşılabilir.

O'nun inançları, idealleri ve bilinci, hiç bir kişisel çıkarı feda edilmeyecek değerdedir.

Evet bizler için ideallerimiz, inançlarımız, devrimci teorimiz ve ideolojimiz, ölüm pahasına terkedemeyeceğimiz değerlerdir.

İşte böyle olduğu içindir ki Muammer, pısmalık dilekçesi vermemiştir.

Muammer'in bu tutumu örnek alınmalıdır.

Muammer'e, Sıriyer'de, Buca'da, Çanakkale'de tutuklu arkadaşları ellerinden geldiğince baktılar. İyileşmesi için kendi masraflarını kullanarak O'nu beslemeye çalışmışlardır. Devrimci tutukluların bu dayanışması, yurtsızlarda her türlü imkân içinde yaşayan bizler için örnek olmalıdır.

Muammer'e yanlış teşhis koyanların, Muammer'i yanlış ameliyat edenlerin, Muammer'i mahkeme bile etmeden idama çarptırıp sonra da kararlarını kuranların elleri kırılmayacak mı?

Elbette kırılacak!.. Türk ve Kürt halklarına el kaldıranların elleri bir gün mutlaka kırılacak!

Muammer Özdemir'in, Ahmet Çetin'in, daha önce katledilen onlarca devrimcinin ve halklarımızın 12 Eylül'den buyana yapılanların intikamı alınmayacak mı?

Şüphesiz alınacak, şehitlerimizizin kanı yerde kalmayacak!..

Ne var ki, devrimcilik; halkın kendi iktidarı, bağımsızlığı, özgürlüğü ve sosyalizm mücadelesi bizlere göre bir tepkicilik ya da bir intikamcılık değildir. 12 Mart 71 döneminden sonra devrimci, 12 Mart'ın katliamlarının öcünü, Mahir'lerin, Deniz'lerin, Kaypak'ların intikamını, en geniş halk yığınlarını faşist güçlere karşı örgütleyerek aldılar, bizler de bugün şehitlerimizin intikamını, Evren-Özal rejimine karşı en geniş halk yığınlarını örgütleyerek alacağız.

Türkiye'deki faşist rejimin Türk ve Kürt Halklarına, devrimci, ilerici, demokrat ve yurtsever güçlere karşı izlediği çirkin siyasetine ve bu siyasetin bir parçası olan cinayetlere karşı yapılması gereken şey, devrimci-demokrat güçlerin en geniş birliğini sağlamak ve halk kitlelerinin rejime karşı muhalefeti yükseltmektir.

Biz şehitlerimizin intikamını, onların inançlarını, ideallerini, düşüncelerini ve mücadelelerini yaşatarak alacağız.

Biz, döken kanların, alınan canların hesabını, halk kitlelerini faşizme karşı örgütleyerek, emekçilerin ekonomik-demokratik taleplerini kendi devrimci iktidar seçeneklerine yönelterek soracağız.

Biz oligarşiden öcümüzü, onun ekonomik ve siyasi sistemini yıkmaya mücadelesizle alacağız.

Biz şehit yoldaşlarımızın anısını ve mücadelesini, işçi sınıfının, emekçi kesimlerin, yoksul Kürt köylülerinin arasında örgütlenecek ve onların mücadelesini birleştirecek bir devrimci hareket yaratarak, halklarımızın bağımsız devrimci seçeneğini yeniden canlandırarak yaşatacağız.

ve zulmü protesto etmek amacıyla çeşitli dönemlerde girilen açlık grevi ve direnişler sonucunda, bir çok devrimcinin olduğu gibi Muammer'in de sağlığı tehlikeye girmiş ve bünyesi gittikçe zayıf düşmeye, güçsüzleşmeye başlamıştı. Buna bir de cezaevinin kötü yaşam ve beslenme koşulları eklenince durum daha da ciddi boyutlara ulaşmıştı.

Yapılan müraعاتlar sonucunda zoraki olarak doktora çıkarılan arkadaşımızın sarılık hastalığına yakalandığı tesbit ediliyordu. Ancak, doktorların ciddi olmayan tedavileri; bir de faşist iktidarın devrimcileri yok etme politikaları burada da işliyor ve arkadaşımız yanlış bir takım uygulamalarla ölüme gönderilmeye çalışılıyor. Öyle ki, hastalık belli bir süreden sonra kendini geliştiriyor, diğer organları da etkileyerek siroza çeviriyor. Bir yığın uğraşı ve mücadele-den sonra arkadaşımız hastahaneye kaldırılmasına rağmen ciddi bir tedaviden geçmediği için durum daha da vahimleşerek geliyor. Neticede, Muammer'i 6 aylığına (sözüm ona) tedavi olabilmeye amacıyla serbest bırakıyorlar. Yıkılan bir binanın tamaratı nasıl imkansızsa Muammer'in hastalığının tedavisi de artık imkansızdır. Çünkü; her an ölüme yüz yüze gelilebilir. Zaten cezaevinde bırakılınca, tedavi olabilmeye için değil; cezaevinde ölemek sorumluluğunun üzerinden kalmaması için bunu yapıyorlardı. Onun ölümü zaten bilinçli olarak uygulanan ve iyi olmayan yaşam

koşullarından dolayı ölüme adaylar. Bunların ölümlerini engelleyebilmek ve hiç olmazsa hapishanelerde dört duvar arasındaki yaşam koşullarının biraz olsun düzeltilmesinde amacıyla mücadele etmek ve buradaki gerçekleri dünya kamuyuna aktarmak gerekmektedir. Muammer arkadaşımızın anısını yaşatabilmenin ve ona sahip çıkabilmenin asgari gereği, yeni Muammer'lerin katledilmelerini engellemek için mücadele etmekten geçer. Bu görev devrimcilerin vazgeçilmez, yüce görevlerinden birisidir. Bugün bu tür katliamlara ve genel olarak ülkemiz Türkiye'de yapılan zulüm ve talana karşı koymak ülkemiz hakim sınıflarının gerçek yüzlerini teşhir etmek, bizlerin görevi olmak durumundadır.

Türkiye'de cezaevlerindeki zulüm ve işkence olaylarına karşı gelmek, onları teşhir etmek sıradan her insanın görevi olabilmelidir. Öyle ki, günümüzün koşullarında Türkiye hapishanelerinde her türlü zorluğa, işkenceye, katledilme pahasına göğüs geren tüm devrimci-komünist-demokratlara sahip çıkma sorunu, devrimci namus haline gelmiştir. Çünkü onlar; Türkiye Devrimci Hareketi'nin son yıllarında her türden sapmaya ve sağlaşmaya karşı, direniş ve mücadele sembolleridirler.

İşte; Muammer'in katledilmesine sessiz kalmamak, bu tür katliamlara karşı koymak bir onur kavgasıdır. Muammer kardeşimiz de yüzlerce yiğit halk evladı, devrimci-komünist şehitler gibi, Türkiye devrim şehitleri arasında gelecek ve Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin mücadelesinde yaşayacaktır.

Muammerle aynı cezaevinde,
kalmış bir
TDPK taraftarı

MUAMMER'İN LİSE
ARKADAŞINDAN

... Muammer, benim Liseden en yakın arkadaşlarımdan biriydi. Kendisiyle acı-tatlı anılarımız oldu. Alçak gönüllü ve ağır başlı oluşu o'na nice yeni arkadaşlıklar kattı. O, arkadaşları arasında hep sevilen biriydi. Resim, o günlere aittir.

Şimdi o fiziksel olarak aramızda yok artık. O'nu anılarımıza çekti, nice Muammer'ler vermeyelim düşmana diye. O düşmana karşı, nasıl mücadele verilmesi gerektiğini gösterdi.

Anısı önünde saygıyla eğiliyorum.

Devrimci Selâmlar
T. Danimarka

MUAMMER'İN ANSINA

Can Yoldaşlarım
Acımız büyük - Yaramız derin
olmamalıdır!

Çünkü,
MUAMMER'den
öğrenmek gerekir,
öylesine öğrenmek ki,
Hiç bir şey bilmiyormuşcasına
Sıcaktır Muammer sımsıcak
İstir insanın içini
Okşar yoldaşının ruhunu Yaşamak
Muammer'i Onun Yol'una Gönül
vermekle mümkündür. O Yol'ki,
Bir isyan ateşidir,
bir haykırış, bir çağrıdır:
İyiye - güzele
eşitliğe, kardeşliğe
bir Selâm'dır O,
Dünya İşçi Sınıfına...

Hasret, Karlsruhe

AHMET ÇETİN

16 Mart 1987 günü Ankara Numune Hastanesinde kaybettiğimiz arkadaşımız Ahmet Çetin 1951 yılında Denizli'nin Buldur ilçesinde doğdu. Siyasi olmayan bir dava nedeniyle 1975 yılında tutuklandı. Cezaevinde yatarken devrimci tutuklularla tanışan Ahmet Çetin 1978 yılında devrimci görüşleri benimsedi. Yargılandığı davadan 33 yıl ceza alan Ahmet Çetin, Denizli Cezaevinde bir süre kaldıktan sonra Sinop'a sürgün edildi. Türkiye'nin en kötü sivil cezaevlerinden birisi olarak bilinen Sinop Cezaevinde yatan arkadaşımız geçen yıllarda Burdur Cezaevine getirildi. Önceden de böbreklerinden rahatsız olan Ahmet Çetin Burdur cezaevinde daha da kötüleşti. Ocak sonunda Ankara'ya bir hastahaneye kaldırıldı. Yapılan muayenede iki böbreğinde işlemez hale geldiği ortaya çıktı. Burdur, Aydın ve Antalya cezaevindeki ve yurtdışındaki devrimci arkadaşları, Ahmet'in iyileşmesi için gerekli olan ilaçları temin etmeye çalışırken, çünkü hastane ilaçların ve böbrek takviye aletinin pahalı olması nedeniyle ödemiyordu. Ahmet Çetin vefat etti. Annesi ve arkadaşları Ahmet'e böbrek vermeye hazırlanıyordu. Fakat, faşizm hizmetlerindeki doktorların bilinçli tutumu yüzünden arkadaşımız öldü.

ÖLÜMÜNÜN 2.YILINDA FİKRİ SÖNMEZ'İ SAYGIYLA ANIYORUZ.

Fatsa Devrimci Yol davasından yargılanan KENAN ÖZCAN tutuklu bulunduğu Amasya Cezaevinde 20 Ekim 1985 tarihinde öldürüldü. Kenan Özcan'ın ölümünden önce aynı cezaevinde öldürülen Fatsa Belediye Başkanı Fikri Sönmez için yazdığı şiiri yayınlıyoruz.

NEREYE

Yollardan kırla kırla geçer güneş
Mayıs yaprakları saların

ve bir kuş
göğlerin keşfine çıkmış
Bir haber salar
yüreklere yakan

Uzun kanat çırpır kırlangıç
Deniz mavı gökyüzü kararmış
Bulutlar ağlar

Bulutlar ağlar dolu dolu
Bulutlar ağlar yağmur yağmur

Toprakta yeşerir mayıs ekinleri
Nasıl ki açılmıştır bir kez mazgal
Hüzün dolu bir sessizlik sızar
Bir kuşku, bir merak ve ötesi...

İhtiyarın ölüm haberi
delip geçer yürekleri

İşte, o anda durur yağmur
Ebem kuşağı soluk ve sessiz
Nasıl ki vurulup bir serçeye
hanadını çırpmadan düşerse yere
öylesine sağırlaşır geceler

Sanki orta direği çökmüş dünyanın
kayıyor bir taraftı
gözler karmaşık bir karartı
bakışları donuk

ve soru dolu
Ki, bir anda bir çok hıçkırık...
hangimiz anasına böyle yanar
böyle ağlar

nereye böyle Koca Reis
sayın başkan nereye
nereye ağabey
Karanlığın mumu kısılr mı?
Kızların, oğulların öksüz
bir avuç topraksız

Bir avuç toraksız ve etraftı tel duvar
ve parmaklık
Bundan daha beter çaresizlik mi var?
Seni tarif neyle mümkün
İnancından mı alsam
duygularından mı

Ardından damlayan gözyaşlarını mı ağırlasam
yollarına, yollarına durup bulutların
Seni arar gözlerim
loş ışıklarında maltanın
Mahkeme salonu sensiz bir çıplak
ve bomboş
Torunlarına masal anlatan dede gibi
Kümeler kurduğün sıralar boş
Kızının elinde yok, yarım ekmeğe - bir parça peynir
ve cigara

Kahrolası cigara!
Seni eriten, beni yatıştırıcı cigara
Çaysız, cigarasız ne yaparsın aralarda yalnız
konuşmadan...

Yeryüzü azrailleri susturamazdı seni
Nereye baksam karşılaştı gözlerim
Sohbetlerde isterik kahkahan
kaynağı bitmez esprilerin...

Hele ki o sarsılmaz inancın...
Çoşku dolu o genç yüreğin
ve kağan
yaşayan bir anıt

bir bayrak
ki her zaman dalgalanacak
Arsızdır bizim geceler
nice beyinleri karartır.
Arsızdır bu duvarlar
nice yürekleri aşındırır

Ama sen
Nice keskin sürücülerden önce dönerdin virajı
ağır ama dikkatli
hem de yaş kırkyedi
Bir kez olsun düşmedin ağına karamsarlığın
Bir kez olsun kuşku yumağı örmedin

nereye böyle Koca Reis nereye,
Sayın başkan nereye,
nereye ağabey
karanlığın mumu kısılr mı?
Kızların oğulların öksüz
bir avuç topraksız

Bir avuç topraksız ve etraftı tel, duvar
ve parmaklık
Bundan daha beter çaresizlik mi var?
Varsın söylesinler ardından
Varsın patlasın şampanyalar
Varsın sırtısın duvarlar,

o duvarları yaptırılan...
Bilen bilir
Ufku güneşe ulaşınca çiçek verir
O gözyaşları ki acılardan üremiş
Çağlayan olup boşanmış ipinden
duvarlar önünde duramaz

O bir alkıştır ki
tarih onla dolu
her dalgası zorla koparılmış
yeminlidir bir kez ulaşmaya
engin derinliklerine denizin

KENAN ÖZCAN
Amasya Cezaevi - 1985

TKP ADINI KTP OLARAK DEĞİŞTİRMELİDİR!

Kısa adı TKP olan "Türkiye Komünist Partisi", son zamanlarda adından sıkça söz ettiren bir parti haline geldi. Bir yandan AP, CHP ve MSP geleneğiyle ittifak arayan, bir yandan solu birleştirmeye çalışan, son olarak ise NATO'dan çıkılmasına gerek görmediklerini" açıklayan bir "komünist" partisinin kendisinden sık sık sözettirmesi yadırganmamalıdır. Böyle bir parti'nin adının ve kimliğinin yeniden tartışma konusu olması doğal karşılanmalıdır.

TKP'nin sağ güçler arasında ve sol saflarda adından çokça söz edilen bir kuruluş haline gelmesinin iki önemli sebebi bulunmaktadır. Bunlardan birisi, egemen sınıf siyasetlerinin olduğu alanda şekillenmektedir. Şöyle ki:

Egemen sınıf ittifakının bugünkü biçiminde merkezi ve belirleyici role sahip olan sınıf ve kesimlerle bunların ekonomik-toplumsal ihtiyaçlarını karşılayıp koruyan 12 Eylül rejimi, oligarşinin eski bileşiminde yer alan bazı kesimleri ekonomik, siyasi ve ideolojik düzeylerde tasfiye etmeye çalışmaktadır. Tasfiye edilmeye çalışan zümrelerin bir bölümünün, bazı Anadolu sanayici ve tüccarlarıyla (tekelleşmemiş olanlarla) esnaf, zanaatkar gibi orta sınıfların bazı kesimleri olduğu bilinmektedir. Ideolojik söylemi ve siyasi programı itibarıyla MSP çizgisi, (Erbakan), 12 Eylül öncesi temsil ettiği bu kesim ve zümrelerin yeniden siyasi sözcüsü olmaya çalışmaktadır. AP geleneği de aynı kesimlerin desteğini alarak bunları tekelci güçlerle yeniden aynı ittifakın içinde birleştirmeye amaçlamaktadır. Bu kesimler arasında, rekabette kamuoyu ve ittifak dışı kalmış güçleri, AP (Demirel-DYP) çizgisine ikna etmeye, yönlendirmeye çalışan Tercüman Gazetesi, TKP'nin Milli Görüş (Erbakan-Refaah Partisi) ile ittifak arayan politikalarını, MSP çizgisini teçrit etmek için önemli bir koz olarak kullanmaktadır. TKP'nin DYP, SHP,RP gibi partilere yaslanma politikasını ve bu yönde girişimlerini MSP'nin hitap ettiği kesimlere karşı bir tehdit olarak kullanan Tercüman Gazetesi, bu yolla bu kesimleri MSP(RP)den koparıp Demirel'in (DYP'nin) tabanı haline getirmeye çalışmaktadır. 12 Eylül sonrası yıkıma uğrayan bazı mülk sahiplerinin ve orta sınıfların MSP'nin ideolojik söylemleri ve siyasi programının etki alanı dışına çıkartılıp bunların AP geleneği içerisinde eritilmesi politikalarında TKP, bir koz olarak kullanılmaktadır. Daha sonra göstereceğimiz gibi, kendisi de "ulusal sanayicilerin" ve orta sınıfların temsilciliğine soyunmuş olan TKP, Tercüman Gazetesi tarafından ikide bir manşete çıkarılmaktadır. FİDEF'in Milli Görüş Teşkilatıyla Avrupa'da güç birliğine yönelmesini Tercüman Gazetesi, MSP çizgisinin destekleyicileri Erbakan'a karşı kıskırtmak ve dinci kesimleri ürkütme için ve bu partinin tabanını AP geleneğine çekme manevrası olarak kullanmıştır.

Yine, Tercüman'ın Türkiye'nin AET'ye başvurusu konusunda, başvuruya karşı çıkanlar olarak Erbakan'la Haydar Kutlu'yu (TKP G.Sekreteri), göstermiş olması, dinci çevreler ve bazı mülk sahipleriyle orta sınıfların bir kesimine, MSP'nin kimle aynı çizgide olduğunu göstermeye ve bu kesimleri MSP'den koparmaya yönelik bir girişimdir. (TKP, "Türk Sanyii çöker" gerekçesiyle AET'ye üyeliğe karşı çıkıyor. Milli Görüş de aynı gerekçeyi öne sürüyor.)

TKP'nin zaman zaman gazete manşetlerine tırmanmasının bir nedeni budur. İkincisine gelince:

TKP, son yıllarda kendisini yenilemeye çalışan (ve hatta yenileyen) bir parti görüntüsü yaratmayı başarmıştır. Çıkardığı çok çeşitli yayınlarla, izlediği ajitasyon ve propaganda çizgisiyle kendisi hakkında "yeni şeyler söyleyen" bir güç imajını yaratan TKP'nin söyledikleri, daha sonra örnekleyeceğimiz gibi, pek de yeni ve ahım-şahım şeyler değildir. TKP'nin eski savunduklarından farklı herhangi bir tezi yoktur. (Faşizmi 83'ten sonra başlatmaları dışında!)

Böyle olmasına rağmen nasıl olmuştur da, böyle bir imaj yaratılmıştır?

Bunun sebebi basittir: İ. Bilen'in Genel Sekreterlikten uzaklaştırılmasıyla başlayan "eski nesil" TKP'lilerin tasfiyesi, genç kuşak'ın yönetime gelmesiyle tamamlanmıştır. Haydar Kutlu ve ekibi, TKP'yi kendi çizgisinde derinleştirme operasyonu, TKP'nin yönetsini, siyasal amaçlarını ve taktiklerini daha açık - seçik hale getirmiştir. Eskiden utangaç ve çok kaba - genel formüllerle savunulan tezler, bu kez daha net ve cesur ve kimi teorik analizlerle beslenerek savunulmaya başlanmıştır.

Söz gelimi, zaten kurulduğu tarihten bu yana Kemalizmin etkisinden ve yedeğinden çıkamamış olan TKP'ye yalın kuşakın tutuculuğundan yansırsa, 80 öncesi dönemde CHP kuyrukçuluğunun solda lanetli bir şey oluşu yüzünden bu güne kadar CHP programından temelde farklı olmayan programını cesur ve net bir şekilde açık somutlaştırmamıştı. TKP, şimdi, sadece CHP çizgisine ve bu partinin dayandığı sınıflara dayanma tutumunu cesur şekilde açıklayıp teorize etmekle yetinmemekte; DP-AP Geleneği'yle ve bu geleneğin dayandığı sınıf ve zümrelerle de işbirliği istediğini açık seçik savunmaktadır. (Bu politikaları 12 Eylül öncesi döneminde savunulan genelle "tefe" konulurken, şimdi TKP'ye gibileri, ve Sol liberaler, nedense çekim merkezi olmaktadır...Hatta, "bulunmaz Hint kumaşı" misali her yerde aranır hale gelmektedir...)

12 Eylül öncesinde "Ulusal Demokratik Cephe" projelerinde, "Toplumsal ilerleme" startijisinde belli belirsiz şekilde; hatta çoğu zaman bir CHP'iden daha geri ve "masum" bir çizgi de (tabii biraz da illeğal...) kendisini gizleyen ideolojik - siyasi muhteva, bu dönemde açığa ve fütursuzca savunulabilir hale gelmiştir. TKP için bu durumu bir ilerleme saymak herhalde yerinde olur.

12 Eylül öncesi savunulan "Ulusal Demokratik Cephe" (UDC) projesiyle şimdi savunulan "Ulusal Demokrasi" (UD) programı arasında temelde, öзде, amaçta bir farklılık yoktur. İkisi arasındaki fark şudur: UDC sadece CHP'yi ve bu partinin dayandığı sınıf ve zümreleri kapsıyordu; UD ise, CHP'nin yanısıra AP ve MSP ile bunların dayandığı sınıf ve zümreleri de kucaklayan daha geniş tabanlı bir projedir.

Diğer bir fark ise, TKP'nin eskisine göre daha açık konuşmaya başlaması ve kendisini anlatabilmek için yoğun bir teorik çabaya girişmiş olmasıdır.

İşte bu yenilik gibi görünen atılımlar sayesinde TKP, bürokratik sol gelenek hayranlarının dikkatini üzerine çekebilmiş ve ayrıca yasalık ve meşruiyet konusunda da önemli bir adım atmıştır. Yeri gelmişken belirtelim ki, TKP'nin son atılımları, yasalasmakla sınırlı bir amaca ulaşmak için yapılmış, manevra lar ve taktik adımlar değildir. Yazıp söylediklerinin doğruluğuna teorik ve siyasi olarak inanmakta; tezelarini samimi bir şekilde savunmaktadır. Gerçekten de, TKP, kuruluşundan bu yana kendisini ilk kez açıkça ve dürüstçe tanımlamaktadır.

Bunların yanısıra, birlik konusunda da adım atan ve oluşturduğu "Sol Birlik" çatısı altında SBKP Sempatizanlarını birleştirmeye çalışan TKP'nin bu alanda belli bir başarı kazandığını teslim etmek gerekmektedir.

"Sol Birlik" te yer alan partilerin bir kısmının tavanı, bir kısmının ise tabanı için çekim merkezi haline gelen TKP'nin bu cemahta tartışma konusu haline gelmiş olmasına şaşmamak gerekir. Şaşılacak tek şey, TKP'nin niçin hala adını Kemalist Türkiye Partisi (KTP) olarak değiştirmemişidir.

TKP'nin adını, KTP olarak değiştirmesi için bir değil, birkaç sebep bulunmaktadır. Bunların en başında "Ulusal Demokrasi" adıyla ortaya atıldığı siyasal projenin içerdiği gelmektedir. Bu projenin başarısı için adım adım ilerleyen TKP'nin, öne sürdüğü tezlerin ve yeni tesbitlerini ayrıntılı bir teorik çözümlemesi, şüphesiz gereklidir. Bu çözümlemeleri daha sonra yapmak kaydıyla, şimdilik TKP'nin son yönleşiminin özünü saptayarak bu partinin adının niçin Kemalist Türkiye Partisi' olması gerektiğini açıklayalım.

TKP NE İSTİYOR?

TKP'nin ne istediğini, "Barış ve Ulusal Demokrasi programı" adıyla yayımladığı kitapta bazı bölümleri alarak anlamaya çalışalım. Bu kitap, "... toplumsal yaşamın bütün alanlarında, ülkenin temel sorunlarında ilşkin TKP'nin çıkış yolu önerisini, demokratik alternatiflerini açıklıyor." (Sf.9)

Şimdi, TKP'nin "çıkış yolu"nu oluşturan temel tezlerden bazılarını okuyarak bu yolun nereye çıkacağını görelim. (Kitaptan yapacağımız alıntılar yorumlamadan peşpeşe sıralayacak olumuz okuyucuyu belki sıkacaktır. Aktardığımız tezlerle bu tezlerin dayandığı teorik zemine ilişkin değerlendirmelerimizi daha başka yazılarda ifade edeceğiz. Şimdilik, önemli gördüğümüz tesbitleri aktarmakla ve konuyu genel bir yorumla bağlamakla yetineceğiz.)

"Türkiye'miz yeniden gelişme ve kalkınma yoluna koyulmalıdır." (Sf. 11)

"Şimdi, 12 Eylül ile iktidarı ele geçirmiş olan emperyalizmin işbirlik-

çisi, ulus düşmanı güçler, onlara yıllık mücadele sonucu ele edilmeleri yılmaya çalışırken, bütün ulusal güçler, ulusal kurtuluşcu topyekün bir seferberlik içine girmektedirler." (Sf.12.abç. D.İ.)

"12 Eylül rejimine son verebilmek için Evren-Özal yönetimini iktidardan uzaklaştırmak; demokratik bir rejim kurabilmek için de ulusal ve demokratik bir iktidarı işbaşına getirmek zorunludur. Ulusal ve demokratik bir iktidar, Türkiye'yi Türkiye yapan bütün güçlere, işçilere, köylülere, esnaf ve zanaatkarlara, aydınlar, yurtsever memur ve subaylara, küçük ve orta işletme sahiplerine, ulusal sanayicilere, Türk ve Kürt bütün halka, kısaca geleceğini bu topraklara bağlamış bütün güçlere dayanacak bir iktidardır." (Sf.12) (abç.D.İ.)

"...Türkiye'yi yeniden modernleştirme yoluna sokacak program..." (Sf.13)

"Demokratik bir yönetim oluşması için tüm iktidar demokratik koşullarda oluşacak parlamentoda olmalıdır." (Sf.16)

"24 Ocak politikasından zarar gören bütün ulusal sınıf ve katmanların ortak çıkarları temel alındığında, alternatif bir ekonomik programın oluşturulması olanaklıdır." (Sf.19)

"Devlet Sektörü ve genel olarak devletin ekonomiyi yönlendirmeye olanakları ulusal sınıf ve katmanların ortak çıkarları temelinde yeniden düzenlenmelidir." (Sf.20)

"...devlet sektörünün öncülüğü ve örgütleme, küçük üretimin kooperatifleşmesi ve desteklemesi ve ekonomik kalkınmaya katkısı olan bütün özel işletmelerin desteklenmesi sağlanmalıdır." (Sf.20)

"... Üretim artırılmalı, emekçilerin gelirlerinin artırılması yoluyla iç pazar genişletilmeli..." (Sf.20)

"...emperyalist sermayeye karşı ulusal ekonomi korunmalı..." (Sf.21)

"Atatürk'ün vasiyetine uygun biçimde Türk Tarih ve Dil Kurumları yeniden düzenlenmeli..." (Sf.26)

"TKP, bir yandan SOL BİRLİK'i daha da pekiştirmek ve Marksist Sol'un daha geniş bir birliğini gerçekleştirerek, diğer yandan Marksist Sol ile Sosyal Demokrat Solun ve Kemalistlerin sağlan bir sol blokunu sağlamak için çalışıyor." (Sf.29)

"TKP, SHP ve DSP, DYP ve RP ile demokrasi mücadelesinde işbirliği yapmak istiyor." (Sf.30)

"Gençlik, Amerikanca faşist gerici propagandalarla karşı uyanık olmalı, terörist örgüt ve grupların gençlik içinde faaliyet göstermesine olanak tanınamalıdır." (Sf. 36, abç. D.İ.)

"Diktatörlük rejimi, (12 Eylül kastediliyor, Di.) kurulduğu ilk günden beri Atatürkçülük maskesi ardına gizlenmeye çalıştı. (...) Bütün bu çabaların boşa çıktığı, (...) görülmektedir (...) diktatörlük rejimi hiç bir ulusal niteliği kalmamış olan güçlerin rejimidir. Atatürkçülük ise ulusal çıkarlarla bağlıdır. Ulusal çıkarlarına ihanet edenler Kemalizmle bağdaşmaz, olanaksızdır. Faşist diktatörlüğün Kemalizmi kendisine maske yapma çabaları iflas etmiştir. Kemalizmin olumlu mirası ise canlıdır." (Sf.41, abç.D.İ.)

"Demokratik Devrimin temel görevlerinin çözülmesi, tersine daha

da ağırlaşmış olduğu günümüzde, Kemalizmin bağımsızlık, egemenlik, çağdaşlaşma fikirleri canlılığını koruyor. (...) Anti-emperyalist Mücadele'nin daha da yükseldiği koşullarda Kemalist güçlerin genişliği daha açık görülecektir." (Sf.42, abç. D.İ.)

"Demokratik bir seçim, demokratik bir hükümet istemleri tüm diktatörlük karşıtı güçlerin istemidir. Bu güçlü istemin önünde durulmaz." (Sf.46)

Evet, TKP'nin "Barış ve Ulusal Demokrasi Programı" adını koyduğu stratejisinin temel amacı, bu amaca hangi yollardan ve kimlere dayanarak ulaşacağı; programın ekonomik hedefleri işte bu şekilde ifade edilmektedir. TKP, bu programda samimi olduğunu, yine aynı kitapta şöyle vurgulamaktadır:

"TKP, ülkemizin sorunlarına çözüm yolu bulunması için Mücadele eden bütün güçler için güvenilir bir müttefektir." (Sf.31)

"TKP, Ulusal Kurtuluşun demokratik Cumhuriyetle tamamlanması belgisini ilk yükseltendir. Komünistler Cumhuriyetin (TC,kastediliyor. D.İ.) kuruluşunun neferidir ve sonraki yıllarda da dış ve iç gericiyle karşı genç Cumhuriyetin en önde gelen savunucuları oldular." (Sf.49)

Gerçekten de TKP, bu programında öne sürdüğü amaçlarda ve ittifak politikalarında samimimidir. Okuyucu, yukarıdaki alıntılar okuduktan sonra bu programın SHP ile DSP programlarından kopye çekildiğini zannedebilir. Biz o kanıda değiliz. "Barış ve Ulusal Demokrasi Programı", tamamen TKP'ye ait bir üründür; program, TKP'nin kendi düşüncesinin ve dünya görüşünün bir eseridir. Alıntılarında açıkça kanıtlandığı gibi, TKP "gizli" ve utangaç burjuva demokratik çizgisini terk ederek burjuva-demokratik Cumhuriyet için mücadeleyi açtığını ilan etmektedir. (Gör. baçov'un başlatığı "Glasnost" (açıklık) politikası, TKP'nin TKP sempatizanlarca daha ağıktan tanınmasına yardımcı olmaktadır. "Glasnost" -un faydaları!...)

TKP, "Ulusal Sanayicilerin, küçük ve orta işletme sahiplerinin işçi ve kitlelerle ittifakı" temelinde, "bütün ulusal güçlerin" iktidarı altında, "devlet sektörünün öncülüğü ve örgütleme" içinde "bir kapitalist üretim tarzının "iç pazarı genişletmesi" ekseninde devam ettirildiği bir sistem için mücadele etmektedir.

TKP'ye göre, 1919'larda başlayan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, demokratik Cumhuriyetle tamamlanamamıştır. Bu nedenle 2. bir Ulusal Kurtuluş Mücadelesiyle bütün milli güçler; Ulusal sınıf ve zümreler, (burjuvazi, işçi sınıfı vd.) yarı yolda kalan Kemalist Devrimleri elbirliğiyle tamamlamalı ve böylece burjuva demokratik cumhuriyet aşamasına ulaşmalıdır.

Demokratik Cumhuriyet kavramı, yani TKP'nin önerdiği "Ulusal Demokrasi", sermayenin çalışanlar üzerindeki sömürüsünün burjuva-demokratik yönetim şekilleriyle devam ettirildiği bir siyasal-toplumsal formasyonu anlatır. TKP, böyle bir sisteme ulaşmak için, Evren-Özal yönetimine karşı, içinde bütün milli kuvvetlerin, "ulusal güçlerin" yer aldığı, bu arada Sol Birlik'in de birkaç sandalyeyle temsil edildiği demokratik bir hükümet ve demokratik bir parlamento istemektedir.

GENÇLİK MEYDANLARDA!

11 NİSAN 1987

JANDARMA DİPÇİĞİNE KARŞI ÖĞRENCİ DİRENİŞİ

ANKARA

Ortaoğlu Teknik Üniversitesinde öğrenci dernekleriyle ilgili yasa önerisini protesto eden öğrenciler yemek boykotu yaptılar. Yemek boykotundan önce ODTÜ Öğrenci Derneği Başkanı Taner Yüzgenç ile dernek üyesi Özgür Kavak jandarma tarafından gözaltına alınmışlardı. Eylem sonrası yine dernek üyesi olan Hilal Öztürk adlı kız öğrencide jandarma tarafından götürüldü. Eylem sırasında ODTÜ kafeteryası âdeta jandarma üssüne çevrilmişti.

Arkadaşlarının gözaltına alınmasını protesto eden öğrenciler Mimarlık Fakültesine doğru yürümeye başladılar. Fakültenin bahçesine ulaştıklarında direnişlerini oturma eylemiyle devam ettiren 1200 civarındaki öğrenciye jandarma "Dağın!" tehditlerinde bulunmaya başladı. Öğrencilerin cevabı şöyle oldu: "Gözaltına alınan arkadaşlarımızı bırakmaya dek eylemi sürdürmeye kararlıyız."

Jandarmanın göz altına alınanların savcılığa sevk edileceğine dair açıklamalarından sonra öğrenciler arasında tartışma çıktı: Hep birlikte savcılığa gidip ifade vermeyi mi deneyeceklerdi, yoksa oturma eylemini kararlara sürdüreceklerdi. Oturma eylemini sürdürmeye karar verildi. Bu arada konuşmak isteyen öğrencileri jandarma zorla susturdu.

Daha sonra hazırlık sınıf öğrencisi İsmail Aksoy ODTÜ Marşını söylemeye başladı. Bunun üzerine jandarma İsmail Aksoy'u öğrenci kitlesinden ayırmaya ve gözaltına öğrenci çağıştı. Arkadaşlarını vermek istemeyen öğrencileri jandarma dipçiklemeye başladı ve İsmail Aksoy'u almayı başardı. Bir çok öğrenci yaralandı.

Öğrenciler kararlara oturma eylemlerini devam ettirdiler. Bir süre sonra jandarma geri çekildi ve öğrencileri uzaktan izlemeye başladı. Eylemleri başarıya ulaşan öğrenciler eylem yerinden ayrıldılar...

Hacettepe Üniversitesi Beytepe Kampüsü'nda okuyan öğrenciler de yemek boykotu yaptılar. Yemek boykotu yapan öğrencilerin kimliklerini alan jandarmaya, yemek boykotuna katılmayan diğer öğrenciler "bizim de kimliklerimizi alın" cevabını topluca verdiler. Jandarma yaklaşık 90 öğrencinin kimliğini rektörlük binasına gönderdi. Bunun üzerine 300 kadar öğrenci rektörlük binası önünde toplanarak kimliklerini geri istediler. Polisin kimliklerini yalnız imza karşılığı verilebileceği açıklaması üzerine rektörlük binası önüne oturan öğrenciler, kimlikler imzasız teslim edilmeye kadar eylemlerini sürdürdüklerini açıkladılar. Yaklaşık iki saat süren oturma eyleminden sonra öğrenciler kimliklerini imzasız almayı başardılar.

Tüm bu eylemler sırasında Beytepe Kampüsü'na jandarma yığınağı yapıldı.

İSTANBUL

İstanbul'da Üniversite öğrencileri yemek boykotu yaptılar. Daha sonra marşlar söyleyerek topluca postaneye giden öğrenciler TBMM'ye protesto telegrafı çektiler. Ayrıca eylemler sırasında basına bir bildiri dağıttılar.

İZMİR, ADANA VE BURSA'da öğrenciler yemek boykotları yaptılar.

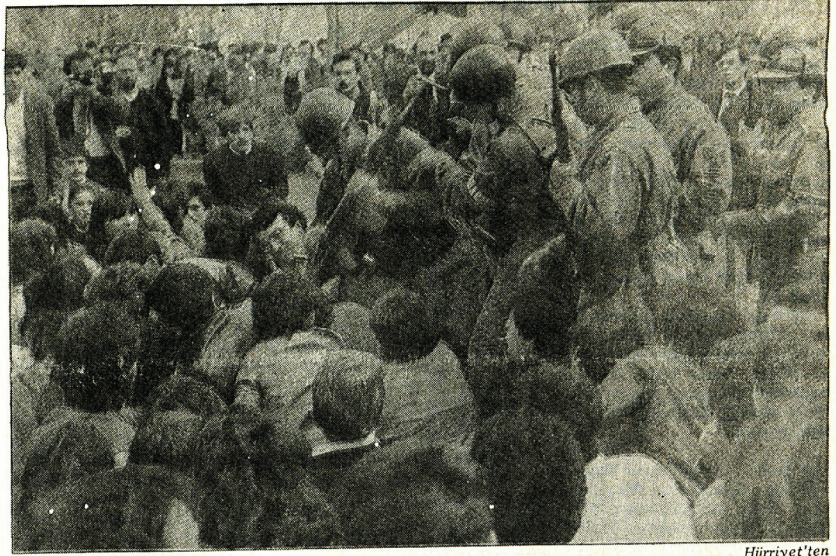
15 NİSAN 1985

JANDARMA VE POLİS İSTANBUL'DA 200 ÖĞRENCİYE SALDIRDI

İstanbul'dan Ankara'ya yürümek isteyen 21 öğrenci ve onları uğurlamak için Sultanahmet Meydanı'na gelen 300 civarındaki üniversite'linin başlattığı yürüyüşü polis kısa bir süre sonra dağılmaya zorladı. Öğrenciler daha sonra 21 arkadaşlarını otobüsle Ankara'ya uğurladılar.

Aynı gün saat 15.30 civarında çeşitli istikametlerden gelecek toplanan 2000 öğrenci Aksaray'dan yürüyüşe geçtiler. Öğrenciler 5-6'şar kişilik saflar halinde, kol kola, sessiz bir şekilde Beyazıt'a doğru yürümeye başladılar. "Az sayıda" polisin "toplu yürümeyin" çağrısına rağmen, öğrenciler kararlı bir biçimde yürüyüşü devam ettirdiler.

Polisin "az sayıda" oluşunun sebebi, yine kendi hatasından, istihbarat yanlışlığından kaynaklanıyordu: Polis öğrencilerin yürüyüşü geçeceğini öğrenmişti. Tüm güvenlik kuvvetlerine bağlı ekipler (siyasi polis, çekim kuvvet) alarma geçmişti. Ancak polisin istihbaratı yanlıştı. İstihbarata göre öğrenciler Sultanahmet'ten Beyazıt'a doğru yürüyeceklerdi. Ve polis Sultanahmet Meyda-

Hürriyet'ten

n'ı geniş güvenlik önlemleri alarak karargâha çevirdi...

Öğrenciler yürüyüşe Aksaray'da başlamışlardı. Fakat "az sayıdaki polis" kısa sürede çoğaldı: Öğrenciler Patrona Halil Hamamının önüne ulaştıklarında Çevik Kuvvet ve Siyasi po-

lis ekipleri tarafından çevrilmişlerdi. Polisin "Yürüyüş Kanunsuzdur! Dağın!" çağrı ve uyarılarına öğrencilerin cevabı şarkı söyleyerek, slogan atarak yürüyüşe devam etmek oldu. Bunun üzerine polis öğrencileri kordon altına alarak durdurdu.

Yürümleri rejmin kolluk kuvvetleri tarafından engellenen öğrenciler, oldukları yere oturdular...

Fakat polis rahat bırakmadı. Bazı öğrencileri tutuklamak istedi. Bunun üzerine öğrenciler "İnsanlı Onuru İskenceyi Yenecek", "Zorbalık, öğrenci hareketini yenemez" gibi sloganlar atarak arkadaşlarını korumak istediler.

Polis saldırıya geçti. Çok sayıda kız ve erkek öğrenci polisler tarafından joplanarak, yerlerde sürüklenerek ekip arabalarına bindirildi. Polisin saldırısı sırasında sopayla başından ağır yaralanan Cerahpasa Tıp Fakültesi öğrencisi Taner Yavuz hastaneye kaldırılmak zorunda kaldı. 73 öğrenci göz altına alındı.

Çevrede bulunanlar polisin öğrencilere karşı tavırını dehşetle izlediler. Öğrenciler gruplar halinde çeşitli istikametlere dağıldılar...

Ayrıca aynı gün Mimar Sinan Üniversitesi'nin Fındıklı'daki binasında yaklaşık 450 öğrenci yeni dernek yasasını protesto etmek amacıyla yemek boykotu yaptı...

İZMİR

İstanbul'dan Ankara'ya yürümek isteyen polis tarafından izin verilmeyen 21 öğrenci, bu kez İzmir'de otobüslerin inerek yürüyüşe geçtiler. Polis yürüyüşü engelledi ve öğrencilerin tamamını gözaltına aldı.

ADANA

Çukurova Üniversitesi'nden Ankara'ya doğru yürüyüşe geçen 8 öğrenci gözaltına alındı.

17 NİSAN 1987

İZMİR

İzmir'de Türkiye'nin çeşitli yerlerinde gözaltına alınan ve tutuklanan öğrenci arkadaşlarının serbest bırakılması için 60 öğrencinin başlattığı açık grevini desteklemek ve başta Kenan Evren olmak üzere siyasi liderlere ve TBMM Başkan'ına telgraf çekmek isteyen 500 civarında öğrenci Alsancak'ta toplandı. Burada öğrenciler topluca gençlik marşını söylediler ve 1 dakikalık saygı duruşu yaptılar.

Daha sonra "Güdümlü Derneklere Hayır", "Yasasız bağımsız öğrenci dernekleri", "Gözaltı Kalksın, baskılara son!" vb. sloganlar atan öğrenci kitlesi postaneye doğru yürümeye başladı. Çevik Kuvvete ait ekipler yürüyüşe müdahale ederek öğrencileri

Ankara'daki Gençlik Eyleminden Notlar...

YAŞAYAN BİRİSİ ANLATIYOR

Özal Hükümeti'nin üniversitelerde tek tek derneklerin kurulmasını sağlamak amacıyla çıkarmayı düşündüğü yasa tasarisına karşı öğrencilerin tepkisi etkili oldu. Üniversite gençliği ve öğrenci dernekleri yasa-ya karşı çeşitli eylemler yaptılar. Bu eylemlerden birisi de 15 Nisan günü Ankara'da yapıldı. Ankara'daki yaklaşık 3000 kişinin katıldığı gösterileri yerinde izleyen bir arkadaşın bu eyleme ilişkin notlarını yayımlayarak okuyucularımıza öğrenci hareketinin durumu konusunda daha doğrudan bilgilerdenimiyi, bir bakıma gençliğin eylem sırasındaki halini yansıtmayı yararlı gördük.

DEVİRİMCI İŞÇİ

"Hükümet'in üniversitelerde tek tek derneklerin kurulmasını hedefleyen yasa tasarisı karşısında gençliğin bir şeyler yapacağı hissediliyordu. Bunun ilk belirtileri 14 Nisan günü İstanbul'da ortaya çıkmıştı. İstanbul'daki öğrenci derneklerinin inisiyatifinde Ankara'ya doğru sembolik bir yürüyüş yapılabileceği duyulmuştu. Ankara'daki üniversite ve yüksek okullarda da bu huzursuzluk gözleniyordu. 15 Nisan günü öğlene doğru Kızılay'da başlayan kıpırtılar gençliğin tasariye karşı tepkisini gösterdiğini düşünenleri yanıltmadı. O gün saat 14 dolayında Kızılay'daki Postane binasının önünde 2.000'e yakın gençcin toplandığı görüldü. Tıpkı 80 öncesinin korsa gösterilerinde olduğu gibi, gençler Kızılay meydanındaki kasaoklarda ve yollarda önceden küçük kümeler halinde ve etraflarına hissettirmeden doluştuktan sonra bir anda Postane'nin bulunduğu bina ile Soysal Pasajının önünde biriktiriler. Bu bölgedeki eyleme katılanların çoğunluğunun ODTÜ ve SBF öğrencileri olduğu görüldü. Postane önünde biriken kalabalığa polis müdahale etmeye kalkıştı. Gençler, polise, telegraf çekmek için Ulus'taki büyük postaneye gideceklerini açıkladılar. Tam bu sırada Sıhhiye Köprüsü'nün ve Parkının bulunduğu

yerde Beytepe Kampüsünden gelen 700-800 kişilik grubun beklediği görüldü. Anlaşılan, Kızılay'da toplananlar Sıhhiye'de toplananlar birleşecekler ve Ulus'a yürüyüşe geçeceklerdi. Kızılay'da toplananlar yürümeye başlamıştı. Bu sırada resmi ve sivil yüzlerce polisin Kızılay ve Sıhhiye bölgelerini kordon altına aldıkları anlaşıldı. Diyebiliriz ki 3 öğrenciye 1 polis düşüyordu. Polis, 80'den bu yana ilk kez böyle bir gösteriyle karşılaşıyordu ve muhtemelen eylemin ilk anlarında ne yapacağını karar verememişti. Polis tereddütü durumunu bir süre sonra terk edecek ve gösteriyi dağıtma planını uygulamaya koymaya başlayacaktı.

Kızılay'da biriken 2000 kişilik topluluk Sıhhiye'ye doğru yavaş yavaş yürümeye başlamıştı. Bunun üzerine polis şu duyuruyu yaptı: "Yaptığınız iş kanunsuzdur. Hiçbirinizi almayacağız, sessize dağalım" Polisin üstüste birkaç kez tekrarladığı bu duyuru öğrenci kitlesinde dalgalandırmaya yol açtı. Bir kısmı dağılma yönünde hareket ederken bir kısmı da yürüyüşü devam ettirmesi savunuyordu. Böyle bir eylem sırasında ilk kez bir araya gelen ve yine ilk kez kitlesel bir şekilde polisler karşı karşıya kalan gençliğin bu tereddütü tutumu doğal bulunmalıdır. Gençliğin baskı politikalarına karşı kendisini ilk kez kitlesel bir şekilde ispatladığı bu eylem sırasında hem polis karşı tutum konusunda hem de eylemin taleplerinin sınırı ve biçimi konusunda biraz şaşkınlık içinde olduğu görüldü. Bu şaşkınlık devam ederken kalabalığın bir bölümü dağılmaya başladı, bir bölümü ise yürüyüşe devam etti. Yürüyüşü devam edenlerin polis tarafından toplanmaya başlanması üzerine dağılmaya başlayanlar tekrar geri geldi. Hem de polis müdürlerinin ihazları üzerine polisler gençleri toplanmaktan vazgeçtiler. Yürüyüşü devam eden gençler Zafer Çarşısının önüne geldiklerinde Hacettepe Üniversitesinden gelen bir kaç genç karşılaştılar. Bu gençler, Hacettepe'nin önünde toplanan gençlerin polis tarafından dağıtıldığı ve 200 kişinin emniyete götürüldüğü haberi verdiler. Bu durum karşısında gençler arasında Ulus'a yürüyüş yürümeye konusunda yeni bir tartışma daha başladı.

Bu tartışma da genel eğilim dağılımı yönündeydi. Polisin saldırısı üzerine dağılmaktansa, bu aşamada kendi kararımızla dağılmak daha yerinde olur diye düşünüldü. Ve yavaş yavaş dağılmaya başlandı. Aradan 10-15 dakika geçtikten sonra etrafta bulunan ne kadar polis varsa, resmi ve sivil, öğrenciye benzeyen herkesi toplamaya başladı. Yaklaşık 250 kişi bu şekilde polis tarafından emniyete götürüldü.

Eylem sırasındaki ilginç durumlara bir kaç örnek: Sanıyorum, ilk toplu eylem ve Kızılay gibi bir yerde yapılan gösteri olmasından ötürü gençlikte gözle görülür bir heyecan ve acemilik vardı. Hatta ilk anlarda Kızılay Postanesi önündeki ilk toplanma anında belirli bir ürküklük vardı diyebiliriz. Zamanla bu ürküklük ve heyecanın yerini soğukkanlılık ve bilinçli davranışlar aldı. Ayrıca, bir kaç gün önce ODTÜ'de jandarmannın öğrencileri dipçiklemesi söz konusu olduğu için gençler polisin tutumunun ne olacağını kestiremiyorlardı. Polis ise bu kadar kalabalığa açılan saldırıya cesaret edemedi, sanıyorum. Onlar da gençlerin tepkilerinin nasıl olacağını kestiremediler. Buna rağmen polisin tutumunun yumuşak olduğunu söylemek mümkün değil. Polis, ileri götürmemek kaydıyla zaman zaman gençleri jopladı.

Eylemi kenardan izleyen halkın tutumu olumsuz değildi. Sokaklarda gençler durup seyrediyorlardı. Tabi, endişe duyup eylemi görerlerden kaçanlar oluyordu. Ben çevreden olumsuz bir tepkiye rastlamadım.

Ancak tepki olsa bile son 7 yıl ilk baskı ortamı ve sertlandırma dihhate alınrsa bunu da yadrigamamak gerekir. Yürüyüşün belli bir aşamasından sonra gençlerin kendilerine güveni oldukça arttı. Başarılı bir eylem yapmış olmaları herhalde ilerisi için bir cesaret kaynağı olacak. Eylem sona erken, "Türk-İş'e gol attık." "Türk-İş'ten daha fazla yürüdük!" şeklinde yapılan esperilerin altında herhalde bu başarı yatıyor. Hükümetin ülke çapındaki tepkiler üzerine tek tek dernek tasarisını geri çekmesi gençliğin sanıyorum bundan sonrası için daha kendine güvenli yapacak.

zor yoluyla hazır bulundurdıkları otobüslere bindirdiler. 165 öğrenci gözaltına alındı ve DGM'ye sevk edildi.

ANKARA

Denizli, Balıkesir, Bursa, Eskişehir, İzmir ve İstanbul'dan bu şehirlerdeki öğrenci kitlelerini temsilen Ankara'ya yola çıkan 55 öğrenci Ankara'ya ulaşmayı başardı.

Eskişehir'de birleşip iki otobüsle Ankara kapısına kadar ulaşmayı başaran öğrenciler Etimesgut kavşağında polislin kurduğu barikatı aşamadı. Bunun üzerine otobüsler istikamet değiştirdi. Fakat güvenlik kuvvetleri otobüsleri bu kez de Hipodrom önünde durdurdu.

Polisin bu tavrı karşısında şaşkına dönmeyen öğrenciler otobüsleri terk ederek Meclis'e yürümek istedikler. Polis öğrencileri jop kullanarak kitle dayacağına çekti ve yürüyüşü engellemeyi başardı. Polisin zorbalığını protesto etmek için öğrenciler oturma eylemine giriştiler...

BURSA

Uludağ Üniversite'sinden 13 öğrenci, beraberlerinde TBMM Başkanlığına verilmek üzere hazırlanmış bir dilekçe ile birlikte şehrin dışına kadar yürüdüler. Şehir dışında otobüse binen öğrenciler Ankara yoluna koyuldular.

İZMİR

-Bıncı imza taşıyan bir dilekçeyi TBMM Başkanlığı'na iletmek üzere yola çıkan Ege ve Dokuz Eylül üniversitelerinden 100 öğrenci geniş sayıda öğrenci kitleleri tarafından çiçek ve alkışlarla uğurlandılar.

-Dokuz Eylül Üniversitesi'ne bağlı Buca Eğitim Fakültesi öğrencileri; yine bir yemek boykotu yaptılar. Yemeklerini aldıktan sonra kaşık ve çatallarını masaya vurmaya başlayan öğrencilerden Atanur Doğan daha sonra göz altına alındı.

Hürriyet'ten

ANKARA

Siyasal Bilgiler Fakültesi, Ziraat Fakültesi, Dil Tarih ve Coğrafya Fakültesi ve Tıp Fakültelerinde öğrenciler yemek boykotu yaptılar. Ziraat Fakültesi'nde ayrıca 4 saatten fazla süren bir oturma eylemi gerçekleştirildi.

18.4.1987

- Sivas'ta 5, Trabzon'da 8 öğrenci daha açlık grevine başladı.

- Ankara Siyasi Şube Müdürlüğü tarafından gözaltına alınan 167 öğrenci 50'er kişilik gruplar halinde savcılığa getirilerek sorgulandı. Sorgulanı tamamladıktan sonra öğrenciler yine sıkı güvenlik önlemleri altında Emniyete götürüldü.

-17.4.87 tarihinde yürüyüşe katıldıkları gerekçesi ile gözaltına alınan 172 öğrenci Devlet Güvenlik Mahkemesine sevk edildi. DGM'ye sevk edilen öğrencilerden birisinin annesi ola-

yı öğrendikten sonra DGM binası önüne gelerek şöyle konuştu: "Harç yatırmak için altın dişlerimi söktürüp sattım. Benim oğlum yürümesinde kim yürüsin?"

- Ege Üniversitesi Bornova kampusunda yaklaşık 1000 öğrenci arkadaşlarının tutuklanmasını kinayan ve derhal koşulsuz salıverilmelerini talep eden telgrafları İçişleri Bakanlığına çektiler.

21.4.87

- Dernekler Yasası'nda değişiklik öngören öneriyi ve arkadaşlarının tutuklanmasını ya da gözaltına alınmasını protesto etmek için İstanbul'da bir grup öğrencinin başlattığı açlık grevine katılanların sayısı 280'e ulaştı. Açlık grevine katılanlar arasında öğrencilerin anne ve babaları, 1 öğretmen, 1 işçi'de vardı. Açlık grevi önceden belirlendiği gibi 21'inde sonuçlandı.

NEVZAT ÇELİK
AÇLIK GREVİNDE.

7.4.87 tarihinde İstanbul Devrimci Sol davasında idam istemi ile yargılanan şair Nevzat Çelik süresiz bir açlık grevine başladı. 1980 yılının Mart ayında buyana Sağmacılar ve Metris Askeri Cezaevleri'nde tutuklu bulunan Nevzat Çelik süresiz başlattığı açlık grevini dergimiz baskıya girdiği sırada halen sürdürüyordu. Metris Askeri Cezaevi yönetimi Nevzat'ı süresiz açlık grevine iten keyfi uygulamalarında şu ana kadar herhangi bir değişiklik yapmadı.

29 yaşındaki Nevzat Çelik'in iki şiir kitabı yayınlandı. Birincisinin ismi "Şafak Türküsü." Bu kitap ile Nevzat Çelik Akademi Kitapevi'nin 1984 şiir ödülünü aldı. İkinci kitabı, "Müebbet Türküsü" kısa süre önce yayınlandı.

Aşağıda Nevzat Çelik'in açlık grevine başladığını bildiren açıklamasından bir bölümü yayınıyoruz.

"Kamuoyuna,
1980 Mart ayında bu yana polis karakolunda ve askeri cezaevinde onurunu savunan her insan gibi ihenç görmekteyim. Planlı ve sistemli işkencenin varlığı artık sır değildir. İşkencelerin saldırılarının, ... elektrik

şoklarının, işkence tezgahlarının, dayak fasıllarının, ... arkasında Türk Devleti vardır.

İşkence görenler açısından sonuç ya ölüm ya da sakat kalmaktır. Hepimizi yaşayan ölü yaptılar. İşkencelerin işlerini bir yığın hastalık devam ettirdi.

Amaçları insanları mapushaneyeye sokmak değil, mapushaneyi insanları içine sokmaktır.

Sağmacılar cezaevine 19.12.85 tarihinde gelişimden bu yana mektup almam ve göndermem yasaklandı. Sebebi sair oluştum ve şürlileri yayınlamış olmam olan bu zorbalık 16 aydır sürüyor.

Tüm yasal çabalarıma ve başvurularıma rağmen bu keyfi uygulama kaldırılmadı.

Son 16 ay içerisinde bana yazılan tüm mektuplar ve gönderilen telgrafların derhal teslim edilmesini ve gelecekte mektup ilişkimizin kesilmemesini talep ediyorum.

7.4.87 tarihinde itibaren sadece şu içeceğim.
"Yüreğler sağır değildir." Buna bütün içtenliğimle inanıyorum.

Metris Askeri Cezaevi
C. 15 Bayrampaşa
İstanbul

KASTAMONU CEZAEVİ'NDE
AÇLIK GREVİ

Kastamonu cezaevinde yatmakta olan devrimci tutuklular üzerlerinde baskıları protesto için açlık grevine başladılar. Açlık Grevi 26 Nisan günü başladı. Öğrenildiğine göre, Kastamonu Cezaevi'nde hükümlü olarak yatmakta olan devrimci tutuklular cezaevi yönetiminin kendilerine maddi ve manevi baskıları yaptığını, bu

baskıların insan onuruyla bağdaşmadığını açıkladılar. Tutuklular kendilerine, günde bir kaç kere istiklal marşı okutulduğunu, bu marşı okumayan veya yüksek sesle söylemeyenlerin dövüldüğünü belirttiler. Öğrenildiğine göre, Kastamonu cezaevindeki tutuklular, sebepsiz yere mektup, gazete yasağı ile cezalandırılmakta, zaman zaman da görüş yasağı konulmaktadır. Bu cezalara karşı koyan ve itiraz eden tutuklular gardiyanlar tarafından dövülmektedir. Devrimci tutuklular, baskıların dayanılmaz noktaya geldiğini açıklayarak Açlık Grevi'ne başlamışlardır.

TUTUKLU
AİLELERİNİN
DİRENİŞİ

23 Nisan nedeniyle bazı cezaevlerinde açık görüş yapılırken bazıların da açık görüşe izin verilmemesi tutuklu aileleri tarafından çeşitli eylemlerle protesto edildi. 23 Nisan sabahı çocuklarıyla görüşmek için Çanakkale'ye gelen 1500 dolayında aile, görüş izni verilmemesi üzerine protesto eylemi yaptılar. Adliye binasına giderek savcıda izni isteyen aileler, bu taleplerinin kabul edilmemesi üzerine cezaevine kadar yürüyüş yaptılar. 1500 tutuklu yakını daha sonra postahaneyeye giderek Cumhurbaşkanı'na ve Adalet Bakanı'na protesto telgrafı çektiler.

Aynı gün, yine aynı sebeplerle Gaziantep Cezaevi'nin önünde de yaklaşık 1600 kişi oturma eylemi yaptı. Açık görüş izni verilmeyen tutuklu yakınları bu durumu protesto için oturma eylemine başladılar. Aileler polis ve asker tarafından dipçiklenip-joplanırken gazetecilerin de eylemi görüntüleyen filmleri ellerinden zorla alındı.

Çanakkale ve Gaziantep Cezaevleri, 12 Eylül'den sonra sadece siyasi tutuklanırların kalmaması için hücre esasına göre yapılmış özel cezaevleridir ve her iki cezaevinde de cezaları kesilmiş yüzlerce devrimci kalmaktadır.

EYVAH, GENÇLİK GELİYOR!

Bugünlerde kendisinden en fazla sözettiren toplum kesimi kimdir diye sorulsa, buna herkesin vereceği yanıt herhalde aynı olur: GENÇLİK...

Evet, gençlik son eylemleriyle 7 yıllık bir aradan sonra yeniden dikkatleri üzerine çekti, bir bakıma rüştünü ispat yolunda önemli bir kavşakı döndü. Böyle olmakla birlikte gençlik, henüz politik alandan soyutlanmış düşünüş ve davranış kalıplarını kırıp kendi dinamiğinin gerektirdiği doğrultuya yönelmemiş değil. Kuşkusuz böyle bir doğrultunun oluşması tek başına gençliğin ve kendiliğinden eylemlerin yaratacağı bir sonuç olarak görülemez.

Örgütlenme özgürlüğü gibi akademik-demokratik alana ilişkin bir talep etrafındaki mücadelesiyle ve bu mücadelenin bir evresindeki eylemleriyle siyasi arenaya önemli bir güç olarak çıkan gençliğin kendisine yeniden güven kazanmaya başladığı görülmektedir. Bu güven, gençlik hareketinin giderek yetkinleşip siyasallaşmasında önemli bir dayanak noktası oluşturmaktadır.

Kuşkusuz bu dayanağın bundan sonrası için olumlu işlev görebilmesi, gençliğin son çıkışıyla yarattığı çift yönlü korkunun getireceği yeni saldırıları göğüsleyebilmesine, korku sahiplerince kurulacak tuzakları boşa çıkarabilmesine bağlı olacaktır.

Gençliğin son çıkışıyla yarattığı korkunun bir yönü egemen güçleri ve bunların destekçilerini kapsamaktadır. Başta siyasi iktidar olmak üzere, düzen için bütün odaklar, gençliğin huzla siyasallaşabileceği, giderek "boyundan büyük" işlere kalkışabileceği ve diğer kesimlere örnek olabileceği korkusuna kapılmışlardır. Bu korku onları, gençlik karşısında ortak bir tutumda birleştirmiştir. Özal'dan İnönü'ye, Ecevit'ten Cindoruk'a ve Nazlı Ilıcak'a kadar geniş bir kesim, "gençler, oyuna gelmeyin, soğukkanlı ve uzlaşmacı olun" gibi uyarılarda bulunarak gençliğe sınırlı akademik bir mücadele platformuyla yetinmesini önermişlerdir.

Gençliğin radikalleşmesinden ve giderek siyasallaşmış rejimi sorgulamaya başlamasından korkan diğer bir kesiminse bazı öğrenci derneği yöneticileri ile bunları destekleyen siyasi aktörler olduğu gözlenmektedir. Burjuva sosyalizminin ve bürokratik sol keleneğin gençlik içinde yaygınlaşması misyonunu üstlenen çeşitli dergiler ve bu dergilerin ideolojik-siyasal hattını paylaşılan bazı dernekler, gençliğin kendi denetimleri altında durmayacağını hissederek tedbirin olmuştur.

Bir kaç kişilik sembolik eylemlerle ve son derece daraltılmış bir akademik talepler demetiyle yetinen ve gençlik kitle-

sini mümkün olduğu ölçüde eylemden uzak tutmaya çalışan bu kesimler, gençliğin mevcut derneklerin inisiyatifi ve programını aşarak radikal düşünce ve davranışlara yönelmesinden derin bir huzursuzluk duymuşlardır. Bu huzursuzluk onları, "Ulusal Öğrenci Birliği" adıyla alelacele bir örgüt kurarak gençliğin dinamiklerini örgütsel kalıplara sokma manevrasına yöneltmiştir. Son gençlik eylemlerinin başarısını ve yarattığı morali gençliğin dinamiklerini boşa götürecek örgütsel biçimlerle zorlayanlar bugüne kadar tutmayı başarmadıkları mevzileri ustaca kullanarak gençliği depolitize etme politikalarına soldan destek vermektedirler.

Bu tutuma, başka biçimler ve söylemler altında sivil toplumcu akımlarda da rastlamak mümkündür. Bunlar, sağ, sol gibi ayrımların ortadan kaldırılmasını, siyasi ve örgütsel hiç bir oluşuma meydan vermemeyi ve bütün gençliği birleştirecek ortak bir tutum önererek gençliğin şekilsiz ve apolitik bir yığın halinde kalmasını istemektedirler. Ancak bu şartla gençliğin radikalleşmesinden vanadılar.

Her iki tutumun birleştirici nokta, politika yapmadan, politiklemeden 12 Eylül rejiminin yarattığı depolitizasyon şartlarının değişeceği tesbitidir.

Oysa gençlik, politikleşmeden ve politika yapmadan akademik taleplerin bile kazanılamayacağını son deneylerle yavaş yavaş anlamaya başlamıştır. Görünen odur ki, gençlik kendi deneyiyle ve el yordamıyla siyaseti keşfederek, akademik mücadeleyi doğru bir siyasi mücadele anlayışıyla bağlandı bir şekilde sürdürmenin gerekliliğini ve zorunluluğunu gördüğüne düzene karşı radikal bir muhalefet odağı olmaya hazırlanmaktadır.

Kuşkusuz, gençlik hareketinin bu yönde yapacağı sıçramanın otomatik bir sonuç olmayacağı açıktır. Gençlik hareketinin devrimci-demokratik talepler ve eylemlilikler temelinde birliğinin sağlanması, gençlik mücadelesinin otomatik olarak üreteceği/yaratacağı bir sonuç ve gelişme olamaz. Mevcut durumun, gençliğin dinamiklerini daha nitelikli hale getirecek ve bu dinamiği işçi sınıfının ve geniş halk yığınlarının talepleriyle birleştirecek bir doğrultuda gelişmesi bağımsız bir devrimci siyasi hareket yaratma çabalarının katkısı ve desteğiyle mümkün olabilecektir.

Evet, gençlik, hem siyasi iktidara ve burjuva kesimlere, hem de depolitizasyon politikasının soldan tamamlayıcılarına, "eyvah, gençlik geliyor!" diyecek şekilde kabuğu çatlatmaya başlamıştır.

OGUZHAN MÜFTÜOĞLU:

Olayların Gerçek Nedenleri Ve Sorumluları Gizlenmektedir

Halen devam etmekte olan Ankara Devrimci Yol Davasında yargılanan arkadaşlarımız mahkemeye çeşitli konulara ilişkin dilekçeler vermektedir. Bu dilekçeler günlük basında çok eksik yer aldığı için zaman zaman yanlış yorumlara rastlanmaktadır. Devrimci Komünizminin dilekçelerinin içeriğinden tam olarak bilgi sahibi olmasını yararlı gördüğümüz için bu dilekçeleri yayınlamaya devam ediyoruz. Bu sayımızda, Oguzhan Müftüoğlu'nun iki ayrı dilekçesi ile Melih Pekdemir'in dilekçesini yayınlıyoruz. Gelecek sayımızda ise, Bülent Forta, Mehmet Ali Yılmaz, Yasin Ketenoglu ve Ali Alfati'nin ortak dilekçesini yayınlıyacağız.

Devrimci İşçi

1. NOLU ASKERİ MAHKEMESİ DEVRİMCİ YOL DAVASI KIDEMLİ HAKİMLİĞİ'NE

Oguzhan Müftüoğlu

Konu: Bazı konulardaki tervihi tahkikat istemine dair.

Bilindiği gibi, davaya konu olan olaylar Türkiye'de bir iç savaş görüntüsünün yaşandığı bir döneme aittir. Bu nedenle olaylar ve kişilerin sorumluluklarının tam olarak saptanabilmesi, Türkiye'yi bir iç savaşın eşiğine kadar sürükleyen olayların ve gelişmelerin gerçek mahiyetinin doğru olarak saptanması öncelikli gereklidir.

Bugüne kadar Sıkıyönetim Mahkemeleri'nde süren davalar ve bu davaların bugüne kadarki aşamalarında bu gereğin yerine getirildiğini söylemek mümkün değildir. Türkiye'de yaşanan çok önemli olayların gerçek nedenleri ve mahiyeti açığa çıkarılmamıştır. Tersine geçtiğimiz dönemde sürdürülen tek yanlı suçlamaların sonucu olarak oluşturulmuş gerçek dışı suçlama ve değerlendirmeler, askeri yargıya da empoze edilmiştir. Yakın tarihimizde hepimizin gözleri önünde yaşanan, bu nedenle milyonlarca tanığı bulunan Abdi İpekçi'den, Tütemil'e kadar ilerici aydınların, öğrencilerin, öğretmenlerin, beşer öldüğü, Çorum'da, Maraş'ta, Balgat'ta, Piyangotepe'de belediye otobüslerinin, kahvehanelerin taranarak, insanların kaçırılıp işkence edilerek fütursuzca cinayetlerin işlendiği bir dönemdeki olayların, güya devrimcilerin öncü savaşı-silahlı propaganda, halk savaşı v.b. yollarla Türkiye'de bir savaş ayaklanmasına kalkışmaları, buna karşı da sözde 'milliyetçi' gençlerin Türkiye'nin komünistleşmesini önlemek için, kendilerini ve devleti korumaya çalışmaları(!) sonucunda meydana geldiği şeklindeki değerlendirmelerle açıklamaya çalışılmıştır. Benzeri değerlendirmelerin ve açıklamaların kimi askeri yargı kararlarına esas temel oluşturan değerlendirmelerde de yer aldığı görülmektedir. Hatta ülkemizin en değerli hukukçuları bile, üzerlerinde baskılar nedeniyle bu aldatmaca ve saçmalıklara karşı çıkmamaktadırlar.

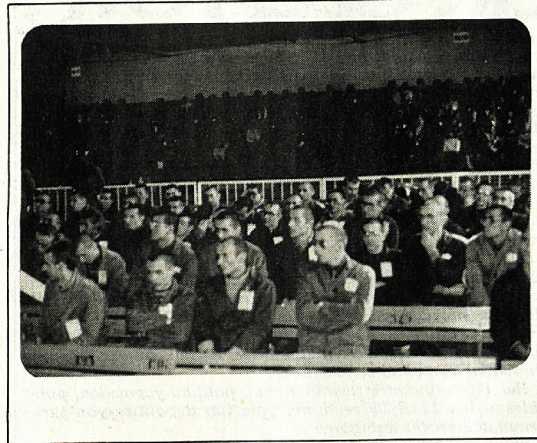
Elbette bu tür aldatmaca ve saçma sapan açıklamalarla kimse kandırılamaz. Ama bu yolla, gerçekler bulundurulmaya, suçlar gizlenmeye çalışılmaktadır. Buna karşılık ne yargılama ve ne de başka yollarla olayların gerçek mahiyetinin ve sorumluluklarının açığa çıkarılması için hiç bir şey yapılmamıştır.

Kimdir, Türkiye'yi o duruma getirenler? İpekçi'leri, Tütemil'leri öldürten kimlerdi ve amaçları neydi? Malatya ve Pazarcık'ta günün alevi ve sünni aşiretlerin lider derunusundaki belediye başkanlarına aynı yöntemlerle suikast düzenlenerek bütün bir bölgeyi kama bulamak isteyenler, Maraş'ta ve Çorum'da bu emellerine kısmen ulaşarak binlerce yurttaşımızı katlettiler kimlerdir? İstanbul'da üniversite öğrencilerinin üzerine bomba atarak 7'sini öldürenler, Ankara'da 'Yükseliş Okulu'nda ve başka yerlerde aynı yollarla katliamlar düzen-

leyerek bütün Türkiye'yi bir dehşet ortamına sürükleyenlerin amaçları neydi? Bütün bunları ve benzerlerini hangi çevreler, hangi amaçlarla tertiplemişlerdir? Bütün bu soruların cevapları açığa çıkarılmadıkça bize yönelik suçlamalar ve verilecek hükümler hiç bir şey ifade etmeyecektir.

Sorgumda da kısaca belirttiğim gibi bize göre Türkiye'yi 12 Eylül 80'e getiren iç ve dış, çeşitli nedenler vardır. Bu konudaki düşüncelerimi savunmamda etrafıca anlatmaya çalışacağım. Ancak bu konularda değişik çevreler tarafından da bazı düşünceler ve iddialar ileri sürülmektedir. Bunların da bilimesinde ve dikkate alınmasında yarar bulunduğuna şüphe yoktur.

Mahkemenizin bu aşamadan sonra çok geniş bir soruşturmaya yönelmeyeceği kabul edilse bile, hiç değilse çok önemli bazı noktalarla tarihe ışık tutacak tahkikatların yapılması olanaksız değildir. Örneğin o dönemin başbakanlarından Süleyman Demirel ve Bülent Ecevit Türkiye'yi 12 Eylül'e getiren olaylardaki ABD'nin rolüne ilişkin ilginç açıklamalarda bulunmaktadırlar. MİT görevlisi Mahir Kaynak ve MHP davasının bir numara-

ralı sanığı A. Türkeş benzeri görüş ve iddialar ileri sürüyorlar. Adı geçenlerin mahkemeye önünde yapacakları bazı açıklamalarla kimi olayların mahiyetinin aydınlanmasına -belki- yardımcı olabilirler. Bu nedenlerle aşağıdaki hususlarla ilgili olarak sözkonusu kişilerin tanık olarak dinlenmesini yararlı olduğunu düşünüyorum. 1-1970'li yıllarda MİT görevlisi olan Mahir Kaynak son zamanlarda bazı ilginç açıklamalarda bulunmuştur. M. Kaynak bazı gazetelere yaptığı açıklamalarında 12 Mart ve 12 Eylül'deki askeri müdahalelerde ABD'nin rolü olduğunu ileri sürmüştür. "Demirel! Je Batı'nı siyasi ilişkileri vardı. Mesela, Türk-Sovyet ilişkileri konusunda Türkiye'nin bağımız bir politika izlemesi Batı'ya tediğim ediyordun. Zaten müdahaleden sonraki model ile Türkiye ile Batı'nın iç içe geçmesi olayıdır." M. Kaynak açıklamalarında Tür-

kiye'nin "12 Eylül'e getirilmesinde tamamen Batı'nın ve ABD'nin rolü olduğunu, bu amaçla aşçı teorisi adı verilen bir 'teknik' uygulandığını, bazı tertipler ve yaratılan olaylarla bir anarşi ortamı sağlanarak sola karşı mukavemetin artmasını sağlandığını" iddia etmektedir. Milliyet gazetesi yazarlarından Orsan Öymen bir yazısında A. Türkeş'in de kendisine aynı yolda bazı iddialar ileri sürdüğünü, "ABD Gizli İstihbarat Örgütü ile ilişkili bazı kişilerin aralarına sızdığını, bunların yabancı şirketler aracılığı ile dış güçlerle irtibatlarını sürdürdüklerini, Türkiye'de anarşinin dışardan kaynaklanıp yönlendirildiğini" söylediğini yazmıştır.

Ben 1980 öncesinde Türkiye'de meydana gelen olaylara bütünüyle dış güçler tarafından çıkarılıp yönlendirildiği şeklinde bir düşünceye sahip değilim. Olayların ekonomik, sosyal ve siyasal planlarda önemli iç nedenleri vardır. Ancak emperyalist görüşlerde bizim gibi ülkelerdeki gelişmeler kendi yönlerinden etkilemek için bir takım tertiplere müdahalelere başvurmaktadırlar. CIA'nın bütün dünyada bu amaçla çeşitli tertiplere başvurduğu, olaylar, karşıt görüşler yaratıldığı, darbeler düzenlendiği bilinmektedir. Bu bakımdan ABD'nin ilke-mizde de bazı tertiplere ve eylemlere başvurmuş olması mümkündür. Varsa bu konulardaki bildiklerinin öğrenilmesi için emekli MİT görevlisi Mahir Kaynak'ın duruşmada tanık olarak

nuşmasında şunları söylemekteydi: "Söz konusu örgüt... her türlü yarıltı savaşları için planlar yapar, insan yetiştirir, günlük içindedir. 1974 yılına kadar Amerikalılar'dan mali yardım görüyordu... Bu örgütte iyi niyetli kimselerin yanı sıra yurt savunması yönünde gördükleri eğitimi kendi siyasal görüşleri doğrultusunda Türkiye'deki şiddet eylemlerinde kullananlar bulunabileceği güçlü olasılıktır. Çünkü bu eylemlerin bazıları görünürdeki çocuk-çocuk tarafından değil, güçlü bir örgüt tarafından düzenlenebilecek niteliktedir. Bu örgütün yetiştirilmiş emekli olmuş kişilerin bilgilerini ve yetiştirdikleri kişileri kendi siyasal görüşleri doğrultusunda kullandıklarını gösteren belirtiler vardır... Sarıkamış daydım. Birlikte yemek yediğimiz komutanı 'kontrgerilla'ı sordum. 'Var' dedi. O sırada çevrede MHP il başkanı da dolayış duruyordu. 'O da bu daireyle ilgili mi?' diye soracak oldum. 'O başında' demez mi."

B. Ecevit 7 Mayıs 1977 tarihinde Cumhurbaşkanına yazdığı bir mektupta "hareket halinde komando birliklerinden, isim vererek işadamlarının maddi desteklerinden" de söz etmektedir.

Sayın Ecevit'in huzura çağırılarak bu konulardaki bildiklerini anlatmasının sağlanmasını talep ediyorum.

4-1975 yıllarından sonra Türkiye'de pek çok önemli olay meydana gelmiştir. Ancak bu olaylardan bazıları değişen seyrini ve gelişme ritmini değiştirerek, tirmandıran bir niteliğe sahiptir. Gelişmeleri bir iç savaş yönünde kışkırtıcı özellikleri taşıyan bu tür olayların çoğunluğu bugüne kadar kararlılıkla kalmıştır. Bir yanda bizlere yönelik -olayların sorumlusu olduğumuz şeklindeki- suçlamaların sürdürülürken olayların gerçek mahiyetinin açığa çıkarılması için hiç bir şey yapılmamış, bazı olayların örtbas edilmesine ve özellikle karantılıkla birakılmasına çalışılmıştır. Maraş ve Çorum olayları gibi, Malatya ve Pazarcık'ta geniş alevi ve sünni aşiretlerin önderi durumundaki belediye başkanlarına karşı düzenlenen ve biri barışsızlıkla sonuçlanan suikast olayları da bunlardandır. Bu olaylar hakkında ne gibi soruşturma yapılmıştır? Aynı yöntemlerle ve aynı zamanda tertiplenen bu suikastlara bütün bölgeyi bir savaş alanına çevirmek isteyenler kimlerdir? Keza bu olaylarla o sıralarda Türkiye'de bir askeri idare

(C. Arcayürek Açıklıyor. Kitap 10 Sh:536)

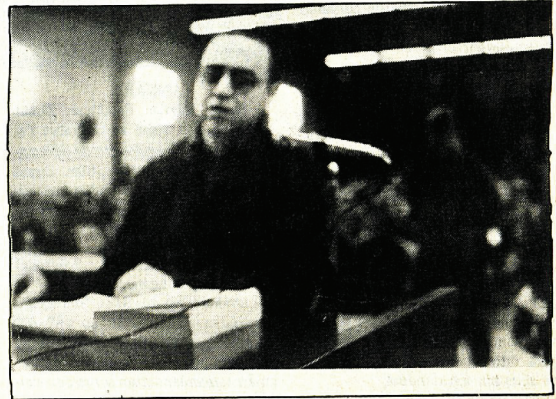
Hatırlanacağı üzere 1977 seçimleri sırasında Başbakanlık makamında bulunan S. Demirel Bülent Ecevit'e bir yazı göndererek Taksim Meydanı'nda kendisine karşı bir suikast düzenleneceğinin istihbar edildiğini, bazı dış güçlerin ve gizli güçlerin Türkiye'yi bu yolla bir kardeş kavgasına ve iç savaşa sürüklemek istediklerini ileri sürmüştü. Bu dış güçler ve gizli örgütler kimlerdir? O tarihten sonra Türkiye gerçekten bir iç savaş ortamına sürüldüğüne göre bu çevreler başka ne gibi tertiplere başvurmışlardır? Bu ve benzeri soruların açığa çıkması için o dönemlerden sorumlu bir şahıs olarak bildiklerini anlatabilmesi için tanık olarak dinlenilmesini talep ediyorum. Binlerce kimsenin, binlerce gencin olayların sorumlusu olarak yargılandığı, bence pek çoğunun haksız yere idam cezasına mahkum edildiği bir dönemde bu talebin ciddi bulunarak kabul edilmesini gerektiğine inanıyorum.

3-Yine, iki kez Başbakanlık makamında bulunan Bülent Ecevit de gazeteci C. Arcayürek'le yaptığı bir ko-

gerçekleştirmeye çalışan çevreler arasında bir ilişki var mıdır? Bu hususların açığa çıkarılması için sözkonusu olaylarla ilgili olarak ne gibi bir soruşturma yapılmış olduğunun ve sonuçlarının ne olduğunun ilgili makamlardan sorulmasını talep ediyorum.

5- 4 numaralı Askeri Mahkeme'de görülen Bekir Çelenk ile ilgili dava dosyasında "Bulgaristan'dan bir gemi dolusu bazuka, havan v.b. silahın, Türkiye'de ülkücülere gönderilmek üzere yüklendiği" şeklinde bir ifade geçtiği haberi gazetelerde yer almıştır. Aynı davanın iddianamesinde B. Çelenk'in MHP Almanya Temsilcisi Atalay Saray'la birlikte ortak oldukları bir denizcilik şirketine ait gemilerin kaçakçılık işlerinde kullanıldığını dair ifadeler de yer almıştır. Bu ve benzeri iddiaların açığa çıkarılmasını, savunmamız açısından yarar vardır.

Bilindiği gibi araştırmacı-yazar Uğur Mumcu bu gibi konularda çeşitli araştırmalar yayınlamaktadır. Sayın Uğur Mumcu'nun Roma'da görülen

Papa Suikastı Davası'nda uzman-tanık olarak dinlendiği de hatırlanacaktır. Bu nedenlerle, Türkiye'de 1980 öncesi meydana gelen olayların mahiyeti konusunda bilgi ve değerlendirmelerin öğrenilmesi için Sayın Mumcu'nun tanık olarak dinlenilmesinin yararlı olacağına inanıyorum. Keza gazeteci-yazar Orsan Öymen ve Cüneyt Arcayürek'in de aynı amaçla dinlenilmesini talep ediyorum.

Sayın yargıçlar, bizler altı yıla aşkın bir süredir tutuklu olarak yargılanıyoruz. MHP taraftarı bir kısım işkenceci polis memuru tarafından sözde ifade metinlerine yazılmış abuk, sabuk suçlamalar nedeniyle en ağır cezalarla cezalandırılmamızı isteniyor ve Türkiye'deki olaylardan mesnetsiz yere sorumlu tutuluyoruz. Buna karşı ülkemizi bir iç savaşa sürükleyenler, binlerce yurttaşımızın ceseti üzerinde kendilerine iktidar saltanatı kurmaya çalışanlar serbestçe dolayıyorlar. Bu nedenlerle taleplerimi ciddi bulmanızı bekliyorum. Geçenlerde Trabza Otel'i'nde düzenlenen bir panelde ANAP Yozgat milletvekili Mükerrrem Hiç, 79'da ideolojik grevler yapıldığını, milyonlarca işçinin kaybolduğunu, 12 Eylül'ün de bunu önlemek için yapıldığını söylüyordu. Eğer öyleyse için binlerce genç Türkiye'yi 12 Eylül'e getirmekten yargılanıp idam cezasına mahkum ediliyor. Bir yanda kendi çıkarları için binlerce kişinin öldürülmesini, Türkiye'nin bir iç savaş ortamına ve bir askeri darbeye sürüklenmesini planlayıp gerçekleştirmesini sağlayanlar serbestçe dolayırken, bizlerin güya öncü savaşı yoluyla anayasal düzeni yıkmaya çalıştığımız gibi iddialarla yargılanmamız, tarihle ve gerçeklerle alay etmeye kalkmaktan başka bir anlam taşımaz.

Bu yüzden ve mahkemelerin bir görevinin de sanıklar lehindeki delillerin toplanması olduğuna dair hukuk ilkesi gereğince, yukarıdaki soruların aydınlanması için taleplerimin kabul edilmesini bekliyorum. Sonuç olarak, eski başbakanlardan Süleyman Demirel ve Bülent Ecevit'in MİT görevlisi Mahir Kaynak'ın ve gazeteci-yazar Sayın Uğur Mumcu ve Cüneyt Arcayürek'in tanık olarak dinlenilmesini talep ediyorum.

Oguzhan Müftüoğlu

OĞUZHAN MÜFTÜOĞLU'NUN İKİNCİ DİLEKÇESİ:

SERİATÇI-IRKÇI KIRMASI İDEOLOJİ DEVLETİN RESMİ İDEOLOJİSİ OLARAK BELİRLENMEKTEDİR

BİR NUMARALI ASKERİ
MAHKEME DEVRİMCİ YOL
DAVASI KIDEMLİ HAKİMLİĞİNE

ANKARA

Sıkıyönetim mahkemelerinde görülen davalarda genellikle sol görüşlü sanıkların davaları Devlete karşı işlenen suçlar, sağa görüşlülerinki ise adi suçlar olarak değerlendirilmektedir. Esas hakkındaki mütaala'nın hazırlanması aşamasında bulunan davamız açısından bu konu ile ilgili bazı hususların açığa çıkarılmasına ihtiyaç vardır.

Yasaların insanların siyasi düşüncelerine göre farklı uygulanması biçiminde ortaya çıkan bu "CİFTE STANDART" in hangi nedenlere dayandığının ortaya çıkarılması gerekir. Örneğin sağ ve sol görüşlü iki grup arasında meydana gelen bir kavga da birbirlerini vuran sanıklardan sağ görüşlülerin (toplu kavga) iştirak vb. suçlarından 5-10 senelik bir ceza verilebilirken, sol görüşlülerin, aynı olaydan Anayasal Düzeni yıkmaya teşebbüs suçundan idama kadar varan cezalar verilmesi, hangi hukuki ayımlara ilke lere dayandırılmaktadır? Bir CHP Milletvekili öldüren aşırı sağ görüşlü bir sanığa kasten adam öldürme suçundan 29 sene verilmiştir. Bir üniversite profesörünün, bir emniyet müdürünün, bir cumhuriyet savcısının faşistler tarafından öldürülmesi adi suç olarak görülmekte iken, MHP ilere karşı yapılan eylemler, Devlete karşı işlenmiş suçlar olarak kabul edilmemiştir. Bu uygulamaların hukuk ilkelere çerçevesinde açıklanması mümkün değildir.

Böyle bir uygulamanın ideolojik ve siyasi maksatlarla yapıldığından kuşku duyulamaz. 1980 öncesinde ülkemizde yaşanan olayların gerçeğe uymayan siyasi yorumları ortaya atılmakta, bu siyasi yorumlara dayanarak çifte standart uygulanması gidilmektedir. Solun anayasal düzeni yıkarak, ML bir düzen kurma amacıyla olmasına karşılık aşırı sağın - faşistlerin - Türkiye'yi komünistlerden kurtarma ve devlet kuvvetlerine yardımcı olma amacıyla hareket ettikleri iddia edilmiş, bu sakat değerlendirme askeri yargıya da empoze edilmiştir.

4 Aralık 1979 tarihinde Genel Kurmay Başkanlığı Sıkıyönetim Kumandanları toplantısında 1. Ordu ve Sıkıyönetim Komutanlığına hazırlanan bir rapor okunmuştur. Bu raporda şu görüşlere yer verilmekteydi:

"Bilindiği gibi bu eylemler hem aşırı sol, hem de aşırı sağ kesimlerden kaynaklanmaktadır."

"Aşırı solun hedefi işçi sınıfı ve emekçi halkın oluşturduğu ilerici-demokratik güçlerle silahlı halk eylemine kalkışarak mevcut anayasal düzeni yıkmak, parçalamak yerine proletarya diktatörlüğünü kurmaktır. Özetle Türkiye'de ML bir idare kurmak ve TKP kanalı ile Türkiye'yi Moskova'nın bir peyki haline getirmek..."

Eylemci sağ ise, ideolojik hedefini Türkiye'yi komünistlerden temizlemek ve ülkenin komünist olmasını önlemek olarak belirlemektedir. Nitekim bu kesim mensuplarının katıldığı eylemlerin çoğunun sol kesime mensup kişilere karşı silahlı saldırı, öldürme, suikast ve bombalamalar olduğu dikkat nazarında tutulursa

ideolojik hedeflerinin olması bile, taktik hedeflerinin söyledikleri gibi olduğu sonucuna varılacaktır. Burada önemli belirlenmesi gereken bir noktada eylemci solun 35 fraksiyonun tümün ML Hareketin açtığı bayrak altında birleşmek gibi müsterek ve açık-seçik şekilde belirgin bir hedefleri olmasına karşın, sağın kendi içlerinde organize olmaması, bir kısmı teokratik, bir kısmı ise ırkçı-faşist görüşü benimsemiş gruplar halinde bulunduğu tahmin edilmektedir."

(4 Aralık 1979 tarihinde Gn.Kur Bşk.Sıkıyönetim Koordinasyon toplantısında Org. N. Uruğ'un yaptığı konuşmadan aktaran C. Arca'yırek Cumhuriyet gaz. 24.2.1986)

İşte Devlet, 1980 öncesinde meydana gelen olaylara bu gözle bakmıştır. Sol görüşlü yurttaşların öldürülmesi, Türkiye'yi komünistlerden temizlemek amacıyla yapılmış eylemler olarak görülmüş, faşist çevrelere karşı, adeta daha hoş görülmesi ve önemsememe bir tavır takınılmıştır.

Askeri yargıdaki çifte standart uygulamasının da bu gibi değerlendirmelere dayandığı bilinmektedir. Askeri mahkemelerde görev yapan asker üyelerin özellikle özlük işleri vb. bakımlardan üstlerine bağlı olmaları bakımından, üst makamlara hakim olan anlayış yönünde hareket edeceklerini söylemek yanlış olmayacaktır. Tabi vicdanının sesini dinleyen yargıçlarında çıkabilecek her zaman inanmak gerekir. Ama bu, maalesef, sıkça rastlanan bir durum olmuyor. Bu yüzden yukarıda aktardığımız değerlendirmedeki iddiaların üzerinde durulması gerekir.

Söz konusu değerlendirmede solun "anayasal düzeni yıkmak ve Türkiye'yi Moskova'ya bağlı bir Peyk haline getirmek amacıyla olduğu" söylenirken, sağın "Türkiye'yi komünistlerden temizlemek ve ülkenin komünist olmasını önlemek amacıyla hareket ettiği" kabul edilmektedir.

"Devrimcilerin nihai planda bugünkü düzenden farklı sosyalist bir düzen istedikleri doğrudur"

Böyle bir değerlendirmenin çok yanlış bir görüş olduğu açıktır. Elbette devrimcilerin nihai planda bugünkü düzenden farklı-sosyalist bir düzen istedikleri doğrudur. Ama hem bu konuda çeşitli grupların farklı farklı görüşleri vardır. Hem de 1980 öncesindeki olayların sebebi de değildir. Yani Devrimciler, solcuların ihtilal yapmak için eyleme geçmeleri, buna karşılık faşistlerin de güya bunu önlemeye çalışmaları üzerine bu olaylar çıkmış, ülkemiz o duruma gelmiş değildir.

Burada özellikle "sol grupların amacının ML bir düzen kurarak Türkiye'yi Moskova'ya bağlı bir peyk haline getirmek olduğu" şeklindeki iddialar dikkat çekicidir. Bu bizim hakkımızda ileri sürülen en akıl almaz suçlamalardan biridir. Bu raporu hazırlayanların bi-

zim "Moskova" hakkındaki tutumumuzu bilmedikleri düşünülemez. Devrimci Yol Dergisinde Sovyetler Birliği ile ilgili pek çok yazı yayınlamıştır. Bu ülkenin ideolojik-politik çizgisi ve yapısı hakkındaki eleştiriler ortaya konulmuştur. Ve bunlar herkes tarafından bilinmektedir. Buna rağmen Sol grupların (bu arada tabi bizlerin de) Türkiye'yi Moskova'ya bağlı bir peyk haline getirme amacıyla birleştiğinin ileri sürülmesi maksatlı bir saptırmadan başka bir şey olamaz.

Son zamanlarda Türk-İslam Sentezi adı altında, şeriatçı-ırkçı kırması bir düşüncesinin devletin resmi ideolojisi olarak belirleme çabaları hız kazanmıştır."

İşte ne yazık ki hakkımızdaki yargılar bu gibi maksatlı ve uydurma suçlamalara dayandırılarak verilmektedir.

Öte yandan aşırı sağ - faşist - kesimin amacının (taktik planda da olsa denerek) Türkiye'yi komünistlerden kurtarmak olduğunun kabul edilmesi, dikkat çekici bir noktadır.

Faşistlerin mevcut Anayasal sistemi değiştirme amacıyla olmadıkları kabul edilmesi, özellikle üzerinde durulması gereken bir husustur. Bu, devlet yapısını ırkçı-şeriatçı bir çerçeveye içerisinde görme eğiliminin bir ifadesi sayılabilir. Aşırı sağ çevrelerin devletlenmeksel - resmi çerçevesini belirleyen laik - kemalist temeli kökünden reddeden şeriatçı-ırkçı kırması bir devlet anlayışına sahip oldukları herkesçe bilinmektedir. Böyle bir anlayışın korunması eğilimi, Atatürk'çü - Laik düşüncelerin terk edilmeye başlandığının da bir ifadesidir. Son zamanlarda Türk-İslam sentezi adı altında, şeriatçı ırkçı kırması bir düşüncenin Devletin resmi ideolojisi olarak belirleme çabalarının hız kazanması bu tutumun hangi noktaya kadar turmandığındın bir göstergesidir.

Devletin şeriatçı-ırkçı kırması bir yapıya kavuşturulması, laik temellerinden sapıtılması çabaları bizce asıl "Anayasal düzeni tebdil-tagyir suçunu" oluşturmaktadır.

Öte yandan söz konusu raporda sol görüşlü yurttaşların öldürülmesi, adeta prim verildiği anlamına gelecek şekilde, hafife alınmaktadır. Aşırı sağ kesimin belirlenen eylemlerinin çoğunluğunun sol görüşlü kişilerin öldürülmesi vb. olduğu noktasından hareketle, onların Türkiye'nin komünist olmasını önleme amacıyla olduklarının kabul edilmesi kuşkusuz üzerinde durulması gereken tehlikeli bir tutumdur. Bunun bir adım sonrası, faşistlerin, devletin güvenlik güçlerinin yardımcıları olarak görüldüğünün resmen ilân edilmesidir.

Soldan sağa; Oğuzhan Müftüoğlu, Ertuğrul Kırkçü, Mahir Çayan. Fotoğraf: Noka

Bence, asıl bu sakat anlayışların sonucu olarak Türkiye 1980 öncesindeki iç savaş koşullarına sürüklenmiştir.

Bir ülkede iç savaşa yol açan sebeplerin başında iktidarların muhalefet akımlarını bastırmak için sivil milis güçlerini kullanmaya yönelmesi gelir. Çeşitli nedenlerle, iktidar güçleri kendi anlayışlarına ters düşen muhalefet akımlarını önlemek için reaksiyoner-sivil güçlerin örgütlenmesine yönelirler. Bunlar aracılığıyla ve demokratik-yasal yolların dışında şiddet kullanarak toplumsal muhalefeti bastırmaya çalışırlar. Böylece siyasal mücadele sivil kesimler arasında bir kavga olarak gelişmeye başlar. Şiddet önce taşlı, sopalı sonra silahlı şekillerde bütün topluma ve ülkeye yayılır.

Çok köklü ekonomik ve sosyal nedenlere dayanan toplumsal muhalefet akımlarını reaksiyoner-gerici güçler vastasıyla bastırma politikaları e-ninde sonunda, şiddetin ve çatışmaların bütün ülkeye, bütün toplum kesimlerine yayılması ve giderek bir iç savaş boyutuna ulaşmasıyla sonuçlanacaktır.

Bu bakımdan iç savaştan sorumlu olanlar, en başta bu politikaları gün-

deme getirenlerdir. Toplumsal muhalefet hareketlerinin gelişmesini önlemek için gerici-sivil güçlerin uygulayacağı şiddetle yararlanma yoluna gidiildiği her yerde varılacak kaçınılmaz sonuç iç savaştır. Türkiye'de son yıllarda - 1980 öncesinde yaşadıklarımız da bir bakıma budur. 1960 sonrasında Türkiye'nin değişen ekonomik-sosyal yapısının ve sorunlarının bir sonucu olarak muhalefet akımları gelişmeye başlamıştır. Özellikle sol muhalefet akımları iktidardakilerin en azından teşvik ve korumasıyla geliştirilen gerici örgütlerin şiddetle bastırılıp engellenmeye çalışılmıştır. Açıkça adam öldürme, miting-grev dağıtma eğitimlerini yaptırdığı komando kamplarından, kanlı pazarlardan geçerek 12 Eylül öncesinin iç savaşına, Çorum'lara, Maraş'lara gelinmiştir.

Böyle bir sonuçtan en çok şikayet edenler, bu sonucu doğuran politikaları uygulayan sorumlulardır. Bugün aynı zihniyeti askeri yargıya empoze etmeye çalışanlar da gelecekte ortaya çıkacak olan bütün kötü sonuçların tarih önünde ki başlangıçmaz sorumluları olacaktır.

8.4.1987 / A. Oğuzhan Müftüoğlu

**KÜRT SORUNU İLE İLGİLİ
DEVİRİMCİ YOL'DAN SEÇMELER
TÜRKÇE-ALMANCA**

ÇIKIYOR!

İSTEME ADRESİ:

DEVİRİMCİ İŞÇİ

MELİH PEKDEMİR:

Saldırıları CIA-MİT-Kontr-Gerilla Ve MHP Tarafından Düzenlendi

4. KOLORDU KOMUTANLIĞI
1 NOLU ASKERİ MAHKEMESİ
DEVİRİMCİ YOL DAVASI
HEYETİNE

Bu dilekçemdeki taleplerin de, mahkemeye sunulan tüm tevsi tahkikat (soruşturmanın genişletilmesi) talepleri gibi reddedileceğini kuvvetle tahmin ediyorum. Bugüne dek emen hemen hiç bir tevsi tahkikat alebinin dikkate alınmaması, bende arkadaşlarım da ciddi kaygılar yandırmaktadır. Mahkeme heyeti izleri yalnızca bazı cinayet-yaralama-bombalama vb. olayların sanıklara olarak mı görmektedir? Mahkemeye başından beri, heyetinize gerekçe gösterilen yargı ve soruşturma işlemlerinin, emniyet ifadeleri, şahitler e dosyadaki belgelerle sınırlı tutulması, böyle bir izlenim yaratmaktadır.

Halbuki, TCK'nın 146. maddesine göre yargılanan sanıklar. Bize yönelik iddiaların geçmiş dönemdeki siyasi koşulların ve etkilerin değerlendirilmesi ışığında anlamlı olacağını bilerek durumundayız. Çünkü iddianamede de bütün iddialar ideolojik ve yasadışı bir çerçeveye oturtulmuştur. 7.e iddianamenin başlangıç bölümünde kişilere yönelik bölümleri bunu ortaya koymaktadır. Üstelik geçerken, aleyhimize çok kuvvetli bir lehil gibi gösterilen bir siyasi belgeyi dosyaya nasıl girdiği, kimden alındığı ve kime ait olduğunun dahi iddia makamı tarafından açıklanmadığı bir örnekte de görüldüğü üzere; iddianamedeki bu tür belgelerin geçerliliği tartışma konusudur. İşte biz, bu tür belge ve delillerle suçlanmaktan ve mahkemeye nezdinde bu tür iddiaları çürütemiz ancak ve ancak soruşturmanın taleplerimiz önünde derinleştirilmesiyle mümkün olacaktır. Oysa bugüne dek bu örnekte-tevsi tahkikat taleplerimizin stansız hepsi reddedilmiştir. Örneğin MHP davadan, geçmiş dönemde MHP'lilerin aleyhimize kullandığı bir sahte evrakın getirilmesine gerek bile duyulmamıştır. Mahkeme heyetinin taleplerimiz karşısındaki ilgisizliği ve kayıtsızlığı nedeniyle, şöyle bir soru akla gelmektedir:

Tarafız olması gereken mahkeme heyetinin, yalnızca dosyadaki iddia makamına ait—siyasi suçlamaları ve delilleri yeterli görmesi; onun, hukuki akıbetimiz hakkında peşinen bir kanaate sahip olduğu ve bu nedenle taleplerimizi hiç bir şekilde ciddiye almadığı izlenimini edinmemize yol açmaz mı?

Bu sorunun yanıtını mahkeme heyetine bırakarak tevsi tahkikat taleplerini anlatmaya başlayorum:

İddianame'nin 1280. sayfasında: "...Çorum olayları gibi olaylar da nazara alındığında, Devrimci Yol örgütünün tüm ülke çapında giriştiği silahlı eylemlerin çokluğu ve vehamet-i ile anayasal düzeni cebren ortadan kaldırmak amacıyla yönelik ve bu amaç için elverişli nitelikte olduğu görülmektedir." şeklinde bir iddia yer almaktadır. Bu nedenle Çorum vb. olayları tertiplenilen kimler olduğu ve asıl kimlerin "tüm ülke çapında giriştiği silahlı eylemlerin çokluğundan ve vehametinden" söz edilmesi gerektiği araştırılmalıdır.

Ben bu dilekçemde söz konusu "vahim olayların" yalnızca bir yönünün, "alevi-sünni çatışması" görüntüsü altında gerçekleştirilen olayların iç

yüzünün açığa çıkabilmesi konusunda bazı taleplerde bulunacağım, Gerçekten de Türkiye'de 12 Eylül öncesinde yaşanan olayların bir iç savaşa doğru derinleştirilmesinde önemli dönemleri oluşturan bazı büyük olaylar vardır. "Maraş Katliamı, Malatya-Elazığ-Sivas-Çorum olayları" dır bunlar. Bu olaylar kamuoyuna kasıtlı olarak "alevi sünni çatışmaları" biçiminde yansımıştır. Bu olayların çıkmasında, alevi-sünni çatışmalarının kışkırtılmasında faşist güçlerin oynadıkları belirleyici roller perdenlemek, hatta unutturulmak istenmiştir. Hatta aşırı sağın yalan ve demogojiye dayalı propagandalarıyla, bu olaylar solun-devrimcileri üzerine yıkılmaya çalışılmıştır.

"ALEVİ - SÜNNİ ÇATIŞMASI OLARAK ADLANDIRILAN OLAYLARIN GERÇEK SEBEPLERİ BİLİNMEK ZORUNDADIR"

Bu yalan, iftira, demogoji ve provakasyon kampanyalarına rağmen, olayların yaşandığı günlerde bile gerçeğin bütünüyle gizlenip karartılması mümkün olamamıştır. Faşist güçler suç üstü yakalanıyordu. Buna rağmen, bu propagandaların kafa karıştırmak ve gerçeği gizlemek amaçlarına tahmin ettiğimizden de çok hizmet etmiş olduğu iddianamedeki yukarıya aldığımız suçlamadan anlaşılmaktadır. Demek ki, iddia makamı bu propagandaların etkisinde kalarak Çorum olayları gibi olaylardan bizlerin sorumlu olduğunu söyleyebilmiştir. Bu iddialar karşısında, alevi-sünni çatışmasında yer alma suçlamalarının geçersiz kılınmasını ve konuyla ilgili bütün belgelerin mahkeme dosyasına konulmasını istiyorum.

Bu nedenle olaylar esnasında bile yanıtları belli olan bazı sorular, bugün yeniden sormak-soruşturmak ve dava kapsamında olmak zorunlu hale gelmiştir. Alevi-sünni çatışması görüntüsü altındaki olayları kimler kışkırttı ve çıkardı? Hangi nedenlerle ve nasıl çıkarıldılar? ...Devrimci Yol hakkındaki iddiaların nesnetsizliği bu soruların yanıtlarında da kanıtlanacaktır.

* Ülkemizde aleviler ve sünniler yüzyıllardır birlikte yaşadılar, birbirlerinin inançlarına saygı gösterdiler. Özellikle laik cumhuriyet döneminde sahte mezhep husumeti kullandı, son yıllarda çok böyle bir sorun gündeme gelmedi. Türkiye'de ilk alevi-sünni kışkırtmasının 1960'ların sonlarında faşist hareketin gelişmeye başladığı bir döneme rastlaması ilginçtir. Faşist MHP hareketi kendisine kitle tabanı yaratmak amacıyla halk içindeki mezhep ayrımını istismar ederek ilk çatışmaları başlattı. Ve 1970 yılında Anatolya'nın Kırkhan ilçesinde bu türden bir olay meydana geldi." komünizmle Mücadele Derneği" bünye-

sinde örgütlü sağcı-faşistler tarafından kandırılan bir kısım sünni yurttaş alevilerin üzerine "Kızılbaş, komünistlere ölüm" kışkırtmalarıyla saldırdı. Daha ilk olayda alevilik ve solculuk ayrılaştırıldı. Böylece bilinçsiz-cahil sünni kesimlerdeki alevi husumeti ("Rafizi düşmanlığı"), solculuğa-sosyalizme yöneltildi. Sünnilerin sağcı, alevilerin ise solcu olduğu aldatmacasıyla, faşist güçler politik yarar sağlamanın elverişli bir yöntemini keşfettiler. Bundan böyle, bu tahrik yöntemi süreklilik kazandı ve zaman içinde geliştirilerek daha etkili hale getirildi. Sağcı-faşist güçler, solculara karşı bilinçsiz emekçileri "düşman etmek için", solcuların alevi ya da alevilerin solcu oldukları; dine, müslümanlığa karşı oldukları şeklindeki yalan ve demogojileri dillerinden dilsürmediler. Böylece halkı aldatmayı, kendi asıl amaçlarını perdenlemeyi kısmen de olsa başardılar.

1970 Kırkhan olaylarından bir süre sonra 12 Mart Muhtırası verildi. 12 Mart döneminde alevi-sünni çatışması yeniden küllendi, çünkü bu dönemde sivil faşist hareket geri çekilme taklığı uyguladı; ancak sonraki yıllarda MHP'nin yeni bir atılımı örgütlenmeye başlaması, alevi-sünni çatışmalarının yurdun çeşitli yerlerinde tekrar kışkırtılması anlamına geldi. 1977 yılı başlarında Divriği'de faşist militanlar camiye bomba koydular. "aleviler camiye bombalandı" diye halkı galeyana getirdiler. Daha sonra camiye bomba koyan faşistler yakalandı ve mahkum oldu. Ancak halkın içine nifak tohumları ekmeği başarmışlardı. Özellikle 1977'den itibaren, faşistlerin iç savaş çıkarma politikasına paralel olarak alevi-sünni kışkırtmaları ve çatışmaları yoğunluk kazandı. Faşist güçler ülke çapında sürdürdükleri tahakkümü ve yok etme savaşında, cinayet ve katliamlarını,

"FAŞİSTLER KİTLE TABANI KAZANMAK İÇİN HALK İÇİNDEKİ MEZHEP AYRILIKLARINI İSTİSMAR ETMİŞLERDİR"

alevi ve sünni yurttaşların birlikte yaşadıkları duyarlı bölgelerde mezhep çatışması görüntüsü altında gerçekleştirilme özen gösterdiler. Erzurum, Sivas, Tokat, Çorum, Kayseri, Maraş, Elazığ, Malatya çemberi içinde özel provakasyon yöntemleri geliştirildiler. Önce yerel olarak başlatıldıkları bu kışkırtma ve çatışmalar, Elazığ, Malatya, Sivas olaylarıyla giderek büyüdü, bölgesel çatışmalar niteliğini kazandı ve nihayet Maraş katliamı ile doruk noktasına ulaştı. Daha sonra ise 1980 Çorum olayları yaşandı. Diğer tüm faşist saldırılar gibi, alevi-sünni çatışması görüntüsü altındaki olaylar da CIA-MİT-Kontrgerilla'dan MHP ve Ülkü Ocaklarına uzanan bir zincir tarafından planlandı,

tertiplendi ve hayata geçirildi. Bu olayların iç yüzü, anlamının asıl içeriği, ancak faşist güçler tarafından uygulanan ve halka karşı sürdürülen gerici savaşın bir parçası olarak ele alındıkları zaman açıklığa kavuşmaktadır.

* Faşizm, bir tür savaştır. Bu savaşta başlıca silahlar terör ve demogojidir. Faşizm, demogojile kendine taraftar bulmayı; terörle ise kitleleri sindirmeyi, tahakküm altında tutmayı ve kendisine karşı çıkanları yok etmeyi amaçlar. Özellikle bilinçsiz emekçi yığınlar, umutsuzluk ve çözümsüzlük ortamında, 1970 lerde, faşist demogojilere daha açık hale geldiler. Orta sınıflar, "komünizm gelecek, varımızı yoğumuzu elimizden alacak" korkutmasıyla faşist hareket destek vermeye zorlandılar. İşsiz ve limpen gençler, türlü iş vaadleriyle ve macera hevesleriyle faşist kadrolar olarak yetiştirildiler. Yarın ne olacağının bilinmediği bir belirsizlik ortamı, bu dünyadan umudu keserek öbür dünyaya umut bağlama eğilimi, yoksul kitleler üzerinde dinsel ideolojinin ve her türlü harafenin etkinliğini artırdı, dini istismar ederek kendilerine siyasi kitle tabanı oluşturmaları mümkün oldu. Bu dünyadan umudu kesmiş yığınlar, öbür dünyanın nimetlerini şimdiden kazanmaları için dinsiz-komünistlere, alevilere cihat açmaları; bu cihatta şehit olanların cennete gideceği öğütüldü. MHP'liler bu amaçlarını gerçekleştirmede halkın bilinçsiz olduğu yerlerde fazla güçlük çekmediler. 1970'lere dek ağırlıklı ırkçı-kafatasçı ve şöven-milliyetçi görüşlerle hatıta putperest şamanist inançlarla - taraftar toplamaya çalışmış olan MHP, bunların etkisiz kaldığını görünce dört elle din sahtekarlığına sarıldı. "sofu" oldu. Türkçe hacca gitti. Faşist demogoji içinde dinsel inançların istismarı en önemli bir yer tuttu.

* Alevi-sünni çatışması vb. görüntüler altında toplumdaki kargaşayı ve kutuplaşmayı artıran bu faşist yöntemler, bizimki gibi ülkelerde bir çok kez sahnelenmiş bir gerici savaş stratejisinden kaynaklanan "kontr-gerilla" taktiklerinden başka

bir şey değildir. Kontr-gerilla savaşı, cüretli cinayet ve katliamları gerici ayaklanmalar, hedef şartırcı aldatma eylem ve taktiklerini, yıldırı, panik yaratıcı, pasifikasyon yöntemlerini içeren bir psikopolitik savaş olarak uygulandı. Faşistlerce yapılan herşey CIA'nın kontr-gerilla kitaplarındaki direktiflere harfi harfine uydurularak gerçekleştirildi. Yıllar öncesinden faşistler uzmanlar tarafından "komando kamplarında" askeri-siyasi-ideolojik eğitime tabi tutuldular. Sonuçta, kontr-gerilla taktiklerine göre yönlendirilen örgütlü bir reaksiyoner "gerici" hareket yaratıldı. MHP bu doğrultuda ABD

"FAŞİZM, BİR TÜR SAVAŞTIR. BU SAVAŞTAKİ BAŞLICA SİLAHLAR TERÖR VE DEMOGOJİDİR"

emperyalizmi ve tekelci burjuvazi tarafından teşvik edildi... Son yıllarda ise, özellikle İran'daki gelişmeler ABD'yi büyük ölçüde tedirgin etmiştir. Türkiye'de de kendi kontrolü dışında bir "islam hareketi"nin gelişmesini önlemek için, böyle bir oluşumu önceden denetlemeyi amaçladı. Mezhep çatışmalarını MHP aracılığıyla körüklemeyi ve yönlendirmeyi elverişli bir çözüm olarak gördü. Maraş, Çorum vb. olaylardan önce bu bölgede ABD elçilik görevlisi Alexander Peck'in çeşitli temaslarda bulunduğu, gericilerle ve MHP lilerle görüştüğü haberleri basında yer aldı. Aynı şekilde CIA ajanları Paul Henze ve (Türkes'in yakın dostu) Ruzi Nazar'ın MHP'lilerle ilişki içinde mezhep çatışmalarıyla yakından ilgilendikleri ifade edildi...

Kısacası, tek tek bütün faşist saldırılar aynı planın bir parçası olarak gerçekleştirildi. Her terör uygulaması amaca ulaşmak için atılan bir

T.KÜRDİSTANI'NDAN İZLENİMLER

T. Kürdistan'ında son aylarda yeniden yoğunlaşan olaylarla ilgili Türk basınında çıkan haberlerin ve bilgilerin yetersizliği ve çarpıklığı biliniyor. Bu alanda olup bitenleri daha yakından izlenmesinin yararına inandığımız için bu bölgeyi gezip her kesimden insanla görüşen bir arkadaşın değerlendirmelerini ve izlenimlerini sunuyoruz.

Yazıdaki bazı tesbitleri tartışmalı gördüğümüz halde yazının özgünlüğünü bozmamak için bunları çıkarmaya gereği duymadan aynen yayınlıyoruz.

DOĞU OLAYLARI YA DA BİR GARİP ÜÇGEN

15 Ağustos 1985 tarihinden bu yana gittikçe yoğunlaşan bir hareketlilik yaşayan Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da neler olup bitiyor? Sorunlar gerçekten çok mu büyük, ya da ANAP Hükümet sözcülerinin dediği gibi "hiç önemsenmeyecek türden" olaylar mı?

Sorunun canlılığını daha iyi kavrayabilmek için bu bölgede "bir azınlık"ın yaşayıp yaşamadığı konusunda görüşbirliğinin oluşması gerekiyor. Çünkü yörede sıcaklığın sirmesini sağlayan grup, bir ulusun varlığından hareketle, bu ulusun sömürüldüğünü, özgürlüğünün elinden alındığını ve en ağır baskıların uygulandığını söylüyor.

Hükümet ve Devlet yetkilileri ise, "kürt ulusu" diye birşey olmadığını, bunun Türk milletini bölmek isteyenlerin oyunu olduğunu ve Kürt'lerin aslında "Kurmanç" olarak bilinen bir Türk soyu olduğunu söylüyorlar. Söylemekle kalmayıp, çeşitli yayın organları, TV ve diğer aygıtlardan yapılan yayınlarla bunun gerçek olduğunu anlaşılmışında ısrarlı davranıyorlar.

Devlet ve Hükümet yetkilileri "sorunun büyük olmadığını" açıklarlarken, bir yandan da bölgeye büyük miktarda asker kaydırıyorlar. İki yıl önce hiç bir askeri birlik, hatta jandarma karakolu bile olmayan yerlerde şimdi komando taburları bulunuyor. Bu da "dışarıya karşı söylenilen" gerçek'in ne kadar farklı olduğunu bir gösterisi.

Bunlar dışarıdan ve global olarak görülenler. Yani hiç bir gözlem, dinlem ya da söylemden kaynaklanmadan sadece ve sadece üstten biraz dikkatlice bakıldığında görülenler.

Söyle bir bu bölgeye doğru uzandığında ise dışarıdan bakıldığında varılan bu sonucun ne kadar eksik olduğu bir çırpıda gözler önüne seriliyor. Çünkü yöreye adımınızı atar atamaz bir sıcak savaşın ısısını yanbaşıyordunuz. Diyarbakır gibi büyük kentlerde bu sıcaklığı anında duymasınız bile sivil polisin çokluğundan hissedebiliyordunuz. Bölgenin diğer kentlerine gidiğinizde, hatta Erzurum, Sivas, Cizre, Beytüşşebap, Uludere gibi ilçelerine gidiğinizde her an yanbaşıyordunuz bir patlamanın kopacağı endişesi ile ilk adımınızı temkinli atmaya, hatta yürürken bile kıydan köşeden, sürekli kendinizi koruyarak yürümek zorunda hissediveriyordunuz.

Yörede etkinliği elinde bulunduran güçlerin durumuna geçmeden önce, hem yörede meydana gelen olayları kavramak, hem de biraz sonra anlatmaya çalışacağımız "etkin ailelerin" durumunu daha iyi kavramak bakımından bir savcının söylediği şu sözleri kulak vermekte yarar var: "Burada savaş sürüyor. Üstelik devlet olarak burada biz bir hiçiz. Çünkü varlığımız ile yokluğumuz arasında hiç bir fark yok."

Ç evrede olan bir olayı önce yörenin etkin kişisi duyar, biz gelişmeleri devlete yakın olan bu kişilerden öğreniriz. Saatler sonra ise jandarmadan bize olay hakkında bilgi ancak ulaşır. Çatışmada devlete yakın olan bu kişiler birinci hedef durumuna gelmişlerdir. Çayırının nereden ve ne zaman kopacağını bilemezsiniz. Üstelik bunlar dışarıda mıdır, içeride midir, yapmacı istediğini yaptıktan sonra dışarıya mı çıkar, yoksa burada aramızda mı dolaşır onu bile bilemeyiz. Gece yarısı bir silah sesi, bu sesi duyan askerlerin sağa sola rastgele açtıkları ateşler ve tabii ortada birşey yok. Ondan sonra sabaha kadar uyuyabilersen uyu..."

Savcının bu konuşmalarına dikkat çekmekte yarar var. Çünkü bölgede olup biteni bir kaç cümleyle özetleyiveriyor.

Bu özette sonra gelelim, yöredeki etkin güçlere... Bu güçlerden bir tanesi veya üçgenin tepesinde devlet bulunuyor. Üçgenin alt köşelerinde ise sirtını devlete dayamış yörenin etkin aileleri ve bu iki güce karşı savaş açmış olan PKK... Kim ne kadar güçlü ve bu durum daha nereye kadar sürecek?

Bugünden yarıya bu soruya kesin ve doğruya yakın bir yanıt bulmak oldukça güç. Devlet olanca ağırlığı ile duruma hakim olma ve denetimi eline geçirme çabasında. 'Ç abasında' yı özellikle vurgulamakta yarar var çünkü, henüz bir sonuç elde edildiğini söylemek çok güç. Bu etkinliğini artırmak için de, yörenin güçlü ve devlete yakın aileleri silahlandırılmış bulunuyor. Köy koruyuculuğu adı altında bu kişilere verilen silahlar yöredeki dengeyi daha da hassas duruma getiriyor. Eskiden de şu veya bu şekilde birbirli ile araları açık olan iki aileyi düşünecek olursak, bunlar-

dan birisinin elinde devletin vermiş olduğu silahlar var, diğerinde ise görünen birşey yok.

Bu durumda elinde silah bulunduran güçlü taraf her istediğini yapabilecek bir konuma gelmiş bulunuyor. Çünkü bu kişilere yapılacak bir hareket devletin askerine yapılmış bir hareket gibi işlem görüyor. Üstelik köy koruyuculuğu yapan bu kişilerin "bu kişi teröristtir", veya "şu kişi teröristlere yardım ediyor" demeleri insanların sorgusuz, sualsiz cezaevlerini boyamaları için yeterli olabiliyor.

Üstelik, yörede asayiş sağlama görevi verilen bu koruyucuların ne kadar asayiş sağladıkları da ayrı bir tartışma konusu. Çünkü şu ana kadar bir çok köy koruyucusunun adı, kız kaçırmaktan, ev kundaklamaya kadar bir çok olaya karışmış bulunuyor. Üstelik bunlar birer iddia da değiller. Bu suçları işledikleri için yargılanan ve suçu sabit görüldüğü için hüküm yiyen bir çok koruyucu var. Hatta bu koruyucuların içinde, eskiden hükümlü olup, aranan kişilere de rastlamak olası.

Bütün bunların üstüne üstlük, iyi köy koruyucusu olmanın yolu, "çok terörist öldürmekten" geçiyor. Göze girmek için vatandaşın birisini öldürüp, terörist diye göstermek bile olası...

Son zamanlarda uygulamaya konulan bir durum ise, "terörist" başına ödül konulması... Etkinliklerini artırmak için her yolu deneyen köy koruyucuları için "ödül" iştah kabartıcı bir durum. Kendisini yoksulluktan kurtaracak, iki dönüm daha fazla tarla sahibi yapacak bir-kaç milyonluk ödülün sahibi olmayı düşünen bir köy koruyucusunun neler yapabileceğini düşünmek bile insanı ürkütmeye yetiyor. Çünkü yaşanan örnekler ister istemez insanı böyle

düşünmeye itiyor.

Gelelim bölgedeki askerlerin durumuna... Askerleri dışarıda tek başlarına dolaşırken, hatta bırakın tek başına dolaşmayı, birlikte bile dolaşırken görmek mümkün değil. Çünkü her an hedef olma endişesi ancak bir hareket anında dışarıya çıkmayı gerektiriyor. Bunun dışında ise sadece ve sadece beklemek durumundalar. Ancak nerede bir olay patlak vermişse o bölgeye gidip, operasyon yapmak durumundalar. Çünkü bunun dışında ortaklık taşıyan terörist bulmanın mümkün olmadığı ortada.

Beklemenin sürekli birincil hedeflerinden birisi durumunda olarak beklemenin ve her an kendisine yönelik bir saldırı ile karşılaşabileceği endişesini yaşayarak beklemenin asker üzerinde yarattığı baskı ise oldukça etkili. Bunun yansımaları gece nöbetlerinde etrafta görülen bir karaltıya veya en küçük bir tıkırtıya açılan ateşte görmek mümkün. Üstelik rütbeli şahısların öncelikli hedef olabileceği de göz önünde tutularak, bu kişilerin saçları da üç numara asker traş yapılmış. Üstelik rütbeli askerler arasında beklemenin verdiği sıkıntıyı atmak için içki tüketimi de oldukça artmış durumda. Rütbesiz askerler ise bir an önce teskere alacakları günün gelmesini bekliyorlar.

Üçgenin diğer köşesini oluşturan ve kamuoyuna "bölücü terörist" olarak tanıtılanların durumuna gelince, bunların kim oldukları, sayılarının ne kadar olduğu, nerelerde barındıkları, ne yiyip ne içtikleri, yurt dışında barınıp sadece eylem yapacakları zamanlarda mı geldikleri yoksa her an ortaklıklarda dolaşan kişiler mi oldukları bilinmiyor. Bu konuda gerçek verilere ulaşılmadığı gibi yorumlarda oldukça farklı. Kimileri "bunların burada barınamayacakları,

komşu ülkelerde barındıkları ve bu ülkelerden destek gördükleri" görüşünü ileri sürerken, kimileri de "komşu ülkelerden destek olabileceğini fakat bunların çoğunun yurt içinde bir yerlerde barındıklarını" ileri sürüyorlardı.

Bu görüşlerin hangisinin doğru olduğunu ise "sadece ne zaman nerede olacakları ve ne yapacakları bilinmeyenler" biliyorlardı. Üstelik bu kişiler artık eskisi gibi yakalanmıyorlardı. Yani savaş hükümleri tam olarak geçerliydi. Ya kurtulacakları, ya da ölecekleri.

Üçgenin köşelerinde bulunanların durumlarını ayrıntılı olmasa da irdelemeye çalıştık. Fakat bir de bu üçgenin içinde kalanlar var. Onlar ne halledirler ve olan bitenlere nasıl bakmaktadırlar?

Bu konuda şöyle bir bakıldığında en zor durumda olanların bu grup olduğu hemen anlaşılmakta. Çünkü, bir yanda asker baskısı, bir yanda köy koruyucusu baskısı ve bir yanda ise nereden ve ne zaman, ne için geleceği belli olmayan PKK'liler. Üstelik bir köye bir PKK'nın geldiğinin duyulması demek, o köyün asker ve koruyucular tarafından kuşatılıp baskı altına alınması demek.

Ayrıca yörede çok dikkati çeken şeylerden bir tanesi de köy koruyuculuğu mekanizmasının çok az itibar edilen bir durumda olması. Çünkü köylerin ve köylülerin çoğunluğu köy koruyuculuğunu kabul etmiyorlar. Bu devlet baskısının daha da artması anlamına geliyor, ama köy koruyucusu olmakta diğer yanda birinci hedef olmakla eşdeğer....

Köy koruyuculuğunu her köye sokamayan devlet, teknoloji sokmuş. Teknoloji derken, elektrik, yol gibi şeyleri kastetmiyorum. Telsiz den söz ediyorum. Elektrik olsun olmasın her köyde bir tane telsiz var. Bu telsizleri köylüler kendi paraları ile almak zorunda bırakılmışlar... Elektrik olmadığı için birer de akı almışlar ve sık sık bu aküleri yenilemek durumundalar.

Gelelim telsizlerin kullanış amacına... Bu telsizler yörelerindeki jandarma ve komando birliklerine bağlanıyor. Yani baş telsiz askeri birlikte... Köylerde bulunan telsizlerin başında ise her gün mutlaka iki kişi nöbet tutmak zorunda. Bu nöbetçiler her saat başı telsizlerini açarak, baş telsize bir haberleri veya vukuatları olup olmadığını bildirmek zorundadırlar. Yani köylere bir PKK'lı geldiğini farketmişlerse veya köylere bir saldırı olmuşa onu bildirmek durumundadırlar. Fakat geleceğin bir köye "saldırı" olduğunu öğrenen askeri birlikten gelen yanıt: "elinizdeki mermileri idareli kullanın ve sabaha kadar direnin" şeklinde oluyor. Ç ünkü bir köye yapılan "saldırı" gece askeri bulundugu mevziden çıkmamak ve saldırının hedefi duruma getirmek için bir taktik de olabilir....

Özetle köylü, zaten verimsiz olan tarlalarına bile gidemeyen ve üç ateş arasında kalmaktan illallah demiş durumda. Bu durum aynı zamanda şehir merkezlerine göçü de beraberinde getiriyor. Köylerde çocuk ve yaşlardan başkasını görmek pek mümkün olmuyor. Çünkü genç kuşak bir yolunu bulup soluğu şehirlerde alıyor....

1 MAYIS VE TÜRKİYE İŞÇİ SINIFI

*Türkiye işçi sınıfı 1987 1 Mayıs'ında da büyük sıkıntı içinde ve baskı altında.

*24 Ocak ve 12 Eylül Operasyonları'ndan en büyük zararı gören kesimlerden birisi de işçiler oldu.

*1980'de bu yana işçilerin alım gücü neredeyse 1963 yılındaki alım gücünün seviyesine düştü.

*12 Eylül'den sonra getirilen yasa ve kurumlarla işçilerin örgütlenme ve hak arama özgürlükleri büyük ölçüde engellendi.

*Yasaklamalara, kısıtlamalara ve baskılara rağmen Türkiye işçi sınıfı 87 yılını grevlerle karşıladı.

İşçi sınıfının uluslararası Mücadele ve Dayanışma Günü olan 1 Mayıs ülkemizde bu yıl da kutlanamıyor. Türkiye işçi sınıfı 1987'nin 1 Mayıs'ında da büyük ekonomik sıkıntı içinde olmasının yanı sıra büyük baskı ve yasaklama altında bulunuyor. 24 Ocak'a başlayan, 12 Eylül'le devam ettirilen süreçte Türkiye işçi sınıfı en büyük zararı gören kesimlerden birisi oldu. Uygulanan politikalar nedeniyle alım güçleri, 1960'lı yıllardaki alım gücünün seviyesine kadar düşen işçiler, aynı zamanda sendikal hak ve özgürlükler alanında da son yıllarda büyük kayıplara uğradılar. Buna rağmen Türkiye işçi sınıfı 1987'yi grevlerle karşıladı. 1987, Türkiye işçi sınıfı için kaybedilmiş haklarını yeniden kazanma mücadelesinin ivme kazanancağı bir yıl olacağı benziyor.

Türkiye işçi sınıfının son 7 yılda yaşadığı durumun Türkiye'nin 1980 öncesi şartlarıyla yakından ilgili olduğu bilinmektedir. 70'li yılların ortasında başlayan ve gittikçe ağırlaşan ekonomik ve siyasi krize, oligarşinin olduğu çözümler doğrudan işçi sınıfına da hedef alan bir muhteva taşıyordu. Türkiye'nin 80 öncesi ekonomik ve siyasi koşullarının ayrıntılı bir değerlendirmesi Devrimci İşçi'nin şimdiye kadarki sayılarında yapmaya çalıştık. Bu değerlendirmelerin ışığında ve Devrimci İşçi'nin 20 Şubat 1987 tarihli 31. sayısında yer alan "Ekonomik Model Değişikliğinin Faturasını Halk Odedi" başlıklı yazıda belirlenen genel çerçevede işçilerin işçi sınıfının düşünkü ve bugünkü durumunun somut olarak anlaşılabilmesi için söylemek mümkündür. Adı geçen yazıda 80 sonrası gündeme gelen uygulamaların bütün halk kesimleri ve toplumsal katmanlar yönünden taşıdığı özellikler irdelenmiştir. Bu yazımızda ise 24 Ocak ve 12 Eylül Operasyonları'nın işçi sınıfı açısından getirdiği değişiklikleri somutlaştırmaya çalışacağız.

80 ÖNCESİNDE İŞÇİLERİN DURUMU

Türkiye'nin 80'li yıllarda birlikte içinde bulunduğu Yeni-Sömürgecilik işçileri "İthal İkameci Sanayileşme Modeli" çerçevesinde bir gelişim seviyesine ulaşamadı. Bu model gereğince atılan adımlar emperyalist tekelere bağlı bir şekilde de olsa belli bir sanayileşme seviyesine ulaşılmasını gerektirmişti. İÇ Pazar ve bu pazara ilişkin sermaye güçleri gümrük duvarlarıyla ve teşviklerle korunuyor, içerde üretilen dayanıklı-dayanıklı ürün mallarının alıcı bulabilmesi için tüketicilerin alım gücü çeşitli yollarla artırılıyordu.

Örneğin, köylülerin ürettiği tarım ürünlerine eskisine göre daha fazla fiyat veriliyor, gelişen sanayileşmenin sayısını artırdığı işçi sınıfı ise, ücret artışı, sosyal haklar v.b. yollarla, tüketim mallarını alabilir bir yaşam standartına kavuşturuluyordu. Uluslararası planda işçi sınıfının mücadelesi ile elde ettiği bir takım demokratik-sendikal kazanımların etkisiyle ve buna paralel olarak işçilerin özellikle 60'lı yıllarda verdikleri mücadelenin sonucunda Türkiye'de de işçilerin sendikal hak ve özgürlükleri sınırlı da olsa belli bir yasal statüye kavuşuyordu. Türkiye'nin 60-80 sonrası koşulları, diğer toplum kesimleri gibi işçi sınıfının da mücadelesinin geliştiği yıllar oluyordu. Sistemin koyduğu sınırlamaları aşma ve tam bir sendikal hak ve özgürlük ortamı elde etme yönündeki mücadeleleri bir dizi siyasetçiler tarafından, Güdümli sendikacılığın, (Türk-İş usulü) etkilerinin giderek azaldığı, buna karşılık sistemi sorgulayan ve kendi geleceğini emekçilerin geleceğiyle birleştiren ve köklü değişiklikler talebeden işçilerin hem sendikal hem de siyasal planda ağırlığı duyulmaya başlamıştı. Bu ağırlık, DISK'te, çeşitli bağimsız sendikalar ve siyasal hareketlerde ifade bulmaya başlamıştı.

Siyasal yapı işçi sınıfının taleplerini karşılayacak durumda değildi. Buna karşılık tükana-maya başlayan "İthal İkameci Model" çerçevesinde işçilerin alım gücünün yüksek tutulması artık mümkün olmamaktaydı. Sistem daha önce razı olduğu bazı ekonomik haklara artık razı olabilecek güce değildi. Bu durum, toplu sözleşme görüşmelerini kışkırtıyor, grevlerin iletme çapında yaygınlaşmasına sebep oluyordu. Ekonomik talepler ağırlıklı grevlerin yanı sıra, siyasi iktidarın demokratik hak ve özgürlüklere yönelik saldırıları işçi sınıfını siyasal ağırlıklı talepler etrafında da mücadeleye sevk ediyordu.

75-80 arası dönem bu gibi gelişmelerin de etkisiyle işçi sınıfının yoğun mücadele yılları oldu.

79 ve 80 yıllarına gelindiğinde ekonomik kriz, diğer bir çok alanda olduğu gibi çalışmaya hayatında da büyük sorunlar üretmişti. "İthal İkameci Model" in Türkiye'ye özgü gelişiminde en önemli rolü oynayan unsurlardan birisi, yani işçi sınıfı, artık sistem için bir yük olarak görülmeye başlanmıştı. 79 ve 80'in Toplu Sözleşme dönemi olması işverenleri ve devleti kaygılandırıyor. Bu yıllarda, özel sektörde, metal, tekstil, cam, kimya, gıda ve toprak işçilerinin çoğunluğu DISK üyesi olan 300 bin yine kamu işyerlerinde Türk-İş üyesi 500 bin dolayında işçinin toplu sözleşme görüşmeleri vardı. Zamlar, devlasyon ve fiyat artışları karşısında işçi sendikalarının talepleriyle işverenlerin verdiklerini uzlaştırmak mümkün olmamaktaydı. Uzlaşmaz-

Fotograf: 2000'e Doğru'dan

lıklar grev veya lokavtla sonuçlanıyor, bu ise zaten bunalım içindeki ekonomiye yeni ve ağır yükler getiriyordu. 79 yılında yapılan grevler 2.2 milyon işgünü kaybına yol açmıştı. Kamu ve özel sektör yöneticileri ve siyasi iktidar yeni kayıpların önüne geçmek için ellerindeki her yolu deniyorlar, fakat gidişi etkileyemiyorlardı.

24 OCAK'LA GELEN

79 yılı, tükana modelin yerine yeni bir sermaye birikim modeli bulmak için tekelci güçlerin arayışı içinde olduğu yıldır. Demirel hükümeti, 24 Ocak Kararları diye bilinen Ekonomik İstikrar Tedbirleri Paketi'yle bu arayışa cevap vermeye çalıştı. 24 Ocak Kararları, genel ilkeleri ve işleyiş yönünden olduğu kadar, özel önlemleri itibarıyla da işçi sınıfı için ağır yükler getiriyordu. Bu özel önlemlerin başında, ücretlerin dondurulması geliyordu. Hemen ardından ise sendikal hak ve özgürlüklerin kısıtlanması hedefleyen önlemler gelmekteydi. 24 Ocak, her şeyi serbest hale getiren sadece ücretler kontrol altına alınıyordu. İşçilerin tükettiği malların fiyatı serbest bırakılmış, buna karşılık emeğin fiyatı, (ücret) dondurulmuştu. Yaşamını zaten zor düzene koyabilen işçiler artık daha da yoksullaşma tehlikesiyle karşı karşıya idiler.

24 Ocak Kararları yürürlüğe konulmuş ve yeni bir ekonomik yörtünge tesbit edilmişti, fakat toplumsal-siyasal düzeydeki gelişmeler almadı önlemlerin başarılı olmasını engelliyor. Tekelci güçlerin ve Türkiye'yi "İhracata Yönelik Model'e" zorlayan emperyalist sistemin bu duruma bulduğu çözüm 12 Eylül Darbesi oldu. 12 Eylül'le başlayan dönem, işçi sınıfının tüm ekonomik demokratik kazanımlarının açıkta gasbedildiği bir dönem oldu. Sendikaların kapatılması, grevlerin yasaklanması, fabrikaların asker zoruyla üretime zorlanması, toplu sözleşmelerin işçiler olmadan karara bağlanıp yürürlüğe konulması, işçi çıkarmanın serbest hale getirilmesi gibi önlemler ilk alınan önlemler oldu. Bu önlemleri, işçi sınıfının durumunda köklü değişimler yaratmayı amaçlayan yeni yasa ve kurumların oluşturulması izledi.

24 Ocak'la yürürlüğe konulan programın işçiler açısından ekonomik alanda ortaya çıkardığı sonuçlara kısaca bir göz atacak olursak:

24 Ocak'la başlayan dönemde işçilerin milli gelirden aldıkları pay düşmüştür. Gelir dağılımı hesaplamalarında ücretliler kategorisi olarak tanımlanan işçi, memur ve hizmetliler, 1977 yılında milli gelirin %37'sini alabiliyorken, bu oran 85-86 döneminde %19'a kadar düşmüştür. İşçilerin ve memurların nüfus oranı artarken milli gelirden aldıkları payın bu kadar küçülmesi işçi sınıfının geçim şartlarının ne olduğunu gözler önüne sermeye yeterlidir sanırız. Milli gelirden işçilerin aldığı pay azalırken sanayicilerin, kira ve faiz geliri sahiplerinin payı ise artmıştır. Bir başka örnek vererek: Bir işçi 1977 yılında günlük gerçek ücret olarak 46 TL alırken, aynı işçi 1982 yılında günlük gerçek ücret olarak 30 TL alabilmekteydi. Yani 77-83 arası evrede işçi ücretlerinde %36 dolayında bir düşme gerçekleşmişti. Türkiye'deki işçi ücretlerinin düzeyini uluslararası ölçekle yapacağımız bir kıyaslamaya ile daha net görmek mümkündür. Yol-İş Sendikası'nın Batılı bir bankanın araştırmasına dayanarak açıkladığı şu rakamlar çarpıcıdır:

"Bankanın yaptığı araştırmadan çıkan ilk sonuç, gelişmiş Batı ülkelerinin başkentlerindeki ücretlerle karşılaştırıldığında, İstanbul'daki net ücret düzeyi 100 kabul edilirse, New York'taki net ücret düzeyi 1970 yılında 416 imiş. 1979 yılında ise 462 olmuş. Diğer bir deyişle, New York'taki net ücretler İstanbul'dakının 70 yılında 4,2 katı, 79 yılında 4,6 katıydı. Ancak 1985 yılında 9,4 katı oldu. Tokyo ile karşılaştırıldığında durum daha çarpıcı. Tokyo'daki net ücretler İstanbul'daki net ücretlerin 1970 yılında 1,6 katıydı. 1979 yılında 3 katı oldu. 1985 yılında ise 7,9 katına çıktı."

(Yol-İş Sendikası'nın Broşürü)

İşçi sınıfının 80'den bu yana içinde bulunduğu çember sadece ücretlerde meydana gelen düşüşle sınırlı değildir. Kıdem Tazminatı Yasası'nı da, iş güvenliği ve sosyal güvenlik alanında getirilen kısıtlamalar nedeniyle de ek bir sıkıntı içine sokmuşlardır. Buna aşırı ücretin düşüklüğüne de eklemek gerekmektedir.

SENDİKAL HAKLAR BUDANIYOR

24 Ocak Kararları'nın ihtiyaç duyduğu hukuki, siyasi ve fiili düzenlemeler 12 Eylül Darbesi'yle ancak başarılablmıştır. Daha darbenin ilk gününde ilan edilen kararlara sendikal hak ve özgürlükler yasaklanmıştır, grevler durdurulmuş ve fabrikalar ordu birliklerinin gözetiminde yeniden üretime sokulmuştur. Daha sonra ise peş peşe çıkarılan yasalarla işçi sınıfının sömürü düzeni için tehlike olması önlenmek istenmiştir.

Işçilerin yaşam şartlarını düzeltmek için ellerinde tek araç olarak bulunan grev hakkı Türkiye'de zaten 80'e gelinceye kadar da sınırlı idi. Hükümetlere tanınan "grev erteleme yetkisi" işçilerin grev yapmalarının önünde engel oluşturmaktaydı. Grev hakkının yasalastığı 1963 yılından 1980'e kadar geçen süreçte iş başındaki hükümetlerin ertelediği grev sayısı 158 olmuştur. Böyle olmakla birlikte işçiler yine de grev yapabilmekteydiler. Nisbi demokratik hak ve özgürlüklerin varlığı şartlarında hükümetler sık sık grev erteleme yoluna gidemekteydiler. 12 Eylül'den sonra ise grev ertelemeleri resmi bir devlet politikası haline getirildi.

12 Eylül Rejimi'nin grev hakkına yönelik getirdiği sınırlamaların başında, siyasi amaçlı grev ve iş yavaşlatma eylemlerinin yasaklanması gelmektedir.

275 Sayılı Yasanın 55.ci maddesi, "devlet ve mahallî yönetimlerin kararlarını etkilemek amacıyla" grev ilanı yasaklamıştır. Yine aynı yasa ile genel grev de yasaklanmıştır. Ayrıca yine aynı kanunun 20.inci maddesi ile de bir çok sektörde grev yapmak yasaklanmıştır. Bunlara ek olarak sendikaların siyasi partilerle ilişkisi de Anayasa tarafından yasaklanmıştır.

Toplu sözleşmeleri işçilerin lehine sonuçlandırmak konusunda işverenler için tehdit faktörü olan grev hakkı bu şekilde kısıtlanırken, bunun yanı sıra grev yapmasına izin verilen hallerde ise sendikaların grev-

başlayabilmesi çeşitli biçimlerde engellenmekteydi.

12 Eylül rejimi sendikalar alanı aslında daha işin başlangıcında etkisizleştirmek için bir dizi önlem almıştı. Bu engeller daha sendikal üyeliği konusunda başlıyordu. Sendikalar kanununda getirilen bir hükümle herhangi bir iş yerinde sendika üyesi olmak isteyen işçi bu başvurusunu işverene bildirmek zorunda bırakılıyordu. İşçilerin sendikalaşması böylece daha baştan önlenmeye çalışılıyordu. Ayrıca, sendikaların, üyelerinden aidatın dışında herhangi bir bağış vb. mali katkı alması yasaklanarak bu kuruluşların mali gücü azaltılmak isteniyordu. Bütün 12 Eylül dönemi boyunca yapılan propagandalarla sendikalarla zaten tehlikeli bir iş haline getirilmisti.

12 Eylül Rejimi, memur ve hizmetlilerin sendikalaşmasını yasakladığı gibi işçi statüsünde olan bazı kesimlerinde sendika üyesi olmasını engelleyen yasal düzenlemeler yaptı. Getirilen diğer bir yasakla sendikaların kendi konularının dışında toplantı vb. faaliyet yapamayacakları idi. Bunların yanı sıra, sendikaların Cumhurbaşkanı, Devlet Denetleme Kurulu ile Çalışma; Maliye Bakanlıklarına denetlenmesi söz konusuydu. Sendikalar yasasının 47. maddesi, adı geçen bakanlıklara sendikaları yılda en az bir kez denetleme zorunluluğunu yüklemiştir. Böylece siyasi iktidarın hoşuna gitmeyen sendikaların her an Maliye ve Çalışma Bakanlıkları tarafından denetlenerek hizaaya sokulması amaçlanmıştır.

GREV YAPMAK ZORLAŞIYOR

Sendika üyesi olmak, sendikacı olmak tehlikeli bir iş, greve çıkmak ise bir macera haline getirilirken, kurula-bilen ve yaşayabilen sendikaların toplu sözleşme yapabilmelerinde bir dizi şarta bağlanmıştır. Yeni toplu sözleşme yasası, örgütlü olduğu iş kolundaki işçilerin %10'unu üye yapmış sendikalara toplu sözleşme yapma yetkisi tanıyordu. Örneğin herhangi bir maden işyerindeki bir sendika oradaki toplam 1000 işçinin yarısından fazlasını üye yapmış olsa bile, eğer o sendika ülke çapında maden iş kolundaki işçilerin toplamının %10'unu örgütleyememişse o iş yerinde toplu sözleşme yetkisi olmayacaktır. Bu konuda kararı Çalışma Bakanlığının vereceği düşünülürse siyasi iktidarın istemediği sendikaya toplu sözleşme yetkisini yasalarla dayanak veremeyeceği açıktır.

Toplu sözleşme hakkıyla ilgili getirilen sınırlamalar bunlarla da bitmemiştir. Görmüşler getirilen formaliteler ve kısıtlamalar toplu sözleşme görüşmelerini sendikalar için neredeyse bir eziyet haline getirmiştir. Sendika bütün bu eziyetlere katlanarak grev kararı almış olsa bile, sendikalar yasasındaki yeni düzenlemeler ve diğer yasalar, grevi işe yaramaz bir silah haline çevirmiştir.

12 Eylül Rejimi'nin sendikaların levsizleştirme politikasının bir parçasıydı: Kamu ve özel işyerlerinde sözleşmeli personel çalıştırmak yaygın bir uygulama haline getirilmek isteniyordu. Sözleşmeli personel sendika üyesi olamayacağı için ve ayrıca bunların işgüvencesi, kıdem tazminatı gibi yükleri olamayacağı için işverenler tarafından rahatça tercih edilmekmekteydi. Sözleşmeli personel uygulaması, grev ve benzeri durumlarda üretimi aksatmamak için bulunmuş bir çözümdü. Son NETAS grevinde bunun örneği görüldü. Sözleşmeli Personel karamamesi 1984'te çıkarılmış, fakat ücretlerin azlığı, iş güvencesi yokluğu gibi nedenlerle

bu alana ilgi çekilmemişti. Ne var ki 1987 başında sözleşmeli personel ücretleri bir hayli yüksek tutulmuş, çalışanların bir çoğu geçim sıkıntısı nedeniyle sözleşmeli personel statüsüne geçmeye başlamışlardı. Özellikle PTT ve THY'de, "sözleşmeli ol, yılda 1 milyon kazan" sloganı etkili olmuştu. Posta ve hava yolu işletmelerinde çalışanlar, işçi ve memurlar, yüksek ücretin çekiciliğine kapılarak sözleşmeli personel oluyorlardı. Türk Hava Yolları'nda bu uygulama sayesinde Hava İş Sendikası'nın tabanı bir hayli daraltılmıştı. Aynı şekilde Boru Hattı (Botaş) ve Orta Anadolu Petrol Rafinerisi işyerlerinde de benzer bir uygulama sayesinde burada çalışan toplam 1100 kişiden ancak 110 tanesi Petrol İş Sendikası üyesi olabilmekteydi. İlk önce kamu iktisadi teşekküllerinde uygulamaya konulan bu politikanın giderek özel sektör işyerlerini de kapsayacak şekilde genişlemesi durumunda hem sendika üyesi olabileceklerin sayısı azalmış olacak, hem de grevlerin etkili olmayacaktır.

12 Eylül Döneminde değiştirilen grev ve lokavt yasalarına göre, herhangi bir işyerinde grev devam ederken işveren üretimi devam ettirebilecek, stokları eritebilecek, mal alıp satabilecekti. Yeni yapılan düzenleme ile grevlerin baskısı ile, üretimin durdurulmasının yaratacağı tehdit işverenlerin üzerinden kalkıyordu. İşverenler devlet tarafından getirilen önlemlerle grevlerden zarar görmeyebileceklerdi. Bu durumda, işverenlerin işçilerin taleplerini kabul etmemekte

aynı iş kolunda ve tüm Türkiye çapında işçilerin %10'unu üye yapamamışa toplu sözleşme yetkisini kullanamamıştı. Bunların yanı sıra 12 Eylül Rejimi, Anayasa'ya koyduğu bir madde ile, (51. Madde) sendika yöneticisi olabilmek için en az ve bilfiil 10 yıl işçi olarak çalışmak şartını getirmişti. 10 işçi olarak fiilen çalışmamış olanlar sendika yöneticisi olamıyorlardı. Sendikaların uluslararası sendikalara üye olabilmelerini Bakanlar Kurulu'nun iznine bağlayan 12 Eylül Rejimi, sendika yöneticilerinin siyasi parti yönetim organlarında görev almasını veya milletvekili olabilmelerini yasaklamıştır. Yani bir kişi, aynı zamanda hem sendikacı hem de milletvekili olamamaktadır.

KAÇ İŞÇİNİN GREV HAKKI VAR?

Bütün bu yasaklamalar ve engellemeler karşısında kaç işçinin grev hakkı var şeklinde bir soru ortaya çıkmaktadır. Yapılan bir hesaplama göre, işverenlerin Çalışma Bakanlığında bildirdiği 2 milyon 553 bin işçinin 1 Milyon 200 bin grev hakkını kullanacak durumda ve statüde değildir. Yani buraya kadar sınırlandırmız

Yıllar	Tarımın Payı	Maaş ve Ücretin Payı	Faiz Kira	Kar Payı
1963	41.19	21.50	37.31	
1964	38.67	23.72	37.60	
1965	35.83	27.01	37.17	
1966	36.19	27.13	36.68	
1967	34.53	28.51	36.95	
1968	32.44	29.31	38.25	
1969	31.58	31.38	37.05	
1970	31.08	31.15	37.77	
1971	31.31	31.33	37.37	
1972	30.32	31.57	38.11	
1973	29.13	31.56	39.31	
1974	30.20	29.77	40.03	
1975	30.76	31.53	37.73	
1976	31.28	33.11	35.60	
1977	29.12	36.81	34.07	
1978	26.66	35.19	38.15	
1979	24.33	32.79	42.88	
1980	23.87	26.66	49.47	
1981	23.17	24.68	52.15	
1982	21.79	24.56	53.65	
1983	20.23	24.84	54.93	
1984	20.11	21.48	58.40	
1985	17.80	19.50	62.70	

MİLLİ GELİR DAĞILIMI İŞÇİLERİN ALEYHİNE

Yukarıdaki tablo, milli gelirden hangi kesimlerin ne kadar pay aldığını gösteriyor. İşçilerle diğer çalışanlar, 1963'te milli gelirden %21.50 oranında pay alırken bu oran 1985'te %19.50'ye kadar düşmüştür. İşçilerin milli gelirden en yüksek payı aldıkları yıl ise 1977. 1977'de işçiler ve diğer ücretliler milli gelirden %36.81 gibi bir pay almışlar. Aynı yıl işverenlerin, milli gelirden aldıkları pay ise 63 ile 85 arasındaiki dönem en düşük oranı. Sanayiciler, toprak sahipleri, büyük tüccarlar 1963 yılında milli gelirden %37 oranında pay alabiliyorlarken bu oran 77'de düşüğe düşmüştür, daha sonra yükselerek 1985'te %62.70 gibi yüksek bir düzeye çıkmıştır. İşçiler ve ücretliler nüfus bakımından çoğalırken, yani nüfustaki oranları yükselirken milli gelirden aldıkları pay sürekli düşmektedir.

direnebilecekleri şartlar yaratılmış oluyordu. Öyleki grevden işveren değil, işçiler zararlı çıkacak tehlikesi ile karşı karşıya idiler. Bütün dünyada grev kelimelerinden işverenler korkarken, Türkiye'de bu kelime işçileri korkutan bir muhteva kazanmıştı. Sendikalar hakları getirilen bir diğer kısıtlama da, işyeri sendikalarının yasaklanması şeklinde oldu. 2821 Sayılı Yasa'ya göre, "işçi sendikaları işkoluna esasına göre bir işkolunda ve Türkiye çapında faaliyette bulunmak üzere" kurulabiliyordu. Bu, işyerlerine göre sendikalaşmayı yasaklayan bir karardır. Daha önce de değindiğimiz gibi, örneğin 5 bin kişilik bir işyerinde çalışanların yarısından fazlasını örgütleyen herhangi bir sendika, eğer

engelleme ve yasaklar nedeniyle 1 milyon 200 bin işçi toplu sözleşme ve grev hakkını kullanamamaktadır. Kaldığı bu rakam sadece işverenlerin sigortalı olarak bildirdikleri işçi sayısını kapsamaktadır. Türkiye'de sigortasız çalışan 2,5 milyon işçinin varlığı kanıtlanmıştır. Bunların işe hiç bir sendikal hakkı yoktur. Özetle toplam 5 milyon dolayındaki işçinin sadece yüzde 40'ı grev hakkını kullanabilmektedir. Grev hakkı yasal olarak olduğu halde, grev yasası olan işlerde, (Su, elektrik, havagazı, kömür, doğal gaz, petrol sondajı, petrol üretimi, tasfiyesi ve dağıtım işlerinde, banka ve noterlik hizmetlerinde, kamu kuruluşlarına yürütülen itfaiye, temizlik, şehir içi ulaşım

SORUMSUZ TOPLU SÖZLEŞME YAPANLAR GAFLET İÇİNDEDİRLER! MESS başkanı TURGUT ÖZAL ilgili kuruluşlara uyarıda bulundu..

ÖZAL GELECEĞİN BAŞBAKANI OLDUĞUNU İLAN EDİYOR

Halen Başbakanlık makamında oturan Turgut Özal, geleceğin başbakanı olduğunu 1979 yılı Temmuz ayında böyle ilan ediyordu. Toplu sözleşmelerin başladığı dönemde, işçileri ve sendikacıları tehdit eden Özal, o sırada MESS (Madeni Eşya Sanayicileri Sendikası) başkanlığı yapmaktaydı. Özal, bu uyarısında sadece işçileri ve sendikaları değil, aynı zamanda işçiler karşısında geri adım atan ve sendikaların önerilerini kabul eden işverenleri de tehdit ediyordu. Özal, 12 Eylül'le birlikte, MESS başkanlığı sırasındaki tasarılarının hepsini hayata geçirdi. Hem de fazlasıyla...

hizmetlerinde, eğitim ve öğretim işlerinde, sağlık kuruluşlarında, Milli Savunma Bakanlığı ile Jandarma Genel Komutanlığı ve Sahil Güvenlik Komutanlıklarında işletilen işyerlerinde... çalışanlar da otomatik olarak grev hakkından yoksun bulunmaktadırlar. Grev yapılması yasak işlerin bu kadar geniş olduğu hiç bir ülke yok demek daha doğru olacaktır. Grev yasası olan işlerde çalışan işçi sayısı, Çalışma Bakanlığının verilerine göre 880 bin 649'dur. Yani, grev hakkı kağıt üzerinde var olan fakat bu hakkını fiilen kullanamayan işçi sayısı 1 milyona yaklaşmaktadır.

Öte yandan mahkemelere ve idari kurumlara tanınan grev yasaklama yetkisi de grev anlamı dışılaşan bir durum yaratmaktadır. Mahkemelere, Çalışma Bakanlığının veya işverenin başvurusu üzerine, "milli servet tahrir ediyori" gerekçesiyle grev yasaklama yetkisi tanınmıştır. Burjuvazinin ya da kamu işyerlerinin sahip olduğu servet zaten "milli servet" olarak kabul edildiği için bu gerekçeyle her türlü grev yasaklamak mümkündür.

Bütün bu engeller ve formaliteler aşıldıktan sonra bile Türkiye'de grev yapmayı anlamsızlaştıran başka durumlar vardı. 12 Eylül Rejimi, yasaları öyle düzenlemişti ki, toplu sözleşmelerde anlaşmazlık çıkmaya üzerine grev gitme kararı alan bir sendika ancak 5 ay sonra greve çıkabilmekteydi. Yani, işverene grevin etkilerini karşı kendisini ayarlaması için tam 5 ay zaman kazandırılıyordu. 5 ay sonra bile olsa grev çıkması başarılabilir bir sendikadan grevden istediği sonucu alabilmesi şüpheliydi. Çünkü, grev uygulamasına getirilen yasaklar, grevin tüm anlamını ortadan kaldırıyordu. Önceden de belirttiğimiz gibi, grev sırasında işveren greve katılmayan işçilerle üretimi sürdürebilecek, iş yerine hammadde girişi ile mamul madde çıkışı serbest olacaktı. Ayrıca, grevin yapıldığı işyerine, "burada grev var" yazılı pankartın dışında herhangi bir şeyin asılması, işyeri önünde iki grev sözcüsünden fazla kişinin bulunması, işyeri yakınında çadır kurulması yasaktı. Kapıda duran işçiler içeri girip çıkanları ve malları denetleyemeyecek, fakat içeride meydana gelen hasardan sendika sorumlu olacaktı. Grevde geçen günler için işverenin ücret ödememesi yasalarla garanti edilmiş olduğu için işçilerin ve sendikaların greve çıkması gerçekten macera gibi bir şey haline getirilmişti. Bütün bunlar karşısında işçilerin grev gibi son derece normal ve doğal hakkı kullanmakta tereddüt etmesi doğal değil midir?

Bütün bunlar karşısında işçilerin grev gibi son derece normal ve doğal hakkı kullanmakta tereddüt etmesi doğal değil midir?

İŞÇİLER YASAKLARI DELME MÜCADELESİNDE

12 Eylül Darbesi'nden sonra cuntanın "Çalışma Barışını Sağlamak" iddiasıyla aldığı kararlar daha sonra anayasa ve yasa maddeleri haline getirildi. Darbeden hemen sonra oluşturulan Yüksek Hakem Kurulu (YHK), işverenlerle işçiler arasında uyumsuzlukları çözmek göreviyle yükümlü kılındı. Halen varlığı devam eden bu kurul'un bileşimi, darbenin sınıf karekterini açığa vuran bir özellik taşımaktaydı. 9 üyeli olan bu kuruluşun sadece 2 üyesi sendikalara ayrılmıştı, geri kalan üyeler ya devleti, ya da işverenleri temsil etmekteydiler. Böyle bir kurul'dan işçilerin lehine olumlu bir kararın çıkması beklenemezdi. 12 Eylül'den sonra hem bu kurul'a, hem de Ulusu hükümetlerine bakan düzeyinde üye veren Türk-İş kendi üyelerinin bile aleyhine olana bir yığın gelişmeye onayladıkdan sonra 12 Eylül'ün çalışma hayatı ile ilgili yasa ve kurullarına karşı tavır almaya başlayacağı ama iş isten geçmişti. Öyle ki, işçiler ve sendikalarla ilgili getirilen düzenlemeler Türk-İş gibi diğer karışındaki tutumu belli olan bir sendikayı bile sıkıyordu.

Bu sıkıntı nedeniydi ki Türk-İş bugün tabanın ve bağımsız sendikaların baskısından da etkisiyle miting ve yürüyüş düzenleme zorunda kalyordu. Her ne kadar Türk-İş'in mevcut yönetimi, izlediği tutumla Demirel'in yükselişinde de katkıda bulunmak gibi bir amaç taşıyorsa da bu sendikadan üyelerinin daha radikal tavır almasına ihtiyaç duydukları bilinmektedir. İşçi sınıfı, çok acı bir deney de olsa son 7 yıllık dönemde sendikal hak ve özgürlüklerin değerini eskisine göre daha iyi anlamış durumdadır. Türk-İş yönetiminin eylem konusunda zorlayan işte bu bilinçtir.

12 Eylül 1980'den sonra Türkiye'de tam yıl hiç bir grev olmadı. 1984 yılında 561 işçi, 1985 yılında ise 2410 işçi grev yaptı. Grev yapan işçi sayısı 1986 yılında arttı. 1987'ye kadar işçiler grev halinde girdiler. NETAS Grevi'nin yarattığı moralle kendisine yeniden güven duymaya başlayan işçi sınıfı 87'nin ilk aylarında grev meydanlarındaydı. Irili ufaklı bir çok işyerinde her türlü engele ve tehdide rağmen işçiler kaybettiklerini kazanma mücadelesine, bir bakıma kendilerine konulan yasayı delme mücadelesine başlamış durumdalar.

Grevlerin talepleri ekonomik muhtevalı olsa bile, işçilerin mücadeleleri şimdilik herhangi bir devrimci siyasi seçeneğe yönelmemiş olsa bile, Türkiye'nin bugünkü şartlarında işçi eylemleri rejimin karakteri ve yapısı nedeniyle kendi sınırlarını aşan sonuçlar yaratmaktadır. Siyasi iktidarın Türk-İş'e bile tahammül edemediğinin sebebi, işçilerin mücadelesinin yasakların delinmesi olayında örnek oluşturma tehlikesini görmüş olmalarıdır.

KIZILDERE'Yİ ANDIK

ULAŞI VE DEVRİM SEHİTLERİNİ ANIYORUZ!

Geçtiğimiz Şubat Ayı içerisinde Türkiye'de dağıtılan bir bildiri:

Dünya kapitalist sisteminin içine girdiği bunalım sonucu emperyalizmin uzantısı olan yerli egemen güçler (Oligarşi) kendi aralarındaki çelişkileri çözebilmek, içinde bulundukları ekonomik krizden kurtulabilmek için 12 Mart ve 12 Eylül'de emekçi halklara tankıyla, topuyla, polisleriyle kısaca açık faşizmle saldırarak emekçi halkların ekmeğini, onurunu ve özgürlüğünü gasbetmiştir.

Türkiye tarihinin her döneminde işkence olanca azgınlığı ile devam etmiş, zindanlar devrimci yurtsever, aydın, hatta tarafsız insanlarla doludur. Bu durum askeri cunta dönemlerinde daha bir ağırlaşarak varlığını sürdürmüştür. Kölelik zincirinden başka kaybedecek bir şeyi olmayan halklarımız namulunun gölgesinde yaşamaya mahkum edilmiştir. Bunca zulmin, kallesçe saldırıların tek bir amacı vardır: HALKI TESLİM HALMAK! Ama nafile, ALAMAYACAKLAR...!

Çünkü hem 12 Mart'ta hem 12 Eylül'de canları pahasına mücadele eden onlarca devrim şehidi bizlere teslim olmamanın ve direnmenin yolunu göstermiştir. İşte

ULAŞ YOLDAŞ DA bunlardan biridir. Ulaş Yoldaş bundan 15 Yıl önce 19 Şubat 1972'de faşist katillerce katledilmiştir.

O, THKP-C'nin emperyalizme ve oligarşiye karşı verdiği şanlı devrimci direniş savaşının içinde halkının yanında yer alarak, 12 Mart faşizminin korkulu rüyası olmuş ve Demokratik Halk İktidarının tohumlarını kanyıla birlikte toprağa sermiştir.

Ulaş ve Yoldaşların kanyıla sulanan topraklarda boy veren filizler, emekçi halklarımızın birleşik devrimci mücadelesiyle oligarşinin tepesine bir balyoz gibi inecek ve mücadelemiz demokratik halk iktidarı kurtuluncaya kadar sürecektir.

Emekçiler, Yurtseverler, Demokratlar, Devrimciler,

12 Eylül'ün açık faşizmi 82 Anayasası ile faşizmi yukarıdan aşağı kurumsallaştırmış, halka ve onun devrimci önderlerine karşı saldırılarını kalıcılaştırarak 12 Eylül koşullarını Demokrasi adı altında devam ettirmektedir. Opportünist, Revizyonist ve dökelerin devrimci olmayan tutum ve davranışlarıyla

**ULAŞ YAŞIYOR
YAŞAYACAK !!**
DEVİRİMCI YOL TARAFIARLARI

birleşen egemen güçlerin saldırıları daha derin yaralar açmaktadır. Böylece halkımız çaresizliğe mahkum edilmektedir. Bu çaresizlik (!) Kürt ve Türk halklarının kardeşçe dayanışma ve ortak mücadelesi ile zafere erişecektir.

Devrim Şehitlerini anmak demek Onların da uğruna can verdikleri Demokratik Halk Devrimi, Sosyalizm ve sınıfsız toplum yaratma yolundaki mücadelesini devam ettirmek demektir.

Onları anmak demek; İman tazelemek değil; Bu günün koşullarına uygun sınıflar mücadelesinin sosyal pratiğinde yer almak demektir.

Türkiye Devrimci Hareketinin oluşum ve gelişiminde önemli bir döneme ifade eden Kızıldere Direnişi'ni çeşitli şekillerde andık. Mahir Çayan ve 9 yoldaşının ölümlüyle sonuçlanan Kızıldere Direnişi bilindiği gibi 1972 yılında gerçekleşmişti. Oligarşinin kolluk kuvvetleri, genç devrimci hareketi ve bu hareketin o günkü biçimlenmesi olan THKP-C'yi yok etmek amacıyla saldırı üstüne saldırı düzenlemekteydiler. Bu saldırılar amansız bir takipten sonra Niksar'ın Kızıldere Köyünde 10 Devrimcinin katledilmesiyle noktalanmıştı.. 30 Mart günü 10 Devrimci, şanlı bir direniş örneği yaratarak halklarımızın devrim mücadelesinin hangi yollardan geçerek zafere ulaşacağını göstermişlerdi. Kızıldere'de açılan bayrak daha sonra bütün Türkiye'de dalgalandırılmıştı.

15. Yıldönümünde bizler, Kızıldere Direnişi'ni çeşitli şekillerde andık. Kızıldere ile ilgili hazırlanan merkezi afişin her yerde asılmasının yanı-

sıra, toplantı, seminer ve geceler düzenleyerek Kızıldere'nin bu dönem bizler için taşıdığı anlamı kavramaya çalıştık.

* Stuttgart, Berlin, Dreux (Fransa'da) gece yapıldı.

* Bergisch Gladbach'ta Ruhr birimlerinin katıldığı toplantıda Kızıldere'nin anlamı üzerinde duruldu, film ve dia gösterildi.

* Hagen'de Kızıldere'nin günümüz koşullarında taşıdığı anlamın tartışıldığı toplantı ve anma gecesi yapıldı.

* Hannover'de Kuzey birimlerinin katıldığı; Kızıldere'nin Yıl dönümünde "Türkiye'deki siyasi gelişmeler" konulu seminer yapıldı.

* İsviçre'nin Basel, Zürih, Cenevre kentlerinde diğer sol gruplara da açık seminerler yapıldı. Seminerler de Türkiye'deki siyasi gelişmeler üzerinde duruldu.

* Ayrıca daha bir çok şehirde ve derneklerde anma toplantıları düzenlendi.

Türkiye'de 19 Şubat Ve 30 Mart Anma Eylemleri

Geçtiğimiz Şubat ve Mart aylarında Türkiye'de Ulaş Bardakçı'yı ve Kızıldere şehitlerini anmak için çeşitli faaliyetlerin yapıldığı öğrenildi.

19 Şubat 1972 tarihinde İstanbul'da katledilen Ulaş Bardakçı'nın anısına Ankara ve İstanbul'da çeşitli yerlere bombalı pankartlar asıldı, bildiriler dağıtıldı.

Öğrenildiğine göre, 18 Şubat 1987 günü Ankara'da Sıhhiye meydanında ki köprüye, üzerine

" Ulaş yaşıyor, yaşayacak - Devrimci Yol Taraftarları" yazılı pankart asıldı. Aynı içerikli pankartların Altındağ, Bahçeli ve Cebeci semtlerinde de asıldığı duyuldu.

Yine Ankara'nın çeşitli semtlerinde altında Devrimci Yol Taraftarları yazan Ulaş'la ilgili bildiri dağıtıldı, afiş yapıştırıldı. (Bildiri ve afişin birer örneğini bu sayfamızda yayımlıyoruz.)

Polisin bu eylemlerden sonra 150 dolayında kişiyi gözaltına aldığı, fakat bunlar arasında eylemi yapanlardan herhangi birisinin olmaması nedeniyle bu kişilerin hepsinin daha sonra serbest bırakıldığı öğrenildi. İstanbul'un bazı semtlerinde de Ulaş'la ilgili afiş yapıştırılıp bilidiri dağıtıldı.

Kızıldere katliamının yıldönümünde de yine Ankara ve İstanbul'da eylemler gündeme geldi. İstanbul'daki eylemler şöyle oldu: 30 Mart 1987 günü Eminönü'nden saat 18'de kalkan Kadıköy Vapuruna bombalı teyp yerleştirildi. 30 dakika süren teyp yayımında Kızıldere'nin önemi üzerinde duruldu, devrim şehitlerinin unutulmayacağı vurgulandı ve günümüz Türkiye'sindeki siyasi durum ve gerekçeler dile getirildi. Devrimci Yol Taraftarları olarak yapılan teyp konuşması halkı bas-kılara karşı direnmeye çağırın sözler ve sloganlarla sona erdi.

31 Mart 1987 günü Kadıköy'deki Atatürk Üniversitesi'nin kar-sısına saat 20.30'da bombalı pankart asıldı. Pankartta şunlar yazı-lydı: " Kızıldere'yi unutmadık. Devrim Şehitleri ölümsüzdür. Devrimci Yol Taraftarları". Pankartın asıldığı sırada Göztepe yönüne gi-den yol kesilerek yol üzerine mo-lotof kokteyli bırakıldı, yol uzun bir süre trafiğe kapalı kaldı.

1-5 Nisan tarihleri arasında Kadıköy, Söğütöçesme, Bostancı, Maltepe ve Kartal bölgelerine Devrimci Yol Taraftarları imzasıyla geniş bir afişleme yapıldı.

Ayrıca aynı günlerde İstanbul'un bazı semtlerinde Devrimci Sol ve Partizan Taraftarlarının Kızıldere ile ilgili bildiri dağıttığı öğrenildi.

Onları anmak demek;

Türk ve Kürt halklarının kurtuluşu için; Revizyonist ve dökelerin iddia ettiği gibi durup beklemek, gelişmelere kayıtsız kalmak değil, bu günün ihtiyaçlarına denk düşen politikalar üretmek ve bunlar ışığında mücadele etmek demektir.

Bu uğurda;

Bütün devrimcileri, sınıflar mücadelesi içinde oluşturmamız yeni ve kalıcı örgütlenme çabalarına katılmaya çağırıyoruz!

Bir Gurup Devrimci Yol Taraftarı

FAŞİZME KARŞI OMUZ OMUZA !

ULAŞLARI MÜCADELEMİZDE YAŞATACAĞIZ !

KARHOLSUN FAŞİZM-YAŞASIN MÜCADELEMİZ !

MÜCADELEMİZ ZAFERE KADAR SÜRECEK !

HOLLANDA ÇAPINDA BÖLGE SEÇİMLERİ

Hollanda'da hükümet ve belediye gibi yürütme organlarının yanı sıra, bir de bölge yürütme kurumu olan "provinciale Staten" adı altında bölge seçimleri yapılmaktadır.

18 yaşına girmiş her Hollanda vatandaş seçme, 21 yaşına girmiş her vatandaş ise seçilme hakkına sahiptir. Geçtiğimiz 18 Mart 1987 tarihinde bahsi geçen bölge seçimleri gerçekleşti. Seçmenlerin %66'sının oy kullandığı resmi kuruluşlara açıklandı. Hollanda çapında seçimlere 11 ilde toplam 15 politik parti katıldı. İlk yedi sırada yer alan partilerin isim ve ülke çapında almış oldukları oy oranları şöyle:

	%	Toplam Sandalye Sayısı
CDA - Hristiyan Demokrat Partisi	33	254
PvdA - Emek Partisi	33	262
VVD - Özgürlük ve Demokrasi İçin Halk Partisi	15.5	112
D 66 - Demokratlar 66	6.7	45
PPR - Radikaller Politik Partisi	1.2	10
CPN - Hollanda Komünist Partisi	0.6	4
PSP - Pasifist Sosyalist Partisi	0.5	3

KISACA BÖLGE YÜRÜTME KURUMUNUN YAPISI VE GÖREVLERİ

Ülke çapında sayıları 12'yi bulan bölge kurumlarının başkanları Kraliçe ve Bakanlar Kurulu tarafından atanmaktadır. Bölge meclisi üyeleri ise her 4 yılda bir yeniden seçilmektedir. Meclis üyelerinin sayısı bölge nüfus yoğunluğuna bağlıdır. Bu rakam bu yıl ülke çapında 748'e ulaştı.

Bölge Yürütme Kurumu trafik ve nakliyat, çevre, enerji, turizm, yaban-

cıl sorunu, doğa, tarım, refah-toplumsal hizmet, sanat ve kültür, eğitim ve yetiştirme, sağlık, konut vs. sorunlarla ilgilenebilir. Bunun yanı sıra bölge sınırları içerisinde faaliyet gösteren tüm kurumlar üzerinde, hükümetten almış olduğu yetki dahilinde denetleme görevini yerine getirmektedir. Toplumsal faaliyetliliği giren bu hizmetlerin yanı sıra, bir de önemli ve politik bir fonksiyona sahiptir. Şöyle ki, bölge meclisi üyeleri, Eerste Kamer -Birinci Oda- (Senato) üyelerini seçerler. Senato parlamentonun almış olduğu kararları onaylama veya reddetme hakkına sahiptir.

	%	Toplam Sandalye Sayısı
CDA - Hristiyan Demokrat Partisi	33	254
PvdA - Emek Partisi	33	262
VVD - Özgürlük ve Demokrasi İçin Halk Partisi	15.5	112
D 66 - Demokratlar 66	6.7	45
PPR - Radikaller Politik Partisi	1.2	10
CPN - Hollanda Komünist Partisi	0.6	4
PSP - Pasifist Sosyalist Partisi	0.5	3

YABANCILAR UNUTULDU MU?

Bilindiği gibi 19 Mart 1986 tarihinde Hollanda çapında yapılan belediye seçimlerine yabancılar da seçme ve seçilme hakkını kullanarak katıldılar.

Bir gerçeği itiraf etmekte yarar var. Özellikle Avrupa çapında yabancılar açısından parmak ile gösterilen bu hak, ne yabancı işçilerin ve örgütlerinin mücadelesi sonucu ne de Sosyal Demokrat veya sol görüşümü

Hollandalı politik partilerin çabası sonucu elde edilmiştir. Şüphesiz bu saydıklarımızın katkısı olmuştur. Ancak, bundan yıllar önce, yabancıların seçme ve seçilme hakkı ile ilgili Hollanda parlamentosuna ilk önergeyi veren sağ liberal parti VVD (Özgürlük ve Demokrasi İçin Halk Partisi) idi. 19 Mart 1986 tarihinde yapılan belediye seçimlerinde, yabancıların oyunun %85'ini sosyal demokrat çizgide olan PvdA (Emek Partisi) partisine gittiği gerçeğini göz önünde bulundurursak VVD pişmanlık duymuş olacak.

Belediye meclisine seçilen yabancıların milliyetlere göre sayıları şöyle oldu:

Milliyeti:	Toplam meclis üyesi
Surinam'lı	16
Türkiye'li	15
Fas'lı	4
İspanyol	2
Güney Molok'lu	1
Portekizli	1
İtalyan	1
Yugoslav	1
Kolombiya'lı	1

Yabancılar tanınmış olan seçme ve seçilme hakkının belediye seçimleri ile sınırlı kalmayıp, bu hakkın bölge ve parlamentoda seçimlerinde de tanınması sorununa Hollandalı politik çevrelerin ciddi girişimlerinin olacağını belirttiklerini olduğunu söyleyememiz güç olacak. Hükümette sağ koalisyonun varlığını göz önünde bulundurursak, bunun tam tersinin aksedeceğini söyleyebiliriz. Bu doğrultuda yabancı örgütlerin ciddi uğraşlarının olduğunu söyleyememiz de a-bartmalık olacak.

Böylesi önemli ve politik hakkın Hollandalı çevrelerce bizlere verilmesini oturup beklemekle değil, bu hakkın elde edilmesini için yoğun çaba içerisinde girmek bizlerin önemli görevlerin bir parçasını oluşturmaktadır.

Hollanda Devrimci İşçi

İSVİÇRE İLTİCA OYLAMASI

İsviçre'deki son gelişmeleri kısaca özetlemeye çalışacağız.

Avrupa'da son yıllarda yabancılar karşı sürdürülen yıldırma politikaları kendini her yerde ve her yönüyle hissettiriyor. Yine Avrupa'da son iki yılda gündemde olan ve gündemin de ilk sıralarında yer alan iltica ve iltica yasaları, diğer yönüyle yabancılar karşı alınan yasal önlemler son şekillerini alma yönünde ilerliyorlar. Hordamlar, ikinci sınıf insan muameleleri ve anti-demokratik uygulamalar yasallaştırılarak meşrulaştırılıyor. Avrupa'da demokratik hak ve özgürlükler birer birer ortadan kaldırılıyor. Demokrasinin beşiği iddiasında olan Avrupa ülkelerinden, yabancılar karşı uygulamaların da ne kadar demokrasiyi yanlış ve nasıl bir demokrasileri oldukları görülmektedir.

Evet, Avrupa'nın nütür bir ülkesi iddiasında olan İsviçre de diğer Avrupa ülkelerinden geri kalmadan, ilticacılara karşı anti-demokratik yasaları referandumla sundular. 4-5 Nisan'da oylama sunulan yasanın bazı maddeleri şunlardır:

Madde 9, 9a: Aşırı iltica başvuruları olursa Parlamento olağanüstü hal ilan edip, tüm gelen iltica müracaatlarını redd edip, kapılarını kapatabilir.

Madde 13, 14, 14a: Belirli iltica kabul eden sınır kapılarında (Bunlar şunlardır: Basel, Buch, Genf, Zürich-Kloten olması söz konusu) müracaat isteklerinde bulunacaklar; (ön sınavı tabii tutulacak) eğer bu sınır kapılarında geçilirse ilticaya müracaat edebilecekler. Bu kapılardan geçmez ve ülkeye gizli girerlerse iltica yapamayacaklar.

Madde 14: Mültecilerin iltica istekleri redd edilmesinde ülkeyi terk etme süresi olan 30 gün içinde, polis, mültecinin saklanabilir tehlikesinden dolayı mülteciyi bu 30 gün içinde tutuklayabilir. Polisin gözetim süresi 48 saatir. Ama bu süreyi hakimden karar alarak uzatılabilir.

Madde 20: Mülteciler başvurdukları kantonlardan daha değişik kantonlara gönderilebilirler. Şimdiki kadar yürürlükte olan 6 aylık çalışma yasağının süresi kısaltılarak 3 aya indirilmiştir.

Oylama katılım ve sonuçları şöyle: Referanduma katılım oranı %41.7 civarında olup bu oranın %67'si gerici yasaya evet oyu vermiştir. %33'ü ise red oyu vermiştir.

YENİ SÜRGÜNLER VE SON İRAK KÜRDİSTANI'NIN BOMBALANMASINI PROTESTO EDEN ÇEŞİTLİ EYLEMLİKLER YAPILDI

T.C. Konsoloslugu önünde çeşitli sol gruplarla birlikte bir gösteri düzenlendi. Kürdistan'daki bombalama ve zorunlu göç içeriğini anlatan bildiriler dağıtıldı. T.C.'nin yaptıkları teşhir edilmeye çalışıldı.

Yine son yıllarda Türkiye'ye silah satışlarını hızlandıran İsviçre ve İsviçre'nin silah tedariklerinden biri olan Örlikon-Bürle önünde bir gösteri yapıldı. Gösteriye çeşitli anti-faşist kesim katıldı. Ayrıca Irak Kürdistanı'nın bombalanması ve yeni sürgünlerle ilgili bildiriler dağıtılıp, basına açıklamalar yapıldı.

12 MART KIZILDERE YILDÖNÜMÜ NEDENİYLE İSVİÇRE'NİN ZÜRİH-BASEL-GENF, FRİBOURG KENTLERİNDE SEMİNERLER DÜZENLENDİ

Seminerlerin konuları şunlardır: 1-30 Mart Kızılder'e'yi anma ve THKP-C'nin devrimci mücadelesinin bize öğrettiği mesajları üzerine duruldu.

2-Devrimci Yol saflarındaki tartışmalar ve Devrimci İşçi'nin iki yıllık süreci anlatıldı.

3-Avrupa'daki yabancıların demokratik mücadelelerini ve demokratik örgütlenmelerini nasıl yaratmadılar? Bu konuda görüşlerimiz anlatıldı. Seminerlere kendi arkadaşlarımızın yanı sıra diğer sol gruplardan da katılanlar oldu. Katılan diğer sol gruplar da görüşlerini açıkladılar.

İsviçre Devrimci İşçi

FRANSA: Dreux'da Dayanışma Gecesi

TÜRK VE KÜRT İŞÇİLERİNİN TÜRKİYE'DEKİ POLİTİK TUTUKLULARLA DAYANIŞMA GECESİ

Dreux Devrimci İşçi birimi olarak, örgütlü olduğumuz Dreux ve çevresinde Türkiye'li İşçiler Birleşme ve Dayanışma Derneği bünyesinde diğer siyasetlerden (HK,DHB) demokratik kişilerin ortak desteğini alarak Türkiye halkları, Türk ve Kürdistanlı politik tutuklularla dayanışma gecesi gerçekleştirildi.

Birimimizde ilk defa gerçekleştirilen böyle bir geceye bütün ekisk ve olumsuzluklarına rağmen, tama-

men çabamızın bir ürünü olması itibarıyla geceye katılımın güçlüğü, (700 kişi) coşkusu, bıraktığı siyasi sonuç ve birikimleri açısından olumlu denilebilir.

Gecenin anlamı, önemi ve kapsadığı hedefler üzerinde doğru tesbitleri kolektif çabalarımız; Ev ziyaretleri (sadece gece konusuyla sınırlı kalmayan), Fransızca-Türkçe bildiriler dağıtımı, yaygın afişleme, diğer yerli yabancı kuruluş ve kişilerle ilişkiler, teknik hazırlıklar vs. bizim, ancak beraber olursak kolektif birtakım işleri yapabileceğimizi gösterdi.

Metz, Saint Dizier, Strasburg, Saulniers, Paris ve diğer Devrimci İşçi birimlerinden mesajların okunduğu ge-

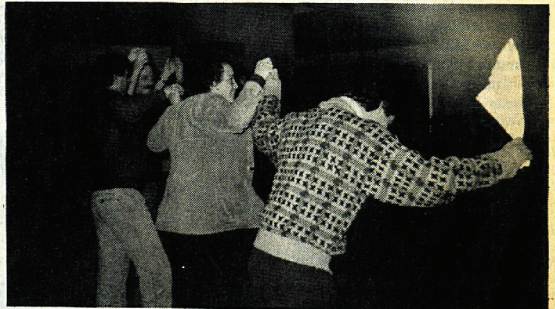
cemizde, halk ozanları; Emekçi, Ali Asker ve Mehmet Erdoğan'ın direniş türkülleri coşkuyla karşılandı. Bunu halkımızın özgün kültüründen güzel figürlerle folklorümüz seçkin örneklerle tamamladı. Daha sonra Şili Halk oyunları ekibi direniş türkülleriyle geceye renk kattı.

Sonuç olarak yörenizdeki Türkiye'li Devrimcilerin böyle bir geceye oldukça susamış olduklarında bir gerçektir.

Nice Devrimci geceler ve örgütlenmelere başarı dileklerimizle,

Devrimci Selamlar
Dreux Devrimci İşçi

İrkçılığa karşı gece

Biz, Devrimci İşçi taraftarları MRAP,ASTİ, SOS, Racisme, Portekizler ve Arap kökenlilerin katıldığı İrkçılığa Karşı Halkın Dostluk gecesi coşkuyla yapıldı, 4 Nisan günü yapılan gecede Müzik gururları, Folklor ve konuşmalarla halkların dostluğu pekiştirilmeye çalışıldı.

Gece başlamadan evvel bir toplantı yapılarak yeni yabancılar yasası üzerine bilgilendirme yapıldı.

Bu toplantıya belediye başkanı, Sosyalist bölge sorumlusu da katıldılar ve yaptıkları konuşmada yeni yasayı protesto ettiklerini, ırkçılığa karşı mücadelenin gerekli olduğunu, bu tür gecelerin coşkuyla desteklediklerini belirttiler.

Geceye 400 kişi katıldı. Geç saatlere kadar süren gece herkesin birlikte halay çekmesiyle son buldu.

Lons Saunier Devrimci İşçi

PARİS YENİDEN HAREKETLENDİ

Fransız sağcı hükümeti iktidarda olduğu günden bu yana geliştirmeye çalıştığı politikalarının bir çoğu tüm Fransa çapında büyük gösterilerle protesto edildi. Daha evvel öğrenci hareketi, ardından grevler şimdi ise yeni yabancılar yasası ve sosyal sigorta ödemelerindeki yeni düzenlemeler kitlelerin yeniden sokağa dökmelerine neden oldu.

Yeni yabancılar yasası ya da reformu daha çok ikinci kuşağı ilgilendiriyor, Fransada doğan göçmen çocuklarının Fransız vatandaşlığına geçebilmesinin önüne bir süri zorluk çıkaran yeni yasa en fazla Arap kökenliler için problem teşkil ediyor. Bu yasayı Paris'te protesto eden 200 kuruluş, binlerce kişiyle yürüyerek protesto etti ve yasanın mimarı tarafından şimdilik

bu yasanın geri çekildiği açıklandı. Bir hafta sonra ise bu defa CGT'nin çağrısı üzerine yüz binlerce insan Paris sokaklarını yeniden doldurdu. Bu yasa ise daha çok hastaları ilgilendiriyor, çünkü ilaç, doktor paralarından kesintiler gündeme geliyor. İş kazası geçirmiş olanların uzun bir süre çalışamaz halde olmasına rağmen paraları kesilmiş. Bu konudaki tartışmalar halen sürüyor.

HANNOVER

İrkçılığa Karşı
Halklar Şenliği

Hannover'de 25 Nisan 1987 günü "İrkçılığa Karşı Halklar Şenliği" yapıldı. Hannover Devrimci İşçi tarafından düzenlenen şenlik iki bölümden oluşmuştu. Saat 15'te başlayan ilk bölümde iki ayrı konuda panel yer almaktaydı. Paneller, serbest dolaşım hakkı ile Türkiye'de İşçi Sınıfı'nın Durumu üzerineydi. 18.30'da tamamlanan panellerden sonra şenliğin kültürel ve eğlence bölümü başladı. Alman Müzik Grubu'nun, Şili Müzik ve folklor grubunun, Fuat Saka'nın, Kürt Ozan Civan'ın ve Devrimci İşçi Hamburg folklor ekibinin katıldığı gece saat 23'e kadar devam etti.

SERBEST
DOLAŞIM
PANELİ

Türkiyelilerin Avrupa Topluluğu ülkelerinde serbest dolaşım hakkının tartışıldığı ilk panelde, işkence ve Takibe Uğrayanları Destekleme Derneği, Alman ve Yabancılar İçin Eşit Haklar Komitesi, Grüne, DGB Yabancılar Komisyonu, Devrimci İşçi temsilcileri ile iki Alman avukat konuşmacı olarak katıldılar. Panelde ilk sözü alan Devrimci İşçi temsilcisi şunları söyledi:

"Serbest dolaşım hakkının kullanılması Alman ve T.C yetkilileri tarafından fiilen engellenmektedir. Federal Alman devletini yönetenler, Türkiyelilerin bu hakkı kullanmasına ilk engel çıkarırlar. T.C. devletini yönetenler ise serbest dolaşım hakkını birkaç milyon mark karşılığı satmayı planlayarak Avrupa Topluluğu üyesiyle pazarlığa oturdular. Böylece bu hakkın kullanılması fiilen engellendi. Tamamen emekçilerin aleyhine olan bu gelişme karşısında alınan tavırlar bütünlük taşımadığı için ve protestolar yetersiz kaldığı için konu tüm emekçilere ve ilerici-devrimci güçlere mal edilemedi."

İkinci konuşmacı olarak söz alan bayan avukat Gabi, Türkiye-AET ilişkilerinin tarihçesini anlattıktan ve bu sorunun siyasi ve hukuki olmak üzere iki yanının bulunduğunu belirttikten sonra şunları söyledi:

"Bizler serbest dolaşım hakkından yararlanmak için AET üyesi olmayan ülkelerin insanlarıyla birlikte yetkililere yüzlerce dilekçe verdik. Dilekçeye verilen cevap oldukça kısa ve netti: Cevap aynen şöyledi: '1986 yılından bu yana hiç bir şey değişmemiştir.' Bunun anlamını sordüğümüzda İçişleri Bakanlığı'ndan şu yanıtı aldık: 'AET temsilcilerinden oluşturulan komisyon bu anlaşmayı onay vermemiştir.' Serbest dolaşım hakkıyla ilgili Özal hükümetiyle AET arasında şöyle bir tartışma var. Özal bu anlaşmayı 3 milyar marka satmak istiyor, bunun 1 milyarını Almanya karşılamaya hazır, fakat 2 milyarını ödemeye henüz kimse yanaşmıyor. Bu nedenle Özal, anlaşmayı iptal etmiyor. Bu konuda bizim önerimiz şudur: 1987 içerisinde Türkiyeli emekçiler kendi hakları ile ilgili dilekçeleri vermediler, aksi halde çok geç kalınmış olacaktır."

Üçüncü konuşmacı Grüne (Yeşiller) temsilcisi Peter Gehrken şunları söyledi:

"Kohl hükümetine yakın araştırma kurumları 2000 veya 2030 yılında

Almanya dışından yeniden işgücü getirilmesi ihtiyacından söz ediyorlar. Bu duruma uygun plan yapılmasını öneriyorlar. Fakat bu planların büyük bir işgücüne yol açmayacak şekilde yapılmasını öneriyorlar. Bilindiği gibi işçi göçünde buraya 4.5 milyon insan gelmiş ve çeşitli problemlere sebep olmuştur. Şu anda Alman sermayesinin sorunu, güneşten getireceği ucuz işçileri birikim sürecinde nasıl kullanacağıdır."

Daha sonra söz alan IG Metal Yabancılar Komisyonu'ndan Türkiyeli bir arkadaş, Türkiyelilerin Almanya'ya gelişleri ile ilgili açıklamalarda bulundu. Türkiyelilerin burada hala misafir işçi olarak gördüklerini söyleyen IG Metal temsilcisi, bu iddianın doğru olmadığını, Türkiyelilerin Almanya'da sendikalarla girdiklerini, yabancılar meclisinden yer aldıklarını, partilerde çalışabildiklerini, toplumsal yaşamda aktif görev aldıklarını vurguladı. Serbest dolaşım hakkının Özal tarafından silah temini ve silahlanma için harcanacak paranın karşılığı olarak pazarlık konusu yapıldığını belirten temsilci, bundan sonraki görevlerinin oturma hakkı, eşit haklar, eşit iş yeri dağıtımı konusunda kamuoyunu harekete geçirmek olduğunu açıkladı.

Hannover'de oluşturulan ve içinde bizlerin yanı sıra Yunanlı, İspanyol, Eriteli ve Alman güçlerin yer aldığı "Eşit Haklar Komitesi" adına konu-

ya almadıklarına değindi. DGB'nin yabancılar politikasını değiştirmesini öneren K. Herzog, Yeşillerin de bu soruna gereken önemi vermediklerini söyledi. Yeşiller'in bir fraksiyonu'nun, "ne Alman milli pazarının kapıları açılmalıdır, ne de serbest dolaşım hakkı verilmelidir." dediğini hatırlatan konuşmacı sözlerini şöyle tamamladı:

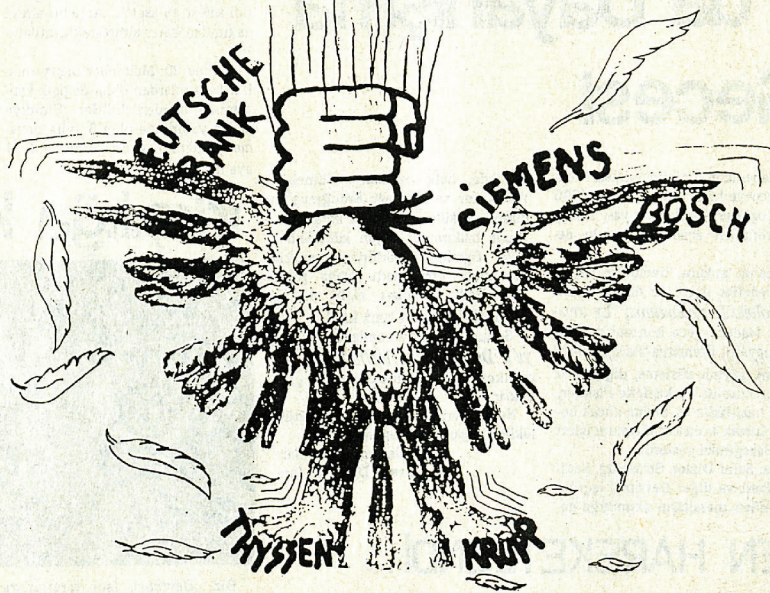
"Yeşiller kendine gelmeli ve bu mantık değişmelidir. Avukat Gabi'nin dilekçe önerisine gelince, bu eylem biçimini gücümüzü sınırlamak olarak görüyorum, eylem biçimi politikleştirilmeli ve kapsamı değiştirilmelidir."

Panelde son sözü, işkence ve Takibe Uğrayanları Destekleme Derneği temsilcisi Avukat Ulrike Vollmar aldı. Vollmar şöyle dedi:

"Serbest dolaşım hakkımız, fakat bu yetmiyor, eylem gerekiyor. Bu sorun Türkler, Kürtler kadar Almanları da ilgilendiriyor. Yeşilleri bir konuda uyarmak istiyorum. Serbest dolaşım ile ilgili broşür çıkarmak yetmez, pratik olarak faaliyete geçmek gerekiyor."

TÜRKİYE'DE
İŞÇİ HAKLARI
PANELİ

VÖLKER GEGEN RASSISMUS

İrkçılığa Karşı Halklar Şenliği

şan K. Herzog, "her insan Almanya'ya özgürce girip çalışabilmeli ve Almanlarla eşit haklara sahip olmalıdır" diye başladığı konuşmasında serbest dolaşım hakkının engellenmesinin F. Alman emperyalizminin çıkarına olduğunu, DGB gibi bazı örgütlerin bu hakkın kullanılması konusunu ciddi-

Devrimci Maden-İş, TÖB-DER ve IG metal sendikalarından birer temsilcinin katıldığı bu panelin konusu Türkiye işçi sınıfına ve emekçiler kesimine karşı 12 Eylül sonrası uygulanan baskı politikaları ve bu politikalara karşı son dönemde işçilerin geliştirdiği eylemlerdi.

Almanca ve Türkçe olarak yapılan panelde ilk sözü alan DISK-Devrimci Maden İş Genel Başkanı Müslüm Şahin Türkiye işçi sınıfı mücadelesinin 1870'ler kadar uzanan tarihçesini özetleyerek DISK'in bu mücadele tarihinde dönüm noktasını teşkil ettiğini vurguladı. DISK'e karşı uygulanan

İNGİLTERE

BASIN İŞÇİLERİNİN
YANINDAYDIK

Devrimci Yol taraftarları 12 Eylül'den beri ilk kez Londra'da Devrimci Yol pankartı altında yürüdüler...

Bir yılı aşkın bir süredir basın tekelci Murdoch'a karşı süren grevin birinci yıldönümünde, dayanışma ve protesto amacıyla yapılan gösteri coşkuyla geçti.

Türkiyeli siyasetlerin yanı sıra Devrimci Yol taraftarları devrimciler de Devrimci Yol pankartı altında protesto yürüyüşünde yer aldılar. 12 Eylül'den bu yana Londra'da ilk kez pankart açan Devrimci Yol taraftarları devrimciler, İngilizce ve Türkçe hazırladıkları bildirilerde İngiliz basın işçilerine dayanışmalarını ilettiler. Bildirilerinde DISK'in kapatılması ve yöneticilerinin mahkum edilmesine ilişkin bilgilerin yanı sıra, toplam cezaları 10 binlerce yıla ulaşan devrimci/ilerici ya da gazete Yazı İşleri Müdürleri'nin varlığı vurgulanarak Türkiyeli basın emekçileri üzerindeki resmi sansür ile gazete iş verenerince uygulanan oto sansürden söz edildi. Bir çok İngiliz sosyalisti bildirideki bilgiler hakkında ayrıntılı bilgi almak için Devrimci Yol taraftarlarıyla ilişki kurmak istediklerini belirttiler.

kapatma ve terör politikasını eleştiren Dev. Maden-İş sendikası başkanı, "Türkiye'de işçi hakları işçi sınıfının mücadelesi olmadan elde edilemez." şeklindeki düşünceleri eleştirerek bunun doğru olmadığını açıkladı. Çeşitli siyasetlerin işçilere sendikal birlik yeri olarak Türk-İş'i göstermelerini de eleştiren Müslüm Şahin, bugün DISK geleniği üzerine yükselen bir sendikal harekete ihtiyaç olduğunu ve bunun Türkiye'de başarılması gerektiğini vurguladı.

İkinci sözü alan IG Metal'dan bir arkadaş, burada bulunan yabancı işçilerin sendikalaşma sorunlarını anlattı. Konuşmacı, Türkiye'deki işçi eylemleriyle çeşitli kurumların ve yabancı işçilerin dayanışmalarının sağlanması gerektiğini vurguladı.

Panelde son sözü TÖB-DER'den Enver Karagöz aldı. Karagöz, işçi sınıfının 12 Eylül sonrası dönemde yaşam düzeyinde hızlı bir düşüş kaydettiğini örnekleriyle anlattı. İşçi haklarının faşist rejim altında baskı yasalarıyla nasıl ortadan kaldırıldığını örnekledi. İşçilerin grevleriyle gençliğin son eylemleri arasında bağ kuran Enver Karagöz, 12 Eylül rejiminin amaçladığı istikbara ulaşamadığını, son işçi ve gençlik eylemlerinin umut verici olduğunu belirtti.

BARIŞ İÇİNDE Mİ? BARIŞ İÇİN Mİ?

Bu yıl Ostern Barış yürüyüşüne 1500 civarında bir kitle katıldı. Diğer Türkiye'li sol güçlerle ortaklaşa katıldığımız bu yürüyüşte Türkiye'liler olarak yerimizi aldık. Bizim açımızdan geçen seneler oranla daha güçlü bir katılım ve çalışmayı hayata geçirdik.

Genel olarak Almanya'da bu tür girişimlerin pasifist reformist uzlaşmacı eğilimlerin inisiyatifinde olması bizi bu tür alanlarda olmamak gerektiği gibi bir önyargıya götürüyor. Halbuki bizler bu tür

dışımızda gelişen eylemliliklere katılmak ve doğru anlayışların kamuoyu oluşturmalarını sağlamalıyız.

Var olan pasifist uzlaşmacı anlayışlar, barışı sadece nükleer silahlar olayıyla sınırlayan bunlar şu anda kullanılmadığı için içinde bulunduğumuz durumu "barış" diye niteleyen bunun için görevin içinde bulunduğumuz "barışı" korumak olduğunu söyleyen ve savaşı ise ABD -Sovyetler arasında bir sıcak savaş olarak gören, çözümünü ise iki devlet arasındaki görüşmelerde

gören düşüncelerdir. Bu anlayışlar dolayısıyla her türden silaha ve şiddete karşı olma savaş ve barış kavramlarını sınırlar üstü açıklama gaffetine düşüyorlar. Açıkça hakim güç olan Emeryalizmle onun hakimiyeti altında anlaşılarak yaşamayı temel hedef olarak seçen bu anlayışlar hayal olan önerileriyle ezilen halkları ve emekçileri ebedi bir emperyalist hakimiyete mahkum etmeye çalışıyorlar.

Ekonomisi askerileştirilmiş olan Emperyalizm savaşlardan ve savaş araçlarından kârlarına kâr katarak yaşıyor. Savaş araçlarını ortadan kaldırarak emperyalizm ortadan kaldıracığı değil emperyalizmin bir sistem olarak ortadan kalkması sonucu tehlikeli savaş araçlarının artık tehlikeli olmayacağı ancak düşümlenir.

Savaşın tek nedeni ve sorumlusu olan Emperyalizm ortadan kalkmadığı sürece barıştan söz etmek mümkün değildir.

Ancak Barış için mücadeleden söz edilebilir.

Kitlelerin barış istemlerini hiçbir zaman gerçekleştirme şansı bu tür yöntemlerle olmayacak olan Reagan-Gorbaçov görüşmelerine bağlayarak hayali barış ortamı yaratıp bu hayali barış ortamı tesbiti ile sınıf mücadelesi perspektiflerini küllen, arka plana iten ve hatta Ülkemizin NATO'dan çıkarması gerektiğini savunacak kadar uzlaşmacı demeciler veren anlayışlar Barış içinde bir dünya değil Emperyalizmin egemenliği ve sınırları içinde bir modern kölelik dünyasına sebep olabilirler.

Barışı ancak; Dünya emekçilerinin ezilen halkların, emperyalizm ve her türden gericiğe karşı savaşın sonucu insanca bir düzen hedefine erişildiği zaman elde edileceğini savunan Devrimci anlayışların mücadelesi getirecektir.

Bremerhaven'den bir arkadaş

BİRLİKTE...

Ortak olmak istemisin
Sevinçime...
Birlikte gülmek,
Birlikte eğlenmek,
Birlikte kahkalar atmak için...

Ortak olmak istemisin
Acılarima...
Birlikte ağlamak,
Birlikte üzmek,
Birlikte eforlanmak için...

Ortak olmak istemisin
Dostluğuma...
Birlikte gezmek,
Birlikte derleşmek,
Birlikte dolaşmak için...

Ortak olmak istemisin
Anılarıma...
Birlikte anlatmak,
Birlikte düşünmek,
Birlikte düş kurmak için...

Ve
Ortak olmak istemisin
Mücadelem...
Birlikte uğraşmak,
Birlikte düşüşmek,
Ve... Birlikte kazanmak için...

Fransa-Pontarlien'den bir sempatan

Başta 7. Sayfada

TKP ADINI KTP OLARAK DEĞİŞTİRMELİDİR!

Kıyasıca T.K.P. kurulduğu 1920 yılının Türkiye'sine geri dönersek bugünkü Türkiye'yi yorumlamakta ve Türkiye Toplumsal sürecinin önündeki adının burjuva demokrasisi olduğunu söylemekte; burjuva demokrasisini ise, Milli Sanayiciler başta olmak üzere tüm ulusal güçlerin birlikte yönetiminde olacağı bir iktidar aracılığıyla kurmayı tasarlamaktadır. "Türkiye'nin toprak bütünlüğü korunmalıdır" diyen T.K.P., emekçilere kurtuluş yolu olarak burjuva demokrasisini önermektedir.

İç pazar esasına göre gelişen bir kapitalist ilişkiler sistemine tekabül etmektedir. T.K.P., bu yönüyle, Siyasal yelpazede eskiden CHP'nin tuttuğu, şimdi ise SHP ve DSP'nin tutmaya çalıştığı yeri doldurmaya çalışmaktadır. Ekonomik ve siyasal çıkarları CHP'nin siyasal yelpazedeki yerinde ifadesini bulan güçlerin temsiline soyunmuştur T.K.P. Hem de CHP geleneğini devam ettirmek isteyen partilerden daha kararlı ve daha tutarlı bir şekilde...

*T.K.P., şimdiye kadar sosyal demokrat akımların solundaki yelpazede yer alan bir parti olarak tanımlı. Sosyal Demokrasi'nin solundaki yelpazede görünenler, genellikle marksizm çerçevesinde tanımlandıkları için T.K.P.'ye de çoğu zaman "revizyonist" nitelemesi yapıldı. Revizyonizmin, Marksizm'den bir sapma olduğu için ne de olsa revizyonist, güçlerin Marksizm'le buluşukluğunu vurgı söz konusuydu. T.K.P., Marksizmle O'nun revizyonist ve bürokratik yorumu düzlemindeki buluşukluğunu ve bağını koparmış olduğu için şimdi bir bakımdan sosyal-demokrat yelpazeye uygun düşen bir nitelik kazanmıştır. T.K.P.'ye revizyonist demek hem lükstür, hem de yanlışdır...

Bu tezler üzerine şimdilik bir öneride bulunmak yeterlidir.

T.K.P. adını ya, "Kemalist Türkiye Partisi", ya da "Türkiye Kemalist Partisi" olarak değiştirmelidir. Bu parti komünist sınıfa eskiden de layık değildi, şimdi ise hiç layık değildir. Böylece bir yükten ve bir kamburdan kurtulmuş olur. T.K.P., kendi gerçek kimliğiyle tam uyumlu bir isim aldıktan sonra da, şimdiye kadar yaptığı gibi sadece 23 Nisan Bayramı'nı kutlamakla yetinmemeli; 19 Mayıs'ın, 29 Ekim'in, 27 Mayıs'ın yıldönümlerini de "yığınsal" bir şekilde kutlamak, Harf 'Devriminin', Hilafetin kaldırılışının, Şapka 'Devriminin', İstiklal Marşı'nın kabul edilmişin yıldönümlerini de bayram ettirmeli ve ayrıca yerli mallarını koruma faaliyetleri düzenlemelidir...

Eğer T.K.P., bunları yapmazsa, kendi programına ve kimliğine uygun hareket etmemiş olur; ayrıca "Ulusal Sanayicilerin", "Milli güçlerin" iç pazar kuvvetlerinin temsili ve birleştirilmesi alanında DYP, SHP, RP ile (ve tabii Aydınlik-çılar ve sol liberallerle) rekabet olanaklarını da yitirmiş olur.

T.K.P., vakit geçirmeden adını, ideolojik-siyasal kimliğine uygun düşecek şekilde değiştirmelidir.

AVUSTRALYA'DA TÜRKİYELİ KADINLAR

Türkiye'den binlerce kilometre uzaklıkta olan Avustralya'da Türkiye'li kadınlar göçmen olmaktan, işçi olmaktan ve kadın olmaktan kaynaklanan sorunlarla karşılaşıyorlar ve ikinci hatta üçüncü sınıf durumundadırlar. Dil sorunu, gurbetlik sorunu, çevre sorunu, aile sorunu ve diğer nedenler kadınlarımızın psikolojik sorunlarını içine atmış, çoğu birer ruh hastası olmuştur. Yapılan istatistikler bizi şaşırtacak sayıda Türkiye'li kadının Avustralya'da akıl

işi bilemez ve kadın sorunları etrafında toparlayıp örgütlemez! Bu işi sadece erkekler bilir ve kadınları onlar kurtarır!

Şu veya bu şekilde ayrı bir kadın örgütlenmesinin bilicine varan en yakınımızdaki kadınlar ve yığın örgütlerinin içindeki kadınlarla bu işin nüvesini attık. İlk defa 15 Haziran 1986'da yapılan toplantıyla dernekleşme sürecinde olan Sydney Türkiye'li Kadınlar Birliği'ni (STKB) oluşturduk. Sydney Türkiye'li Ka-

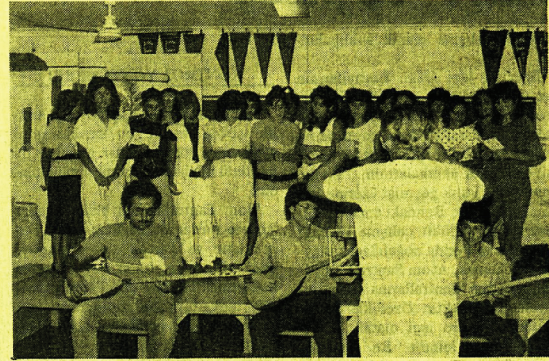
çözüm yolları aramak için var olduk. Amaçlarımızı Avustralya'ya ve Türkiye'ye yönelik olarak iki ana hatta ayırdık. Avustralya'ya yönelik çalışmalarımızda yapabildiklerimizi ve yapamadıklarımızı şöyle sıralayabiliriz.

- Kadınların sağlık sorunu. (Psikolojik, sosyal)
- Aile sorunu
- Gençler ve Kuşaklar sorunu
- Bunlar şimdiye kadar işliyebildiğimiz konular. Önümüzdeki günlerde gerçekleştirmeyi düşündüğümüz konular ise şunlardır:
- Göçmenlik olgusu
- İşsizlik sorunu ve iş tazminatı
- Çocuk eğitimi
- Kitle eğitimi

Türkiye'ye yönelik çalışmalarımızda Türkiye Halklarıyla dayanışma içinde olmak, faşizmin iç yüzünü Avustralya kamuoyunda teşhir etmektir.

Sydney Türkiye'li Kadınlar Birliği (STKB) kuruluşundan bu yana ilk defa : 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü, Dünya Emekçi Kadınların Destekleme Gecesi'ni adıyla kutladı. Gecemiz, katılan kitlelerin büyük beğenisini kazandı. Gecemizde kadının köleşmesinden günümüze kadar olan gelişmeleri, Türkiye'li kadınların konumu sıyaltlarıyla beraber sunuldu. Kuruluş aşamasında olan Anadolu Kültür ve Sanat Enstitüsünün (AKSE) gecemizi desteklemek amacıyla, çeşitli müzik ve halk türkülerini yaptığı program, gecemize ayrı bir güçlük kattı. "Kadınlarımızın Avustralya'daki sorunları" üzerine yapılan sahnede açık oturum büyük ilgi topladı ve gecemiz "Geleneksel Kına Gecesi Sahneleri" ile son buldu.

Devrimci Selamlar
Sydney Türkiye'li Kadınlar Birliği

hastahanesinde olduğunu gösteriyor.

Bu sorunlar sistemin varolan kırılganlığına daha da katmerleşiyor v.s. Bütün bunlar varken Türkiye'li toplum ne yapıyor? Bu sorunları toplantılarda, evlerde, görüşmelerde birbirlerine iletip, duyulara hitap etme ve yine gözyaşları...

İlk 1967'de Türkiye'liler buraya gelmişler. Yirmi yıldır hep dert yanımlar. Kadın örgütüllüğü veya kadınların sorunlarını tartışmak dahi erkeklerin tekelinde kalmış. Kendine devrimci, ilerici, demokrat diyen eski silahşörlere başkası bu

kadın Birliği neden ayrı bir örgütlenmeyi gerek duymuştur?

Ayrı örgütlenme kadınları zorunlu çıkar ve istekler çerçevesinde her türlü eşitsizliğe karşı aktif mücadele etme olanakları veriyordu. Kadın yığınlarının faaliyetlerinin dar alanı ve biyolojik özelliklerinden dolayı erkeklerden ayrı olarak örgütlenme gereğini zorluyordu. Bu anlamda karşımıza çıkacak sosyal, kültürel ve diğer sorunların tek üstesinden gelmemiz mümkün olmayacağından bu sorunları kolektif olarak çözebilme veya

HALK SAYIMINA HAYIR!

Deurimci İşçi'nin Şubat 87 tarihli 31. sayısında Alman parti ve örgütleri halk sayımı olayına nasıl yaklaştıklarını, yabancılarına "yabancılar yasasından" doğan eşitsiz durumlarıyla Alman demokratik güçleriyle, Halk sayımına karşı ne kadar ortak hareket edebileceklerini ve tavrımızı açmaya çalışmıştık.

Bu yazıda, tekrardan kaçınarak, sayımın başladığı sürede pratik neler yapabileceğimizi ele almaya çalışacağız.

Bilindiği gibi 25 Mayıs tarihinde yapılacak sayımla, kişinin, özel ya-şamı hakkında bilgi toplama amaçlanmaktadır.

Kişiyi ilişkin 21 ve yerleşime ilişkin 14 soru sorulacaktır. Örneğin:

- Resmi işin yanı sıra başka yerde çalışıp çalışmadığınız.
- Evde kaç kişi ile yaşıyorsunuz.
- Aile fertlerinden kaç kişinin Almanya'da yaşadığı
- İş yerine hangi taşıma aracı ile gidip geldiğiniz
- Geçimimizi nasıl temin ettiğimiz
- Evimizin büyüklüğü vb.

Böylece Polis Devleti Almanya'da bulunan herkese kontrol mekanizmalarını güçlendirmek istiyor. Sayma karşı olanlarda çeşitli cezalarla korkutmak isterken.

Yalan ve demogöji ile sisli "Bu sayım herkesin yararına, Bilgiler sağlı-
lı tutulacaktır" sözleriyle Almanya'da yaşayanları aldatmaktadır.

CDU, CSU, FDP, SPD partileri, sayı-
ma katılmaması için çağrılar yapar-
ken, Nazi döneminde devlet Arşive-
minin yasadışı yakalamak katlet-
mek için kullandığı hatırlatıldığında
sessiz kalmakta. "O dönemlerin"
geri gelmeyeceğini iddia etmekte-
ler. Yani "anti-terör" - "güvenlik yasa-
larında" yoğun bir şekilde kullani-

laçağı açık olan bilgileri genişletmek-
le bu sayımın gerekçelerinden biridir.
Bizler için bu tür kontrol yeni bir
şey değildir. Tüm Federal Almanya
için geçerli olan, en büyük elektronik
kütük olan 'Merkezi Yabancılar Kü-
tüğü' yıllardır bizler hakkında bilgi
toplamakta.

Yabancılar daresi ya da iş ve işçi
bulma kurumu, 'Merkezi Yabancılar
Kütüğü'nde bulunan 100 milyonu
aşkın bilgisi, her zaman kullanmakta-
dır. Toplanan bilgiler sınır dışına ge-
rekçe olarak da gösterilmiştir.

Çok basit bir örnek, yabancı
düşmanı yönetimler, bizlerin ayrı
bir şehre yada mahalleye taşınmamızı
bu bilgilerden yararlanarak yasak-
layabilirler.

Güvenlik yasaları, amaçlanan genel
sayıma başka bir boyut daha kazan-
dır. Bilgi kütüklerinin eksiksiz
hale getirilmesine, milli istihbaratın
ve polis yetkililerinin genişletilmesi
ekleniyor. Federal Alman Devleti
böylece insanları "sürekli ve eksiksiz"
bir şekilde "gözetli" na alma yönünde
büyük bir adım atmaktadır.

Bu nedenlerle 'BOYKOT' en doğ-
ru bir çadır. Boykot öncesi
yapılacak tüm propaganda, ajitasyon
ve kitle faaliyetleri aktif bir biçimde
yürütülmelidir. Sayım
engellenmesi doğrultusunda çalışma-
larda yer almalıdır.

Aşağıdaki bilgiler dikkatlice oku-
narak sayım karşısında ne yapılaca-
ğına karar verilebilir.

SAYMANLAR GELİNCE NE YAPILMALI

Boykot katılan herkese karşı,
mülteci olsun, yabancı işçi yada Alman
olsun, para cezası uygulanabilir.
Almanlar için bu büyük bir tehlike
oluşturmuyor, yabancılar için kimi
durumlarda oluşturabilir.

Bu nedenle, boykot katılmak iste-
yen yabancıların bir boykot inisiyati-
fine danışmaları ve kendi kişisel du-
rumlarına göre önerilir.

Boykot katılmayanlar, soruları
yanıtlayabilirler.

Boykot katılmak yada katılmak
sorusunu yanıtlayabilmek için
kimi ipuçları verilebilir:

- Oturma hakkı (Aufenthaltsberechtigung)
olanlar ve ortak pazar ülkesi ül-
kelerden gelenler boykotu aynen Al-
man'lar gibi, katılabilirler.

- Süresiz oturma izni (Unbefristete
Aufenthaltslaubnis) olanlarda katı-
labilir ancak günün birinde Oturma
Hakkı için başvuruda bulunurlar ise
boykot katılmış olmaları bu istemin
reddedilmesi için neden olarak göste-
rilebilir. Öbür yandan, soruların
doğru olarak yanıtlanmasının da kimi
zorluklara yol açabileceği unutul-
mamalıdır (örneğin, eviniz resmi ku-
rallara göre küçükse, çalışma izni ol-
madan çalışıyorsanız, oturma izni ol-
mayan bir aile ferdi sizde oturu-
yorsa vb.) Mayıs başından iti-
baren evinizde izinsiz oturanların
isimlerini zillerden kapılardan çıkarı-
nız. Komşularınız hakkında sayım-
cılara bilgi vermeyiniz.

- Süreli oturma izni (Befristete Auf-
enthaltslaubnis), Duldung yada
Fremdenpass gibi belgelere sahip
olanların boykotu katılmamaları öne-
rilir. Bu tür oturma izinleri her ya-
banıca dairesince iptal edilebilir.

- İltica hakkı almış olanların bir
inisiyatifte danışıp kişisel durumlarına
göre karar vermeleri önerilir.

- İltica hakkı talep etmiş olanların
boykotu katılmamaları önerilir. Bu
insanlar zaten genellikle toplu konut-
larda yaşamaya zorlanıyorlar, sayım
yasasının 12. maddesine göre bu
durumlarda toplu konutun yönetmeni
soruları yanıtlayacaktır.

- Genel sayım yasasının 10. mad-
desine göre ancak Alman'lar sayı-
manlık yapmaya zorlanabilirler.

İç güvenlik işleri ile sorumlu olan
görevlilerin görevi Atom Santrallerin-
de çalışan işçileri kontrol etmektir.

Dış güvenlikle sorumlu olan polis
memurlarının, görevi ise, Atom San-
trallerin çevresini ve Atom Santralına
yakın ve çevresinde bulunan yolları
kontrol altında tutmaktır. İç ve dış
güvenlikten sorumlu olan memur-
lar arasında son derece, modern tek-
nikte yararlanarak iyi bir ko-
ordinasyon vardır.

Philippsburg kazasında her bir ki-
şiyi bir polis düşmektedir. Bu sayı Ber-
lindeki oranla kıyaslandığında çok
mükemmel. Buda bizlere Atom San-
trallerin koruma adı altında ö-
zellikle çevre halkına gözdağı veril-
diği göstermektedir. Yapılan araş-
tırmalar Atom Santrallerinde çalışan
işçilerin %70 - 80'inin kiralık işçi-
lerden oluştuğunu göstermektedir.
Yaptıkları işler en pis, az ücretli, en
az güvenliği olan işler olup çalış-
tıkları bölümler ise en çok radyasyon
bulunduğu yerlerdir.

Bu gerçek bizlere Atom Santralla-
rının şu andaki kiralık işçiler olma-
sının inşaat, tamirat ve temizlik bö-
lümünün çalışmasının imkansız ol-
duğunu anlatmaktadır. Federal Al-
manya'da kiralık işçilik gün ve gün
yaygınlaşmaktadır. İşverenlerle (ki-
racı firma) İş ve İşçi Bulma Kuru-
mu (Arbeitsamt) arasında yapılan an-
laşmalar aracılığıyla işçilerin müca-
deleleri sonucu kazanılmış haklarının
üzerine çizgi çekilmektedir. Tabii ki
bununla kiracı firmaların kasalarına
milyonlarca mark akmaktadır.

Arbeitsamt'in sürekli baskısı altın-
da bulunmak, sosyal hakların kısıt-
lanması, insanın geleceğinden emin
olma duygusunu yitirmiş, kişileri
istediği değil bulduğu işte zorun-
lu olarak çalışmaya itiyor. Buda iş-
verenlerce en iyi şekilde kullanılıyor.
Kiralık işçi çalıştırmak demek üre-
timin durmaması ve işverenin kiralık
işçi aleyhine işe son verilebilmesi
demektir.

Ucuz ücretle çalıştırılan kiralık iş-
çilerle, sendikaların özellikle sağlık
çalışma koşullarının sağlanması ve
ücretlerin ülkedeki enflasyon ve fiat
artışları oranında artırılması talepleri
işverenler engelliyorlar. Tehdit hep
aynı: "3.000.000 işsiz kişi ölüme
kadar ve onlar bu şartlar altında
seve seve çalışmaya hazır". CDU,
CSU, FDP Hükümetinin kamuoyunda
sık sık vurguladığı "İşverenler
azaltılmalı, sermaye birikimi sağlan-
malı ve firmalar dünya pazarına re-
kabet edebilir durumda olabilmeli-
dir" ifadesi bizlere ilerideki gün-
lerde Almanya'da işçileri daha zorlu
günlerin beklediği mesajını veriyor.

Kiralık işçilerin çalıştıkları yerler
genellikle oturdukları yerlerden çok
uzaktır. Bu işçiler ailesinden ve ya-
kınlarından günlerce ayrı kalmak zo-
runda olup, insan sağlığına zararlı
barınaklarda ayrıca kira ödeyerek
kalmaktadırlar. Herhangi bir firma,
her an, kiracı bir firmadan istediği
kadar işçiyi kısa bir süre zarfında ist-
teyebilir. Bu işçileri belirli bir süre
çalıştırdıktan sonra tekrar işten çı-
kartabilir, ihtiyaç duyduğu mesle-
ki kaliteye göre işçi kiralayabilir.

Kiralayan firma, kiraladığı her ki-
şiyi Sigorta ve kiralanan işçinin süre-
li çalışması üzerine hiç mi hiç kafa
yormaz. Kiralanan işçi kaçak mı
çalışıyor?, kiralık işçiyi kiracı firma
arasındaki iş sözleşmesinin neti-
liği nedir?, işçiyi koruma genele-
sine uyulmuşmu? vs. konuları ki-
ralayan firma hiç ilgilendirmez. Ö-
nemli olan burada kiralık işçi değil,
firmalar arasındaki yazılı veya sözlü
anlaşmadır.

KIRACI FİRMANIN KIRALIK İŞÇİ ÇALIŞTIRMASINDAKİ AVANTAJLARI

Burada kiralık işçileri iki bölüme
ayırabiliriz: 1. Kiracı firma ile süre-
li iş anlaşması olan işçiler, 2. Yaban-
ci işçiler.

1. gruba dahil olan kiralık işçiler
yüksek meslek sahibi olan işçilerdir.
Ücretleri kiracı firma tarafından öde-
niyor ve bunların ücretlerini sürekli al-
ma garantileri vardır. Sigortaları (Sos-
yal Sigorta ve emeklilik sigortaları)
ödenir. Bu kişiler sürekli aynı firma-
ya kiralanan. Bu da bizlere o iş yerle-
rinde sürekli işçi gereksinimi oldu-
ğunu göstermektedir. Bunların dahi
yerleri garantili değildir. Her an kapı
dışı edilebilirler.

Resmi olarak (kağıt) çalışmaları
rağmen genel ücret sözleşmesi altın-
da asgari ücretle çalışırlar. Kiracı
firmalar 'kabalı' iş alırlar. Almanya
genelinde iş alan bu firmalar, kirala-
dıkları işçileri değişik şehirlerde ça-
lıştırırlar. Bütün iş malzemesi ile
'Vorarbeiter' (İşçi çavuşu) da kiracı
firma tarafından ayarlanır. Kiracı
firmalarda bir yılda binlerce insan
değişik zaman dilimlerinde çalışır.
Bu nedenle buralarda çalışan insan-
ların meslekleri ve sayı hakkında ist-
tatik yapmak çok zordur. 1. Grupta
çalışanlar genellikle 'Facharbeiter'ler,
memurlar (Angestellte) ve öğrenciler
kiracı firmalar açısından sosyal mas-
rafları azalttığı için kârlı bir kaynak-
tır.

2. ci gruba ise yabancı işçiler oluş-
maktadır. Sosyal yardım ve işsiz-
lik parasını ödemekten kurtulmak
için bizzat Arbeitsamt bu işçileri
Kiracı firmalara gönderir. Bazı istis-
nalar dışında yabancı kiralık işçi-
lerin iş anlaşması yoktur. Aldıkları
üzerine sözlü anlaşma yapılır. Ücret-
leri çok düşüktür ve işten çıkartma-
lara karşı korumasızdır. Yine Fir-
malar vergi kaçaklığı yapmakla bir-
likte sosyal giderleri ödememektedir.
Kiracı firma kiralık işçi için çalışma
müsaadesine baş vurabilir. Fakat çalış-
ma müsaadesi kiralık işçinin eline
geçene değin işçi tekrar işten çıkarıl-
tır. Bu şartlar altında çalışmak:
1. Ücretinde zorlamayı getirir. 2. Bu
zorlama, çalışma süresince iş kazala-
rının artması, rizikosunu yükseltir.

ATOM SANTRALLERİND KIRALIK İŞÇİLER

Bu konuyu sizlerin de hatırlayacağı
gibi Günther Wallraf "En Altakiler"
kitabında değişik örneklerle belge-
lemiştir. "En Altakiler" kitabında da be-
lirtilen, sunulan belgeler üzerine şü-
phe andan benim izlenimime göre fazla
gidilmektedir. Ama aynı şekilde
(kitapta belgelenen şekilde) kiracı fir-
malar işlerinin sürdürmektedir. Bu
gerçeği 1971 yılından beri Almanya'
nın değişik yerlerindeki Atom San-
trallerinde çalışmış ve halen çalış-
makta olan işçilerle yaptığım konu-
şmayla bir kez daha yaşadım.

Örneğin; I., 1971 senesinde mer-
kez bürosu Hannover şehrinde olan
Firma Dietrich GmbH tarafından Al-
manya'da işçi olarak getirilir. 1986
yılına kadar I., değişik Atom San-
trallerinde kiralık işçi olarak çalışır.
I., "Almanya'ya getirilmiştik şimdi
bulduğumuz durum işler acıdır.
Kısa da olsa Almanya'ya geldiğimiz
zamanlarda yaşadığımız anladığımız
edemeyeceğiz. Şöyleki; İstanbul'dan
yüzlerce insanla birlikte trenle
bindirdiler (hepside Almanya'ya ça-
lışmak için gönderiliyorlardı) Münih
tren garına geldik. Altminden ve co-
cuklarımızdan uzak kalmak ayrıca ta-
nımadığımız bir ülkeye gitmem bende
bilincime yerleşiyordu. Dil bilmiyordum
nereye ve hangi şartlarda çalış-
acağımızı bilmiyordum. Bu konular
üzerine düşünürken kendimi tutu-
muyordum, ağlıyordum. Zaten trenin içi
ağlamaktan göleri şimşik ışınlarla
dolu idi. Münih tren garına geldiğimizde
aynen aşkerte usulü ellerimizde
valizler olduğu halde bülükler ha-
linde sıraya dizildik. Benim yanıma
bir Alman düştü ve beraberce Hanno-
ver'e geldik. Hannover tren garına
beni yine bir Alman taşıdı. Bu kişi
ile Firm Dietrich'in bürosuna gittik.
Büronun kapısından içeri adım atma-
dan bana boya taşıttılar. Akşamın
geç saatlerinde beni Türkiye'lerin
çoğunlukta olduğu erkekler yurduna
götürdüler. Ertesi günü beni tekrar
firmamın bürosuna götürdüler. Fir-
manın bürosunda epeyce Türkiye'li işçi
vardı. Hepimizi tekrar boyacılık sı-

Atom Santralleri Ve Kiralık işçiler

Atom Santrallerine karşı çıkan ha-
reketlerin Atom Santrallerinde çalışan
kiralık işçiler üzerinde fazlaca
durmadığı görülmektedir.

Öyleki; Atom Santrallerinin kapa-
tılması isteğine sendikalar bile iste-
nilen desteği vermekten kaçınmamak-
tır. 1986 yılında bir sendika tarafın-
dan "2.500 iş yeri kaybedilememeli-
dir" yazılı bir pankart Hanau'da ta-
şınmıştır. Sendikaların bu istemi iş-
çilerin Atom santrallerinde hangi ko-
şullar altında ve Atom Santrallerin-
deki üretimin şekli, ayrıca Atom San-
trallerinin insan sağlığı ile olan iliş-
kisi ve Atom Santrallerinde çalışan
insanların sosyal ve sağlık konularını
dikkate alınmadı olmuş, sonuçta
toplama ve topluma yaşayan birey-
lere ve onların istemlerine karşı bir
istemdir.!

Yaklaşık olarak Atom Santrallerin-
de yarım milyona yakın insan çalış-
maktadır. İşçiler radyasyon bölü-
mlerinde hiyerarşi (kiralık işçi-kadro
işçisi) ve militarist çalışma koşullarında
Atom Santrallerinde üretim yapmaktadırlar.

Burada militarizme değinmeden
edemeyeceğiz. Bu güvenlik güçleri-
nin görevini; Atom Santrallerini ko-
ruma, gözetleme işçilerin işi bırak-
masına karşı mücadele, sabotaj ve en-

gelleyci çalışma olarak sıralayabili-
riz.

Eğer bir işçi Atom Santrallerinin
her hangi birinde çalışmak isterse,
önce hakkındaki Anayasayı koruma
polisi ve federal merkezi kayıt daire-
sinde toplanmış bilgiler gözden geçi-
riliyor. Hatta akrabalarının, yakınla-
rının 5-10 yıllık geçmiş üzerine bil-
giler toplanıyor. Bundaki amaç Atom
Santralında sağlıklı çalışma olanağı
sağlamak ve ileride doğabilecek olay-
ları engellemek. Atom Santrali karış-
tırılmanın Atom Santrallerine sızmasını
böylece önlemektir. Özellikle bu tür
yöntemler kadro işçi olarak çalış-
cak insanlar içindir. Bu işçilerin
sayısı Atom Santrallerinde çalışan
işçilerin toplam 1/4' ni oluşturmaktadır.
Bunlar bazı istisnalar dışında
hepsi Alman vatandaşlarıdır.

KIRALIK İŞÇİLER

Atom Santrallerinde çalışan kiralık
işçiler tüm işçilerin (Atom Santralında
çalışan) 3/4'ünü oluşturmaktadır.
Bu işçiler kısa süreli
iş anlaşmaları ile disipline ediliyorlar.
İşçi kolonisi olarak bir araya getiril-
yorlar. Çalışma süresi boyunca ve
her gün Atom santrallerine giriş ve
çıkışta sıkı bir kontrolden geçirili-

yorlar.

KONTROL YÖNTEMLERİ

Numaralı kimlik kartları olan kiralık
işçiler üzerine bu kartlara göre
ayarlanmış bilgi sayarlar aracılığı ile
her türlü bilgi edinilebilmesi mümkündür.

- Atom Santrallerinde bütün kapılar
işçilere verilen bu kartlara göre ayar-
lanmıştır ve kartsız Atom Santralında
bir odaya girmek veya o odayı
terk etmek böylece engellenmiş olur.

- Her işçi Atom Santrali içerisine yer-
leştirilmiş gözlem-kamerası ile izlen-
mektedir.

- Atom Santrallerinde çalışan işçilerin
vucutları ve yanın da bulunan herşey
didik-didik aranır.

- Ayrıca Atom Santrallerinin içerisine
silahlı güvenlik güçleri bulunmaktadır.
Bu görevliler özellikle Atom San-
trallerindeki "iş-eylemciler" ve her
türlü rahatsız edici olaya-eylemelere
karşı eğitilmiş olup, sürekli Atom
Santrali içerisinde yer değiştirmektedir-
dirler. Amaç: Kiralık işçilerin kadro
işçileri ile ilişkili kuralmalarını engel-
lemek. Atom Santrallerinde iki açı-
dan kontrol yapılmaktadır:

- İç güvenlik
- Dış güvenlik

navından geçirdikten sonra bir grubu Stuttgart yakınlarında olan Mercedes firmasına, beni iki işçile birlikte Conti firmasına gönderdiler. Burada iki gün çalıştım. Kısaca Almanya'ya gelişim ve ilk defa Almanya'da bir firmada çalıştım. Şunuda belirtmek isterim ki beni Almanya'ya çağır- isteyen firma Dietrich GmbH'dir.

Soru: Kısaca diğer çalıştığınız yerler hakkında bilgi verirsiniz? Ayrıca ne kadar süre ile çalıştınız?

İ.: "Contie'de üç gün çalıştım. İşverenim Firma Dietrich'ti. Contie'nin pencerelerini boyadık.

*...06/1971 yılında yaklaşık Hannover'den 160 Km. uzaklıkta olan Stade-Hamburg Atom Kraftwerk'e gönderdiler. Atom Santrali o zaman inşaat halinde idi. Yaklaşık 11 ay burada çalıştım, üç aylığına Türkiye'ye i-zine gittim. İzinden döndükten sonra * 1.2.1972'den 1.6.1972'ye kadar Brunsbüttel Atom Santralinde çalıştım.

* 6. ayın başlarında firma Theode'ye satıldık ve yine Brunsbüttel Atom Santralinde işimize devam ettik. Atom Santralının iç kısmında yerle-re zift attık, duvarları ve tavanları boyadık. 31.12.72'ye değin aynı iş yerinde çalıştık.

* 15.11.1973'den 23.12.1976 senesi-ne değin Bremenhaven'de Atom San-tralında - o zaman bu Atom Santra-lida inşaat halinde idi - çalıştım. Bizi oraya kiracı firma, Dietrich gönder-miştir.

* 4.1.1976'dan 1977'ye kadar Heiz-Kraft-Werk-Krömmel'de, Niederrein-bach-Landschut-Münich şehri yakını-larında değişik süreli ara ile çalıştım. *...6/1977'den 1977'nin sonlarına kadar tekrar krömmel Atom Santra-lında çalıştım.

*1978'in başlarından itibaren firma Theode'ye firma Dietrich tarafından kiralandım. Aynı yılın sonlarına ka-dar Brunsbüttel'deki Atom Santralın-da çalıştım.

*Tekrar firma Dietrich beni Ham-burg'a (Stade) göndermek istedi, git-medim. Hannover'de bana Hannover şehrinin dışında, köprü, elektrik direkleri boyattılar. 1 ay böyle çalış-tım.

*1980 yılının başlarından itibaren 4 sene Atom Santrali Grunde Hamel-de çalıştım. Burada işleri bittikten sonra beni işten çıkardılar. 3 aya yakın işsiz kaldım.

* 3 ay sonra Firma Dietrich'te 3 aylığına beni tekrar işe aldılar, yine direk ve köprüleri boyadım. ...11/84'de tekrar çıkış verdiler. 2 hafta işsiz kaldım.

* Tekrar 1 seneliğine Hannover şehrine yaklaşık 240 Km uzaklıkta bulunan Atom Santrali Brokdorf'a gönderdiler.

* 3 aylığına Izerhagen Atom Santra-lına (Stuttgart yakınlarında) gönder-diler. Orada da iş bittikten sonra Kassel şehrine göndermek istediler. Gitmek istemeyince firma Dietrich-de iş süremde doldugundan bana başka iş yeri göstermeyip işime son verdiler. Kısaca durum bundan iba-ret."

Soru: Aile yaşamınız nasıldı? Aileniz Almanya'da mı?

İ.: "Eşim ve iki çocuğum Almanya'da. Bir kızım Türkiye'de yaşıyor."

Soru: Ne zaman ailenizi Almanya'ya getirdiniz?

İ.: "1979 yılında"

Soru: Ailenizi yanınıza getirdikten sonra ailenizden uzak yerlerde çalış-manız herhangi bir sorun yarattı mı?

İ.: "Tabiki. Benim yaşamım gurbette

gurbetlikti. Arabam yok. Örneğin, Hamburg'da (Stade) çalışırken ayda bir kere ailemi ve çocukları görebili-yordum. Zaten kazandığım paranın büyük bir bölümünü yolculukta har-camışımdır. Mesleğe dönelim. Ailemi yeni getirdiğim zamanlarda büyük bunalmış geçirdim. Çünkü zaten yıllarca hasret içerisinde yaşamışım, bu nedenle ailemi çocuklarımı yanı-ma getirdim. Yine burada birbirimize hasret olmuştuk."

İ., Hannover dışında çalıştığı şe-hirlerde ayrıca barakalar içerisinde barınmış, kendi ifadesi ile 'sürünmüş-le'r'. Ağaçtan derme çatma baraka-larda, bazen ise arabalarda gecelemiş.

ATOM SANTRALLARINDA ÇALIŞAN KIRALIK İŞÇİLERİN RADYASONA KARŞI KORUNMA SORUNLARI

Konuştüğüm değişik Atom San-tralında çalışan Türkiye'li işçiler de-taylı olarak radyasyon tehlikesine kar-şı korunma üzerine bilgilendirilme-diklerini belirtti. "Ben Hamel-Grunde'de çalışırken Atom Santrali üzerine video filmi gösterdiler. Atom Santralının en tehlikeli yerinde çalış-tırılan biz Türkiye'liler tabiki alman-ca yetersizliğinden hiç bir şey anla-madık. Konuşanları anlamak için tercüman istedik. Ama bu isteğimiz, gerek bizler için sorumlu olan Vor-beiter gerekse Atom Santralındaki diğer görevliler dikkate bile almadı-lar."

İ., 'Sıcak Bölüm' diye isimlendir-diği (Reaktor kazanlarının ve radya-sunun en fazla bulunduğu yer) bölü-münde 5-10 kişilik gruplar halinde çalışıldığını ve bunların (kendisinin içinde bulunduğu grup) hepsinin Türkiye'li olduğunu, bu 'Sıcak Bö-lüm'de çalışmadan evvel göstermelik olarak radyasyon ölçü aletiyle sadece

AUSWEIS - FOTO

Yukarıdaki belgeden anlaşılacağı üzere, 1. yıllarca değişik Atom San-trallarında çalışmasına nazaran ciddi bir şekilde sağlık kontrolünden geçi-rilmemiş, radyasyon kontrolü hiç mi hiç yapılmamıştır.

Ayrıca radyasyon kimliğinden açık bir şekilde anlaşılacağı gibi, ilk defa radyasyon kimliği 1978 tarihinden iti-baren geçerlidir. Bundan şu anlaşıl-maktadır: 1. İ., 1978 tarihine değin Atom Santrallarında çalıştığı halde hiç kontrol edilmemiştir, ya da bil-inçli bir şekilde firma İ.'nin kimli-ği 'kaybetmiştir' Ya da radyasyon kimliği verilmemiştir. 2. Yine yuka-

İsrgan otlarını bilirsin, yakar... Seveda da öyle !

Kaşa, namert ellere düştüyse kaçanlaşır...

Yağışlı dediğin bir avuç yürek... Bir avuç yürek vermişiz. Çek mi ki?

Halis/ Rosenheim

*

YURUDUĞUM YOL

Yıllar var hatıralarla dolu Vatan lüle sümbül kokulu Şağım solum yabancı dolu Unutamaz yoldaşlarını Yürükoğlu. Her günüm 'gençlik problemleri' ile doluyor Devrimcilik yolunda yürüyen savaş veriyor

Başlangıcı sabır, Zaferdir sonu Unutamaz 'gençliği' Yürükoğlu Unutamaz hiçbir günü Bu yolda nice 'Devrimciler' yürüdü Her başlangıcın vardır mutlaka sonu. Unutamaz Devrimcileri Yürükoğlu. 'Genç' hem düşünür, hem yazar Sorunlar boyumuzu aştı, Polis kulesi kadar

Bu Devrim Yolu olsada bana mezar ölmekten korkmam yaşıyorum Yoldaşlarım var.

Metz ATT Gençlik Komitesinden bir "Genç"

rdaki resimden anlaşılacağı üzere her ay radyasyon olup olmadığı var ise şekli ve derecesi yazılması gerekir-ken kiracı firma tarafından 6 aylık süre aynı anda doldurulmuştur.

SONUÇ

Yukarıda kısada olsa irdelemeye çalıştığımız, Atom Santralları, kiralık işçiler ve yabancı işçilerin durumla-rını İ. ile yapılan sohbet, söyleyişi yolu ile gözler önüne sermeye çalış-tık.

Kiralık işçiler sorunu 'ucuz iş gücü' olamaktan ziyade, firmaların, fabri-kaların yapısal şekillerinde bir de-ğişikliğe işaret etmektedir. Özellikle

Atom Santrali gibi, insan yaşamına son derece zararlı iş yerlerinde teh-likeli ve insan sağlığına zararlı işleri yapan yabancı işçiler için ileriki dönemlerde belirli hakların verilmesi hemen hemen bir hayal!

Ayrıca bir noktaya değinmede ya-rar vardır: Atom Santrallarında çalış-an kiralık işçiler sendika üyeleri değiller, izin paraları ödenmemekte-dir. Weinacten (Noel) parasıda öden-memektedir. Bu kimlikle ilginç olan, İ.'nin uzun yıllar Atom Santralında çalışmasına nazaran vücudunda 1* Rem bile radyasyonun bulunmayışı-dır.

*Rem- Radyasyon ölçü birimi.

ULM DEVRİMCİ İŞÇİ VE TÜRKİ KOMİTEE

25 Ocak seçimlerini bütün Al-manya'da onlarca yıldır bu ülke-nin ezilen emekçileri ile birlikte en kötü şartlarda, en pis işleri yaparak bu ülkenin ekonomisini ayakları üzerine diken biz yaban-cıların için hiç bir konuda destek-lemeden karar ya da söz hakkı verilmeden geçirildi. Bu ülkede yaşıyan çok uluslardan işçiler ve aileleri insan haklarından mahrum edildiğimiz her türlü sosyal haktan yoksun olduğu gibi yabancı olma-larından dolayı horlanma ve aşağı-lama konumunda olmaları artık bu devletin sistemli uyguladığı bir devlet politikası haline gelmiştir.

Ulm'de seçim propagandası ya-pan Başbakan CDU'lu Kohl, Alman ilericilerinin düzenlediği to-planları yerine 750 CDU'luyla aynı ala-na geldi, çok sayıda Alman ve Tür-kiye'liler iktidar politikasını kınaya-rak slogan attılar. Konuşma süre-cinde ilericiler tarafından H. Kohl'un konuşmasına bir saat süreyle fırsat verilmedi ve konuşukları da anlaşılmadı. SPD'li Rau'nun yaptığı

konuşma sırasında ise sadece ya-bancılar konusunda bir kelime konuşarak olayı geçiştirmekle ye-tindiği izlendi.

13 Ocak tarihinde yaptığımız basın açıklamasında Türkiye'deki genel ekonomik ve siyasal durumu anlattık neden Evren'in gelmesine karşı olduğumuzu açıkladıktan sonra, 17 Şubat'ta da en geniş kitleye açık Almanca seminer, dia gösterisi ile birlikte bir tar-tışma toplantısı yapıldı. Bu konu-ile ilgili doktorlara, avukatlara ya-bancı sorumlularına, basına, parti ve gruplara basın açıklaması dosya-sı ile birlikte çağrıda bulunuldu.

Yaptığımız çalışmalarla basın ve bölgesel radyo'dan kamuoyuna duyurulmasını sağladık. Çalışmaları Türkiye-Komitee adına yaparak, Tür-kei-Komite'yi yeniden aktifleştire-meyi amaçlıyoruz.

Bu çalışmalardan sonra Alman-ya'daki sorunlarımızı etrafında mü-cadeleyi sürdüreceğiz.

Devrimci selamlar
ULM DEVRİMCİ İŞÇİ

MÜNİCH: FAŞİSTLERİN GECESİ PROTESTO EDİLDİ

Faşist Türk Federasyonuna bağlı Münih Ülkü Ocağı'nın 18.4.1987 ta-rihinde saat 16'da düzenlediği geceyi protesto etti.

Faşistlerin "Gurbette vatan aşkı" a-dı altında düzenledikleri geceyi öğ-renir öğrenmez, Türkiye'li ve Alman örgütlerle toplantı yapıp, faşistler ge-cesine karşı bir ortak eylem platfor-mu oluşturduk. Türkiye'li ve Alman örgütlerle birlikte Türkiye ve Almanca bildiri hazırlayıp, 16.4.87 saa 15'de Meclis önündeki ikaz nöbetinde ve Münih'in 3 ayrı bölgesinde yapılan barış yürüyüşünde dağıttık. Meclis önünde yaptığımız ikaz nöbeti büyük ilgi gördü.

Bundan iki gün sonra barış yürü-yüşlerinde katılıp 3000'e yakın bil-di-ri dağıttık. Aynı ayrı dört koldan gelecek Marienplatz'da toplanan barış yürüyüşüne 15 000 kadar kitle katıl-dı.

Yürüyüş boyunca Türk faşistleri-nin kimler olduklarını, neye hizmet ettiklerini açıklayan Türkiye ve Al-manca konuşmalar yapıldı. Ortak atı-lan sloganlar ise şöyledi:
-"Yaşasın Uluslararası Dayanışma"
-"Faşizme Karşı Omuz Omuza"
-"Tod dem Faschismus in derTürkei" vb. gibi.

Polisin provaka ortamı için hazır olduğu izleniliyordu.

Mitingimizde Türkçe ve Almanca konuşmalar yapıp eylemimizi sonuç-landırdık.

Eylem sonucunda yaptığımız or-tak tesbitler şunlardır:

- Bizler bu eylemimizle olumlu bir adım atmış olduk. Geçmişin olum-suzluklarını (Münih'e özgü) ve güven-sizlik ortamını birazda olsa aşabildik. Bu da olumsuzluk ve yanlışları öne çıkarıp eylemlerin önüne koyma mantığından vazgeçtiğimiz oranda başarıya ulaşabilir. Gerek ilişkilerde, gerekse diğer örgütlere bakışta güven-çlilik ve samimiyetin öne çıkması yapılacak işlerin zorda olsa önemli bir kısmını halletmemizi sağlayaca-ğına inanıyoruz. Bizler için şimdi olumlu adım eylem birliğinin daha ileri bir seviyeye götürmek, kalıcı ve iş yaratan bir hale oturtmak görevi düşüyor.

-Sivil faşistlerin devletten ayrı ol-madıkları gerçeğini gözönünde bu-lundurarak, mücadeleyi sürdürmek gerekli.

-Kendi dağınıklığımızdan dolayı, Alman gruplarını eylemlerimize ye-terince örgütleyemedik.
-Özellikle Türkiye'li ve Kürdistanlı kesimi eylemlilik için duyarlı hale ge-tiremedik.

- Eylem birliğine karşı duyarsız kalan gruplara eylem birliğine katıl-ma cabası göstereceğiz.

-Eylem birliğine katılan örgütler olarak ülke ve yurtdışındaki geli-şmeleri temil alıp iş yaratan ve yürüten bir yapı haline dönmeyi hedefledik.

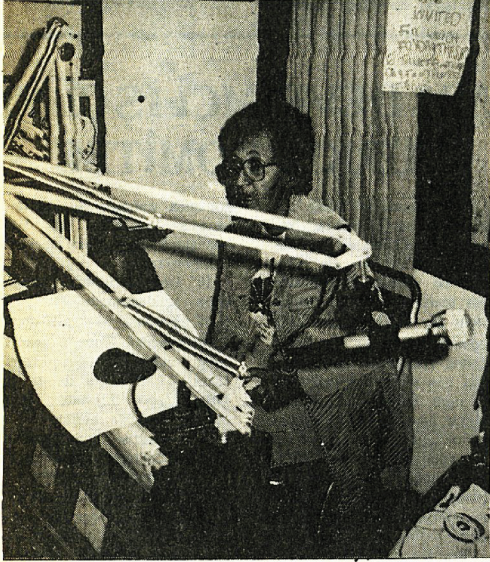
YAŞASIN ANTI-FAŞİST GÜÇLE-RİN EYLEM BİRLİĞİ !

Münich Devrimci İşçi

Bir zamanlar haklarında "yamamlar" diye destanlar yazılan Afrika halkları, bugün başka destanlar yazmakla uğraşıyorlar. Devrimin destanını, kurtuluşlarının destanını...

Afrika kıtasındaki 51 ülke arasında, sömürgeci beyazlar tarafından idare edilen iki ülkeden biri olan Güney Afrika, son yıllarda dünya kamuoyunun en çok sözünü ettiği yerlerden biri olmuştur. 25 milyon siyah, 4,5 milyon melez ve 4 milyon beyazın yaşadığı Güney Afrika topraklarının sadece %13'ü siyahların kullanımına altındadır.

1986 Eylül ve Ekim ayları içinde AZANIA Birleşik Afrikalılar Kongresi'nden iki kadın delege olan Castalia MOLEKO ve Maud JACKSON, Avustralya ve Yeni Zelanda'ya geldiler. Bu ülkelerden Avustralya'da çeşitli ilerici, devrimci, demokratik parti, sendika, örgüt ve kişilerle Güney Afrika üzerine bir çok toplantı düzenlediler. Yeni Zelanda'ya henüz hareket etmeden önce Avustralya Devrimci İşçi'nin iki AZANIA'lı bayan devrimci ile yaptığı röportajı aşağıda sunuyoruz.

MAUD JACKSON

17 Ocak 1930'da Cape Town'da doğdu. Henüz 9 yaşındayken ırkçı baskılarla yüz yüze geldi. Babası beyaz annesi siyah olduğundan, hükümet Maud'u ailesinden kopararak başka bir siyah ailenin yanına verdi. Yine teninin siyaha kalması yüzünden eğitimi egemen yönetim tarafından engellendi, 16 yaşında bir akrabasının "sarhoş" olduğu öne sürülerek, polisle Maud bir kere daha karşılaştı. Daha henüz çocuk denilecek yaşta polislin gözünde ve siciline "aranan" ve "damgalı kişi" oluvermişti. Kısa zaman sonra halen anlam veremediği (aslında anlaşılır) bir sebepten dolayı 9 ay hapis yattı. Bundan sonra Maud, mahkemelerdeki tutumundan, özel hayatındaki tavırların ikide bir "adaletin işini güçleştirdiği için" tutuklanıyor, gözaltına alınıyordu. Afrika'da ve dünyada olup-bitenleri henüz kavramadan genç çağında "aktif, tehlikeli bir yeraltı eylemcisi" oluvermişti.

Maud 1956'da evlendi. İlk çocukları doğduktan hemen sonra, sıkı polis takipleri ve baskısı nedeniyle ülkesini terk ederek Tanzanya'ya yerleşti. 1960'da P.A.C.'ye girdi. Mücadelesi, örgütlenmesi, programı, ilkeleri ve hedeflerini benimsediği için katıldığı bu kurtuluş hareketi içinde, önceleri halkın sosyal sorunlarıyla uğraşan bir devrim işçisi olarak çalıştı. Bir zaman sonra Dar Es Salaam bölgesi Kadınlar Koordinatörlüğü'ne atandı. O günden bugüne P.A.C.'nin Kadınlar Kanadı Koordinatörü olarak Güney Afrika içinde ve yurtdışında görev yapmaktadır.

Devrimci İşçi: Güney Afrika Avustralya ekonomisini nasıl etkiliyor?

M.Jackson: Avustralya Güney Afrika'dan bir çok şeyler satın almaktadır. Bunların başında balık, şarap, demir, altın gibi şeyler gelmektedir. Avustralya'nın ülkemizden ithal ettiği bir çok maddeleri buradaki piyasada çoğu zaman açıkta göremezsiniz. Çünkü, bu mallar geldikten hemen sonra 'Avustralya'da imal edilmiştir' patentini (!) ile ambalajlanarak piyasaya sürülmektedir.

İşte bu ithali gerçekleşen bir çok madde, aynı zamanda Avustralya'da da üretilmektedir. Ama ne var ki, bu maddelerin bir çoğunun alımı süratle düşmüş, kimi maddeler ise alıcı bulamaz hale gelmiştir. Bu duruma en iyi örnek; şarap ve balıktır. Güney Afrika'daki kölelerin çalıştırılması ile elde edilen bu ürünlerin Avustralya'ya her gelmesinde, aynı daldaki kurum ve sanayiler kapamakla karşı karşıya kalmaktadır. Bu duruma en yakın tanıklar, şüphesiz, bu alanlarda çalışan işçiler küçük üreticilerdir. Bu yüzden sizin de bildiğiniz gibi binlerce işçi işsiz kalmaktadır. Hunter Valley şarap üreticilerinin üretimi ile Yeni Güney Eyaleti (N.S.W) Kuzey Körfezi'ndeki balık işletmeciliği bu se-

beple durmuştur. Şimdi, kaybedenler ve kazananlar açısından bakıldığında durum gayet açıktır. Avustralya kapitalistleri ile Botha'nın sınıfı kâr hazinelerine kâr eklerken, her iki tarafın halkların durumu gittikçe ağırlaşmaktadır. Bizim açımızdan bakıldığında durum çok daha vahimdir. Ülkemiz insanları hiç bir ücret verilmenden -kim zaman bir sigara veya yol parası kadar bir ücretle- boğaz tokluğuna çalıştırılmakta, bir taraftan da topraklarımızın zenginlikleri dışarıya peşkeş çekilmektedir. Dahası, Avustralya'nın Güney Afrika'daki ırkçı rejime ödediği her dolar, ne şekilde olursa olsun baskıcı ve zulüm rejimine karşı mücadele veren halkımızın muhalefetine durdurulmaktır. Aynı zamanda Avustralya'nın ülkemize girdiği bu alış-veriş Güney Afrika'daki fiatların süratle yukarı doğru itmektedir.

Devrimci İşçi: Güney Afrika'nın kısa bir arka planını verir misiniz?

C. Moleko: Dünya kamuoyunun üzerinde en çok söz ettiği ülkelerden biridir bugün Güney Afrika. Bunun bir nedeni Botha rejiminin, halkımıza köle muamelesini layık görmesi ve buna karşı halklarımızın direnişidir. ırkçı rejim yalnız ve yalnız zora, baskıya, kana, zulme ve zindana dayanmaktadır. Buna rağmen, Afrika'nın eski bir devrimci olan Amilcar Cabral'ın dediği gibi 'ben halkıma olan borçlarımı ödemek ve devrimin bir savaşçısı olmak isteyen sıradan bir

GÜNEY AFRIKA:

"PAC, Halk Demokrasisi İçin Mücadele Vermektedir,"

CASTALIA MOLEKO

1954'de, muhafazakâr halkın yaşadığı bir yer olan Orange Serbest Eyalet Bölgesi'nde doğdu. Maokeng ilkökulu ve Bodibeng lisesinde okudu. Ailenin 8 çocuğundan 6'sı idi. Babası bir emekçi olup, her emekçi gibi çocuklarına çok ağır yaşam ve çalışma şartları altında ancak biraz eğitim olanağı sağlayabiliydi.

1973'te ilkökul öğretmeni olabilmek için Johannesburg şehri yakınındaki Orlando'da iki sene kurslara devam etti. Bir süre öğretmenlik yaptıktan sonra, bir hafta sonu gazetesi olan "Dünya Sıyah"ta (World Black) çalıştı. Ekim 1977'de gazetesinin çıkması ırkçı rejim tarafından yasaklanınca uzun süre işsiz kaldı. Moleko yasaklanan gazetede çalıştığı günden itibaren Sıyah Gazeteciler Sendikası üyesiydi. Onun bu üyeliği, kendisinin defalarca tutuklanmasına, gözaltına ve işkenceye alınmasına yetti. Sendika üyeliği sırasında, üyelik yıllarının belki on katı John Vorster Meydanı'ndan sürüklenerek götürüldü.

1979'da gazetecilik eğitimi için Zambia'ya gitti. Dönüşünde basın işçileri derneğine girdi. 1981'de üyesi olduğu, Azanian Ulusal Gençlik Birliği örgütünün yönetim kuruluna seçildi. O, artık Azania Gençlik Kurtuluş Hareketi'nin kararı, genç, bir kadın temsilcisiydi. 1982-83 yıllarında ırkçı polis Azania Ulusal Gençlik Birliği'nin (AZANYU) üyelerini geniş çaplı baskı ve tutuklamalara gittiğinde, çemberin daraldığı anlayan Castalia, Lesotho'ya geçti. Orada daha önce tanıştığı bulduğu, kendisi gibi AZANYU ve P.A.C. üyesi olan Arthur Moleko ile evlendi. O günden şu zamana kadar P.A.C. Kadınlar Hareketi görevlisi olarak içinde ve dışarda görev yapmaktadır.

'Afrika'lıym' diyerek, direnişe her gün katılanların sayısı hızla artmaktadır. Zor, simneyi değil, aksine direnişin yükselmesine neden olmaktadır. Güney Afrika'da olup-bitenler bir çok yeni sömürge, emperyalizme bağimli ülkelerle -işkence, idam, katliam vb.benzerlikler gösterir. Bizim ülkemizde olanlar daha katmerlidir.

İrkçılığın boyutlarını gösterebilmesi açısından bir kaç şey açıklamak istiyorum. Beyazlarla siyahların seyahat ettikleri araçlar, gittikleri okullar, kahveler, lokantalar, spor yerleri daha bir çok şey ayırdır ve tüm bunlar hükümetin kontrolindedir. Ben kendimi bildim bileli de bu böyledir...

Afrika kıtasındaki ulusal ve toplumsal devrim hareketleri başlangıçta iki olguya tepki olarak doğup gelişmiştir. İlk ayrımla ve Avrupa ülkelerinin ekonomik-siyasal egemenliğine karşı. Beyaz ırkçı rejimin Avrupa'daki ağababaları, kendi ülkelerinde de yoğun bir ırkçı propaganda sürdürmüşlerdir. Afrika halklarının "insanlık evriminin aşağı basamaklarından gelen, gelişmesi yaratıkları" olduğu uydurmacasını ussanmadan tekrarlamışlardır. Beyaz anneler yavrularını "yamamlarla" korkutarak uyutmuşlardır. Günümüz modern(!) Avrupa'sında bu masala inanmanın sayıları azımsanmayacak kadardır. Güney Afrika'daki 53 ülke arasında, beyaz azınlık-ırkçı rejimler tarafından yönetilen iki ülkeden birisidir. Diğer ise Namibia'dır. (Daha önce Ba-

ti Afrika) Bugünkü rejimin güçleri, çünkü 2. Dünya Savaşı'nda, faşist Hitler yayılmacılığına karşı oluşan Afrika Halkları Müttefik hareketine karşı olan güçlerdir.

"DÜN 'IRKÇILIK İNSANLIK SUÇUDUR' DİYE İMZAYANLAR BUGÜN İRKÇILIĞI AZGIN BİR DEVLET TERÖRÜYLE DOĞRUDAN UYGULUYORLAR."

Sözde ırkçılık insanlık suçu olarak kabul edildi. Bunu suç olarak kabul edip altına imza koyan ülkeler, olaylar karşısında ne gibi kayda değer işler yaptılar, bugün tavrı nedir? İşte size dudak bükülecek bir kaç soru. Dün "ırkçılık insanlık suçudur" diye imza koyanlar bugün ırkçılığı azgın bir devlet terörüne dönüştürdüler. Uyguluyorlar. İşte ABD, işte İsrail, Türkiye, Güney Afrika... Çağın kanayan yaralarından biri olan ülkemizin nüfusu 30 milyon. Bunun yalnızca 4 milyon 400 bini Boer ve İngiliz kalıntısı beyazlar oluşturmuyor. Topragın %87'si onların. Elbette mahkemelerde, poliste, orduda, yasalar da onların. Ülkemize 17. yy'da Hollanda ve İngiltere'ye Hindistan yolunu ele geçirmek için geldiklerinde, yerleşek koloniler kurmuşlardır. Bu gelişleriyle biz siyahlar otomatik olarak ikinci sınıfa, onlar ise birinci sınıfa geçmişlerdir.

ABD'nin ülkedeki sömürüsüne gelinece; şunları sıralamakla yetineceğiz; ABD, Güney Afrika'dan askeri sanayi komplekslerinin ihtiyacı olan 25 maddeden 7'sini sağlamaktadır. Vanadyum dışatımının %57'sini, platin ve benzeri maddelerin %25'ini, magnezyumun %9'unu vb. ABD'ye yazar. Bu satışlardan ise yaklaşık 4 milyar dolar elde eder. 1970'lerde ABD ülkeye "yardım elini" uzattı. 100 büyük Amerikan Bankası 3 milyar doları aşan bir sermaye yatırdı. ABD tekelleri İngiltere'den sonra ikinci gelmektedir. ABD tüm Afrika'ya olan yatırım ve "Yardım"larının yüzde 80'ini Güney'e yapıyor. Birleşmiş Milletler de bu yapılan "yardımlar" doğrultusunda karar alıyor.

M. Jackson: Emperyalizmle ülkemizin siyasal-ekonomik ilişkilerinin boyutu, şu mütevazı söyleşimizin sınırlarını aşar. Daha da katılabilecek olanlar üç aşağı beş yukarı böylesen; siyahlar bir şehirden diğer bir şehire gitmek için izin "PASS" almak zorundadırlar. Kimi zaman bir mahalleden diğerine giderken de bu yöntem uygulanmaktadır. Alınan bu izin kağıdı günün 24 saatine, yataktan bile yanından bulundurulmak şartı vardır. Bu belgede imza, adres, isim, nereden gelip nereye gittiği, fotoğraf gibi bilgi ve işlemler vardır. Erkekler genellikle "BASTUNTAS"tan ve yerleşim bölgelerinden, yanlarında izin belgeleriyle birlikte alınarak şehirlere ve maden bölgelerine götürülürler. Fakat, azık olan bu çalışma bölgelerinde ailelerini götürmeleri yasaktır. Erkekler bu çalışma kamplarında 2 ile 4 sene arası çalışmak için kâhırlar. Bu olay, bakıldığında azgın bir sömürü gibi görülse de, onun yanı sıra, daha başka bir şeydir de. Rejim bu uygulamayla siyah aileleri parçalamayı ve onların çoğalmasının önüne geçmeyi amaçlamaktadır. Siyahların çoğalmamasına karşı uygulanan Amerika vahşi yöntemlerden biri de, Amerika'da imal edilip, akıl almaz yollarla piyasaya sürülen, Amerika'da kullanılması yasak ilaç ve tabletlerin, Afrika'da piyasaya sürülmesi yoluyla Azania'lı kadınları kısırlaştırılmasıdır. Dahası G. Afrika'da kimin, kimin ile evleneceğine devlet karar vermektedir. İşte Apartheid'in insanlarımız üzerindeki politikalarının bir kısmı bunlardır. İbarettir. Tüm bu baskı, açık, yok-etme, zulüm politikalarına karşı halklarımızın yükselttiği direniş mücadelesi ise polislin, ordunun ve sivil cinayet sebekelerinin saldırılarına maruz kalmaktadır.

Devrimci İşçi: Pan Afrika Konseyi'nden biraz bahsedebilir misiniz? Ne zaman kuruldu? Güney Afrika'da neyi amaçlamakta? Amaçladığı şeyleri başarmak için nasıl bir mücadele vermektedir?

M. Jackson: PAC Azania'da iki büyük kurtuluş hareketinden biridir. PAC bir kurtuluş ve direniş hareketidir. Halkımızın bir eline inçil diğer eline silah verildi, seç denildi. Kimileri İngiliz seçerken, halkımız silahı seçti. Yani kurtuluşunun yegane yolu. PAC 1959'da kuruldu. Kurulduğunda Güney Afrika'daki durumu barışçıl yollarla değiştirebileceğini düşünüyordu ve ona uygun örgütlenmesini ve mücadelesini sürdürüyordu. Bu düşünce için için geliştiğimiz ANC'den "miras" kalmıştı. Ancak ne var ki, bu "miras"ı çabuk terkettilik. Zaten ANC içindeyken de militan gençlik kanadını oluşturmuyorduk. Kararları geçirildiği, programa konulduğu halde, zamanın büyük tartışma konularından olan "Toprak Hakkı" ve "kendi Kaderini Tayin Hakkı" amaçları doğrultusunda pratik bir şey

→Devamı 23. Sayfada

Baştarafı 12. Sayfada

MELİH PEKDEMİR:

Saldırıları CIA-MİT-Kontr-Gerilla Ve MHP Tarafından Düzenlendi

adım oldu. Halka karşı çok yönlü olarak sürdürdükleri, değişik biçimler altında bütün bir saldırılar, sendikacıları etkisizleştirme, işçileri sindirme, öğrencileri yıldırma amacına yönelik saldırıları ile mezhep çatışmaları çıkararak emekçileri bölme girişimleri toplumu faşistleştirme programına bağlı olarak yürüldü. Değişik yörelerdeki bütün mezhep çatışmalarında birbirine benzer provokasyon yöntemlerine ve saldırı tekniklerine başvurulması, genel olarak bütün faşist terör eylemlerinin, özel olarak alevi-sünni çatışması görüntüsüne altındaki eylemlerin hep aynı merkezden yönetildiğinin, tek elden sevk-idare edildiğinin kanıtı oldu.

* Alevi-sünni çatışmalarının çıkarıldığı her şehirde, hep aynı plan uygulandı, hep aynı yalanlar tekrarlandı. MHP'li ve 'Ülkü Ocaklı' faşistler olayları başlatmadan önce her yerde aynı bildiri afiş ve propagandalarla saldırılarına zemin hazırladılar; "alevi-komünistler camiye bombaladı, Kızılbaşlar camiden çıkıp kanlı müslümanları kurşunladı", söylenileni yaydılar. Ve çoğu yerde, bizzat faşistler olayları başlatmak için ya cami bombaladılar ya cemaati kurşunladılar. Yaptıkları saldırıya -alevilerle mal ettiler. Olaylar sırasında ya da sonrasında bu işlerin bütün faillerinin istisnasız hepsinin faşist görüşteki kişiler olduğu ortaya çıktı, bir kısmı yakalandı, yargılandı ve bu gerçek mahkeme kararlarıyla ispatlandı.

Faşistlerin mezhep kıskırtıcılığı yaptıkları her yerde saldırıların hepsi hiç bir zaman yalnızca aleviler olmadı. Her yerde sünni CHP'lilere hatta kendilerine haraç vermeyen 'AP'li, MSP'li yurttaşlara da saldırılar, evlerini, işyerlerini tahrip ettiler; bu ayaklanmalar her seferinde

yağma ve talan, ırza tecavüz ve çeşitli işkencelere varan vahşetlerle sürdürüldü. Olaylardan sonra yine hep benzer suçlamalar tekrarlandı. Bütün suç devrimcilerin üstüne yıkılmak istendi ve gerçek failler serbestçe gezerken, bu olaylar emekçilere yeni baskı uygulamaları için birer vesile olarak kullanıldı. Yine her seferinde, MHP sözcüleri ortaya döktüler, sıkıyönetim ilan talebinde bulundular. Maraş katliamı ile bunu başardılar. Bu kez yeni yeni olaylar tertipleyerek, bunları ordu müdahalesi için basamak olarak kullandılar ve artık her olaydan sonra askeri darbe için açık çağrılarda bulunmaya başladılar.

Öte yandan bütün bu olaylar boyunca, faşist hareketin Erzurum'dan Tokat'a, Çorum'dan Elazığ'a kadar uzanan bir bölgeyi kendisi için stratejik bir hedef olarak seçtiği görüldü. Faşistler, bu alan içinde toplumda egemenlik kuralına olanak sağlayacak kesimlerle, ağalar ve büyük tüccarlarla ilişkiler kurarak, toplumun emekçi güçleri üzerindeki baskı ve şiddetlerini artırarak onları işsizliğe, yoksulluğa ve açlığa mahkum ettiler. Canlarına ve mallarına kastederek ya sinip teslim olmaya ya da büyük göçlere zorladılar. Bu bölgedeki her saldırdı, her şehirde kendi "kurtarılmış bölge"lerini kurmak için her yola başvurdular.

SİVAS - 3/4 Eylül 1978: Sivas'taki olaylar aniden başlamadı. Faşistler Ramazan ayı boyunca mezhep ayrılıklarına dayanan propagandalarını, camilerde, evlerde ve gazetelerinde yaygınlaştırdılar. "Alevi-öldüren cennete gider; camilere saldırıyor; oruç tutulmuyor; aleviler ayaklanacak" şeklinde duvarlara yazılar yazdılar, bildiriler dağıttılar, söylentiler çıkar-

dılar. Sivas'a diğer illerden ve köylerden getirilen militanlar Ülkü Ocakları yatakhanelerine yerleştirildi. Toplu şekilde karşıda mahallelerde gezerek gövde gösterisi yaptılar. Nihayet 3 Eylül günü önceden planlanan olaylar başlatıldı. Ülkü Ocakları şehrin her yerinde taksirlerden megafonlarla "aleviler camiye bomba attılar" diye saf insanları kandırdılar. Beş altı yerden birden seksen-yüz kişilik gruplar halinde önceden tesbit ettikleri mahallelere yöndüler. Ali Baba mahallesini uzun menzilli silahlarla yayılma ateşine tuttular. Alevi olmayan ama CHP'lilerin yoğun olduğu Yüceyurt ve diğer mahallelere de saldırdılar. Yüceyurt mahallesinde "komünistlerin cami derneği" diyerek bir cami derneğini de tahrip ettiler. Daha sonra çarşıda belediye binasını ve dükkanları yakıp yıktılar. Alevi-sünni ayrıştırmaları kendilerini olmayan, kendilerine haraç vermeyenlerin dükkanlarını yağmaladılar.

Önceleri faşistlerin yalanlarına inanarak çıkmıştı. Zaman geçtikçe, camilere saldırı olmadıkça öğrenildikçe peşlerine taktıkları insanların dağılması üzerine, faşistler bu kez "ikinci namazından çıkan müslümanlar kurşunlandı" demeye başladılar. Halbuki olayların öğlene doğru saat 11 sıralarında faşistlerin saldırılarıyla başladığını herkes biliyordu. Daha sonra, 8 Eylül'de, zamanın Sivas valisi Fikri Koçak basına şu açıklamayı yaptı: 3-4 Eylül tarihinde ilimizde vukubulan çok üzücü olaylar sonrası bazı meçhul kaynaklarca ilimizde bazı camilerin bombalandığı veya yakıldığı şeklinde söylentiler çıkarılarak vatandaşlarımızı tahrik edilmek istenmektedir. Olay gününü ve sonrası ilimizde hiç bir şekilde belirtilmiş şekilde tecavüz vak'ı olmamıştır."

MARAŞ - 23-24 Aralık 1978: Maraş üzerine çok şey yazıldı, çok şey anlatıldı. Ama Maraş katliamı iki sözcükle özetlendi: İŞTE FAŞİZM! Maraş katliamı yazılmalarda, anlatılmalarda kalmadı. Mahkeme tutanaklarında katliamdaki her olay birer birer belgelendi.

buyle bir yanlış düşmeleri söz konusu olamaz. Türkiye Solunun ülke içinde birlik yönünde geçireceği evrim ve yayacağı süreç yurtdışında da etkileyecektir şüphesiz. Yurtdışı; sahip olduğu imkanlarla Türkiye'de yaşanacak süreçte destek olmalı; ideolojik mücadele ve teorik araştırma-tartışma-üretim olanaklarını iyi kullanarak Türkiye'deki çabalarına katkıda bulunmalıdır. Bu konularda adım atmak Türkiye Devrimi diye bir sorunu olan ve bu devrimin halk kitlelerinin birliği ve mücadelesi ile başarılabileceğine inan ve bu başarıya ulaşmada emekçi kitlelerin öncü güçlerinin siyasi birliğinin temel bir öneme sahip olduğunu bilen Türkiye'deki ve Yurtdışındaki devrimcilerde düşmektedir.

70'lerin genç devrimci hareketinin yarattığı geleneğe yaslanan, ML Teorinin en genel hatlarıyla devrimci bir yorumunu benimseyen, Devrim, Sosyalizm, halkın kendi yönetimi mücadelesi metodları, çalışma tarzı, siyasi mücadele, kitle çizgisi, ulusal sorun gibi konularda benzer ya da yakın şeyleri savunan devrimci ve sosyalist güçler ise kendi ölerine devrimci birlik yaratma görevini koymaya mecbur ve mahkum olduklarını artık görmelidirler. Bu üç kategorinin dışında kalan grup ve eğilimlerin hem ideolojik hemde toplumsal-sınıfsal dayanakları bakımından grup olmalarının zeminini yavaş yavaş kaybolmaktadır. Bu tür eğilim ve grupların kendilerini gözden geçirmeleri, yakınlık duydukları gelenekle birleşmek için büyük çablı ideolojik ve örgütsel değişimler yaşamaları gerekmektedir. Bu çerçevede ki grupların yol ayrımında olduklarını görebilmek sorumlu davranmaları gerekmektedir.

Yanlış temelde birlik anteremaları, ya da boş tartışma toplantıları yapmak yerine yoğun bir ideolojik mücadeleye yönelerek her gelecek birleştirileceği kesim ve güçleri bir araya getirmenin adımlarını atmalarıdır.

Sol Savaşlardaki kaosa en anlamlı müdahale ancak böyle olabilecektir. Olay yeni bir safhasına ve bu bağlamda Devrimci Güçlerin Devrimci Gelenek etrafında birleşmesi Türkiye'deki sınıf Mücadelsi pratiği içerisinde şekillenecek ve anlam kazanacaktır. FKBDK (şimide Sol Birlik) örneklerinde olduğu gibi, yurtdışından Türkiye'ye Birlik ihraç etmek her bakımdan yanlış, yurtdışından Türkiye'ye Birlik ihraç etmek her bakımdan yanlış, Devrimcilerin bir kere daha

ÇORUM - Haziran/ Temmuz 1980: Demirel hükümetlerinin açıkça taraf tuttuğu ve faşistlerle sıkı işbirliği sürdürdüğü bir ortamda, faşist tertipleri üzerine gitmesi beklenmezdi. Çorum olayları sırasında Demirel, "Çorum olaylarını komünistler çıkardı" dedi. Demirel, bu olaylara deşifre olan faşistleri bir kez daha kurtarmak için yine bir savaş hilesine başvurdu: Fatsa'da Nokta Operasyonu'nu başlattı. "Çorum'u bırak Fatsa'ya bak!" diyerek Çorum olaylarını soruşturan gazetecileri azaladı. Demirel'in işçileri bakımı Gülcüğü ise, "Çorum olaylarını devlete karşı solcular çıkardı, devleti destekleyen sağcılar solculara karşı mücadele etti" dedi. Faşistlerin "devleti desteklemek için solculara karşı mücadele ettiklerini" ilan etti! Ne çare, aynı günlerde Çorum'da görevli olan bir Tuğgeneral, Demirel'in ve faşistlerin yalanlarını açığa çıkardı. Çorum olaylarını bastırmakla görevlendirilen Tuğgeneral Şahabettin Esengün, MHP'lilerin Çorum olaylarındaki rolünü tek tek anlattı: Olaylar sırasında MHP'lilerin tertiplerini engellemeye çalıştığı için MHP milletvekilleri tarafından "senin cezaını vereceğiz" diye tehdit edildiğini; Çorum olaylarında "ülke çapında bir iş ayıklanmanın provası, askeri bir darbeyi zorunlu kılacak bir şeyler yaratmak isteği" şeklinde izlenimleri sahip olduğunu Nokta Dergisi'nin 1986 22. sayısında açıkladı.

3 Ocak 1979 günü, zamanın başbakanı Ecevit, gazetecilere sunları anlattı: "... MHP'li Somuncuoğlu alevi-

lerin CHP'ye oy verdikten sonra kötü olduklarını mecliste resmen söyledi. Daha önce Birlik Partisi'ne gitmişlerdi, o zaman ses çıkmıyordu ama, CHP'ye kayınca kötü kişiler oldular demek ki..."

1978'te, MHP'li Somuncuoğlu mecliste, resmen, alevilerin CHP'ye oy verdikten sonra kötü olduklarını söyledi. Bunun anlamı, alevilerin oyları Birlik Partisi'nden CHP'ye gelince alevi-sünni çatışmasını başlattıklarını itiraf etmek değil mi? Oysa, aşırı sağ propagandalarında mezhep kıskırtıcılığını solcuların-devrimcilerin yaptığı itirafı tekrarlanı duruyor.

Bu propagandaların etkisinde kalarak, açıkça mezhep kıskırtıcılığı sözleri kullanılmamış olsa dahi iddianamedeki "Çorum olayları gibi olaylar da nazara alındığında Devrimci Yol örgütünün anayasal düzeni cebren ortadan kaldırmak amacı için elverişli nitelikte olduğu görülmektedir" şeklindeki iddialar bizi terörist altına sokmaktadır. Bu haksız suçlamalardan aklanabilmemiz için; bu davanın sanıklarının sağlıklı ölçülerle yargılabilmeleri için, alevi-sünni çatışmalarında Devrimci Yol Dergisi görüşünü savunan insanların yeryal almaddığını soruşturulması gerekli olacaktır. Bu olaylar kimler tarafından ve nasıl çıkarıldığını araştırılmasını, ilgili belgelerin ve bilgilerin dava dosyasına konulmasını istiyorum.

8.4.1987

Melih Pekdemir

Baştarafı 22. Sayfada

GÜNEY AFRIKA:

"PAC, Halk Demokrasisi İçin Mücadele Vermektedir,"

yapmamakta direten ANC'den ayrıldı. Sharpwill katliamının yıldönü-

"PAC, BUGÜN ÜLKEDE DEVRİMCI DEMOKRATİK BİR DİKTATÖRLÜK İÇİN, HALK DEMOKRASİSİ İÇİN MÜCADELE VERMEKTEDİR"

münde, tüm pratiğimizi, politikalarımızı, program ve örgütlenmemizi tekrar gözden geçirdik. PAC, bugün ülkede devrimci demokratik bir diktatörlük için, halk demokrasisi için mücadele vermektedir. Bu amacına ulaşmak için de silahlı mücadeleyi, uzun sürecek olan bir halk savaşını örgütlemektedir.

Bu nedenle Azanian Halk Kurtuluş Ordusu'nu kurmuştur. Daha önce POUU adıyla bilinen Halk Ordusu'nu bugünkü kısa adı APLA'dır. Bilişliği gibi ANC ve PAC Sharpwill olayından sonra tüm faaliyetleri yasaklanmıştı. O günden bu güne silahlı direniş esas alan bir mücadeleyi yürütmektedir. Çoğunlukla halkımızın ırkçı rejime karşı haklı müdafasını silahlı direniş etrafında örgütlemeye, bu arada ordunun, polislin önemli yerlerine baskınlar düzenleyerek moral ve güç kazanmaya, rejimi yıpratmaya, halkımızın gözünde "güçlü"

görünen devletin kofluğunu göstermeye hizmet eden bir çok eylemler düzenleniyor. Hemen her gün eylemler geçen Güney Afrika'daki mücadeleden dünya bası-yayını bunlardan ancak darda kaldığına, işine gelen kısmını vermektedir.

PAC, Birleşmiş Milletler Genel Meclisi (UN), Bağlantısız Hareketler, Afrika Örgütleri Birliği (OAU), Dünya Kılışları Birliği, bir çok hükümetler ve politik partiler tarafından tanınmıştır.

Devrimci İşçi: Bu sorularımızın dışında, sizlerin söylemek istediği bir şeyler var mı?

C.Moleko: Önce şunu söylemek istiyorum: Avustralya ziyaretimizde her milliyetten devrimci, demokratik inanışların, örgüt ve kuruluşların sıcak dostluğuyla karşılaştık, mücadelemize dayanışmalarıyla gücümüzü güç kattılar. Bir not da Türkiye için düşüncem: Türkiye işçileri, devrimciler burada oldukça aktifler. Ülkelerinden binlerce kilometre uzakta da olsalar gerek ülkelerine gerekse diğer ülkelerdeki halkların mücadelesine karşı olan duyarlılıkları bizi oldukça heyecanlandırdı. Sydney şehrinde Türkiye işçilerin örgütlü olan Sydney Türkiye İşçileri Birliğine bir saatliğine davetli olarak gitmemize rağmen orada ancak dört saatli aşkın bir süre kaldıktan sonra ayrılmıştık. Salon oldukça doluydu, insanlar dışardan, pencere camlarından, söyleyenlerin çoğunu iyi işitemedikleri halde saatlerce dinleme zahmetine katıldılar ve dinleyicilerin hemen hemen yarısı da kadındı. Bu kadar sayıda Türkiye kadını toplantıyı izlemesi bizi sevindiren bir ekstra şeydi. Aynı ilgilili Melbourne şehrinde Halk Evi ve ATİB'in beraberce düzenleyip bizi davet ettikleri toplantıda da gördük. Avustralya turumuz süresince bize buradaki işçilerimiz konusunda doğrudan ve dolaylı destek olan, yardımlarını esirgemeyen tüm işçilere, örgüt ve devrimciler Devrimci İşçi aracılığıyla teşekkür ederiz. Ayrıca hakkı davamızın sesini bir kere daha Avustralya'dan Almanya'ya ileten Avustralya Devrimci İşçi'ye de...

DİRENİŞ DEVAM EDİYOR.

-ALUTA CONTINUA

SOL YENİDEN SAFLAŞMALI MI?

Baştarafı 3. Sayfada

deki takipçileri, kendi aralarındaki taktik ve tali konulara ilişkin farklılıkları bir yana bırakarak kendi dünya görüşleri temelinde bir politik hareket içinde birleşmediler. SBKP lideri Gorbacov, son çıkışlarıyla kendisini bu gelecekte tanımlayanların birleşmesine yeni imkanlar sunmuştur. Bir sürü grup bu imkanı değerlendirerek kendisini feshetmel ve ya TKP'ne ya da Sol Birlik'e dahil olmalıdır. TKP'nin ya da Sol Birlik'in güçlenmesi, halklarımızın özgürlük ve Sosyalizm mücadelesine herhangi bir yarar getirmeyecektir. Bu çok açıktır. Ne var ki bu cemahta meydana gelecek bir birleşme grupların sayısını azaltma bakımından yararlı olacaktır. Bir de CHP'nin yeni böylece doldurulmuş olacaktır.

Bürokratik Sol geleneğe karşı liberal geleneğin içinde yer alan bir sürü eğilim de yine aynı nedenlerle birleşmediler. Her ne kadar bu geleneğin içinde yer alanların bir kısmı politik hareket (parti) olmayı doğru buluyorlarsa da yine de, sivil toplumcuların, yeşil sentpatizanların, dönüşümcülerin, Avrupa komünizmi yandaşlarının, reformistlerin birleşecekleri bir zemin yaratmaları mümkün değildir. Nasıl ki, İtalyan, Komünist Partisi, Fransız Sosyalist Partisi, Alman ve Avusturya Sosyal Demokrat partileri ve bazı aydınlar, yeni bir Avrupa Solu yaratmak için birlikte birşeyler yapmaya başladılarla bizimkilerin de böyle bir yol takip etmeleri yararlıdır. Böyle olmakla birlikte, bu cemahta birlik eğilimi şimdilik pek güçlü görünmemektedir.

Kendilerini bürokratik ve liberal Sol geleneklerin dışında tanımlayan,

DEVİRİMCI İŞÇİ

*
Impressum:

V.i.S.d.P.: S. Soyul
c/o. Karolinen Str. 2
2000 Hamburg 6

*
Yazışma Adresi:

Devrimci İşçi
c/o. R. Öncan
Postfach 91 08 43
D- 3000 Hannover 91

*
ÖDEMELER:

Stadtsparkasse Hannover
G. Kurban

Konto Nr.: 253 07 096
BLZ: 250 501 80

*
Fransa 6.- ff

İsviçre 2.- sfr

Hollanda 2.50 hlf

Avusturya 15.- s.

Belçika 35.- sfr.

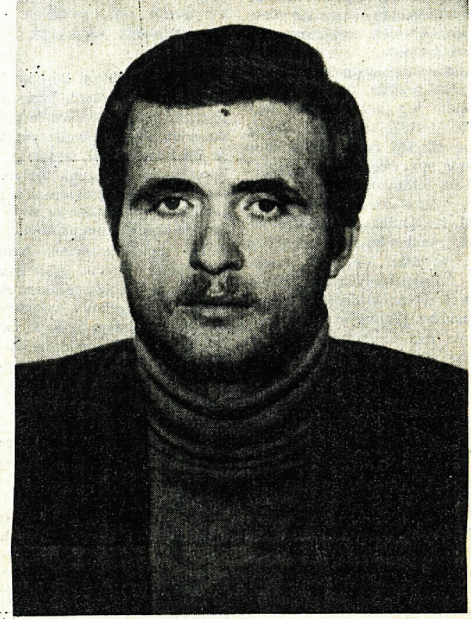
İsvç 5.- skr.

Danimarka 6.50 dkr.

**DEVRİMCİ
İŞÇİ**

ŞEHİTLERİMİZ KALBİMİZDE YAŞIYOR

SONER İLHAN

1955'de Ç anakkale'de doğdu. 1981'de İskenderun'da girdiği çatışmada şehit düştü.

KENAN AYDIN

1959'da Şavşat'ta doğdu. 20 Nisan 1981 günü Şavşat'ta çıkan çatışmada şehit düştü.

SELİM MARTİN

1959 yılında İzmir'de doğdu. 27 Mayıs 1981'de girdiği çatışmada yaralı olarak ele geçirildi. İşkenceyle öldürüldü.

ABDULLAH GÜLBUDAK

1946 yılında Fatsa'da doğdu. 15 Mayıs 1983'de Ankara Kapalı Cezaevi'nde işkenceyle öldürüldü.

İŞHAK ...

1930 yılında Ardahan'da doğdu. 19 Mayıs 1983'de işkenceyle öldürüldü.

KADİR AKSOY

20 Nisan 1984'de Ünye'de Cunta kuvvetleriyle girdiği çatışmada öldürüldü.

MEHMET ALİ SAĞIT

Mayıs 1984'de Denizli'de faşist cunta kuvvetleriyle çıkan çatışmada şehit düştü.

FİKRİ SÖNMEZ

1938 yılında Fatsa'da doğdu. 1980'de Fatsa'da yapılan 'Nokta Operasyonu'nda göz altına alındı ve çeşitli işkencelere maruz kaldı. 4 Mayıs 1985'de Amasya Askeri Cezaevinde öldürüldü.

HAYDAR ÖZTÜRK

29 Mayıs 1985'de Ankara Emniyet Müdürlüğünde işkence ile öldürüldü.

12 MART DÖNEMİ ŞEHİTLERİ UNUTULMAYACAK